

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · primer període · sèrie P · número 9

Ple del Parlament

Sessions 7, segona i darrera reunió, i 8, divendres 4 de maig de 2018

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

[Dossier](#)

TAULA DE CONTINGUT

SESSIÓ 7.2

Proposta de resolució sobre la defensa dels drets civils i polítics

250-00146/12

3

Proposta de resolució sobre l'adhesió als principis i els valors europeus

250-00150/12

20

Declaració del Parlament de Catalunya en defensa de la integritat de les dones

401-00002/12

39

Proposició de llei de modificació de la Llei 13/2008, de la presidència de la Generalitat i del Govern

202-00002/12

40

SESSIÓ 8

Procediment per a elegir els senadors que han de representar la Generalitat al Senat

280-00001/12

63

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 7.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Fernando Domínguez García.

El president

Bon dia, seguim amb l'ordre del dia.

Proposta de resolució sobre la defensa dels drets civils i polítics

250-00146/12

El vuitè punt és el debat i votació de la Proposta de resolució sobre la defensa dels drets civils i polítics. Aquesta proposta de resolució està presentada pel Grup Parlamentari Republicà. Per tant, per presentar aquesta iniciativa, en primer lloc té la paraula la senyora Anna Caula, per un temps màxim de deu minuts.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president. Bon i matiner bon dia a tots i totes, sobretot als que sou aquí puntuals avui a les nou del matí. Com puntuals volem ser, des del Grup Republicà, per denunciar els greus esdeveniments que estan passant cada dia al nostre país.

Coneguda ja és per tots la persecució política que pateixen els membres del Govern legítim i diferents diputats d'aquesta cambra i d'altres que han hagut de renunciar a la seva acta. I afegim-hi la persecució diària, la criminalització i l'assenyalament que pateixen, dia sí i dia també, molts ciutadans de Catalunya. La vulneració permanent de drets civils i polítics més elementals que pateix la ciutadania, les nostres institucions i els seus representants són constants. Al nostre parer, fora de tota raó de ser en un estat democràtic.

És per això que, primer de tot, volem enviar tota la nostra solidaritat i escalf a la gent de l'Ateneu Popular de Sarrià, a mecànics, a pallassos, a còmics, a dibuixants, a mestres, als periodistes, als cantants, als impressors, i a tants i tants d'altres ciutadans anònims que reben, en primera persona, dia a dia, aquesta brutal repressió. Ciutadans que, en la seva dignitat, el seu pacifisme i el seu coratge, resisteixen l'embat d'un estat mesquí i roí, sense ànima, agressiu com una fera ferida i que no dubta a fer servir estratègies com la violència, la tergiversació, la manipulació i la mentida, amb l'objectiu de crear por, odi i criminalitzar qualsevol mostra de dissidència política.

La nostra societat, encapçalada per les nostres institucions, té un objectiu molt clar: urgentment recuperar les nostres institucions, que, el poder, els va ser atorgat pel mandat del 21 de desembre i, tanmateix, jo penso que amb el record de l'1 d'octubre. I què n'és, de vigent, la cita de Joan Fuster: «Tota política que no fem nosaltres, serà feta contra nosaltres.» I què millor que, a tall d'exemple, diferents exposicions, adreçades principalment al bloc de la meua dreta, anomenat «unionista» i «el bloc del 155», perquè de ben segur a la resta de l'hemicicle li resultaran molt familiars, perquè hi érem. Perquè molts que ara construeixen relats falsos no podran amagar la veritat, perquè hi érem; l'1 d'octubre hi érem, a peu d'urna o moltes hores abans.

I permetin que els expressi amb paraules allò que es varen perdre: una gran manifestació de valors cívics, humans, i que defineixen el millor de nosaltres mateixos. Jo era a Sant Julià de Ramis. Poden recuperar les imatges de la força armada enmig del silenci: cops d'escut als que érem a la cantonada, sense cap paraula; cops de porra als que eren al mig de la plaça del pavelló, sense cap paraula. Cap paraula, sinó cops de porra a la gent que era a les fileres esperant fer un acte tan democràtic com votar. Era indiferent, tant s'hi valia, alguns havien decidit que no era el dia de les paraules, que no era el dia de la democràcia. Era un dia de l'estat autoritari, mostrant la seva pitjor cara.

A partir d'aquells instants, crits, per treure els infants d'una fila on les porres ja repartien. Crits, de veure quelcom que al teu cervell li costava d'entendre. Crits de companys i amics arrossegats per terra amb el cap rebotant com una pilota. Crits de ràbia i impotència, de cops de porra a l'alçada del cap, sense cap sentit, davant d'una resistència pacífica i no violenta. En resum, violència gratuïta; sí, violència, però només d'un part, davant la legítima defensa no violenta de la ciutadania. I aquí és on rau un dels aspectes essencials de tot plegat, la resposta solidària i compromesa de la nostra ciutadania, la valentia malgrat les agressions i el perill físic, ningú es movia, i la gent, que durant el dia s'hi anava sumant per defensar la democràcia.

Votants del sí i votants del no, de diferents partits i formacions, ens vam ajudar. Aflorava la solidaritat i la companyonia, perquè teníem i tenim clar un objectiu: la democràcia. Era això el que estava en joc, aquest bé tan preuat: la democràcia. El viscut aquell dia com a col·lectiu va ser brutal i molt enriquidor humanament. Em sap greu que no ho compartissin. I tanmateix, hem descobert que aquestes mateixes adversitats han tret la pitjor cara de l'Estat i qui els acompanya: negror, rancúnia, destrucció..., no es crea, es descrea. I n'hi ha molts exemples, com el d'una candidata de Ciutadans arrencant cartells reivindicatius acompanyada d'un individu que lluia l'emblema tatuat d'una perillosa banda neonazi il·legalitzada l'any 2009. I l'endemà, un altre exemple, una altra candidata de Ciutadans feia també neteja a Girona.

Això és com vostès promouen la convivència? Diputats de Ciutadans, els convido a trobar fórmules constructives i creatives, existeixen, per defensar les seves idees. És més enriquidor construir que destruir.

I podríem seguir amb més casos: fa poc llegíem un tuit del seu màxim representant, el senyor Rivera, que bé podria ser d'incitació a l'odi, irresponsablement incendiari, publicant les fotografies dels mestres, dels nou d'El Palau. L'ús pervertit de mesures, originalment concebudes per protegir les minories, són algunes de les eines que es converteixen, a mans del poder, en instruments per reprimir la dissidència i retallar l'espai de la societat civil. L'odi no dona cap fruit bo, cap ni un. Preservem l'escola catalana, cuidem-la, mimem-la. Atiar odis i fractures no us donarà cap fruit durador. Potser vots, a curt termini, però ens farà mal a tots i a totes. Nosaltres, com sempre, denunciarem la repressió i reivindicarem la nostra gent represaliada.

Nosaltres, com sempre, quan diem no és no i que només sí és sí, i protegim les víctimes i no els agressors. Nosaltres, com sempre, no callarem davant qui ens vol muts, cecs i sords; vegetatius. Nosaltres, com sempre, estem al costat de les manifestacions del 8-M i denunciem el sexisme de la justícia i volem una república feminista. No és només una qüestió d'independència, sinó que el que està en perill és la llibertat, la democràcia, en resum, els fonaments de la societat que coneixem. Nosaltres, com sempre, no volem jugar a deshumanitzar, volem posar cares i històries darrere de cada fet, volem justícia i no interpretacions errònies.

En aquest darrer any, hem vist clarament que només compta «la indisoluble unitat de la patria», i com, per aquest motiu, salten pels aires tots els drets fonamentals. Cap mena d'exercici de ponderació, «la unidad de la patria» és més important pel Gobierno i el poder judicial que no pas els drets humans i els drets fonamentals. La llista de drets seria llarga, llarguíssima. No ho podem permetre, ni ho permetrem. Com va escriure Vicent Andrés Estellés: «Resistiu, resistim, perquè hi haurà un dia que no podrem més i llavors, ho podrem tot.»

Per cert, ahir llegia esgarrifada com un dirigent d'un partit polític, del mateix que ha saquejat i robat durant dècades al País Valencià, insultava novament la memòria d'en Guillem Agulló. En aquest cas, però, no hi havia «el respeto a las víctimas». No hi ha guàrdies civils que citen i atribueixen delictes d'odi a tort i a dret, no apareix la diligent fiscalia espanyola. Ens ho podríem prendre amb humor, com ho fa mitja Europa, podríem riure, també, d'aquest relat que ha creat un nou estil literari de realisme imaginari i que grinyola per arreu quan es tradueix a altres idiomes. Però no és pas per riure una justícia totalment polititzada, sense cap tipus d'independència.

dència i al dictat d'un estat que criminalitza mestres o la gent que fa salvament de persones al Mediterrani i, en canvi, defensa i encobreix torturadors i violadors.

Perquè el problema no és, com ens vol fer creure algun ministre espanyol, d'un jutge, ni tan sols d'un codi penal, sinó d'un sistema judicial caduc, hereu del franquisme i només preocupat per la defensa del patriarcat i de les elits econòmiques del règim. Últimament, n'hi ha que ens acusen de parlar del poble de Catalunya en representació de tothom. Doncs sí, jo vull que sigui per a tothom, aquesta reivindicació, que quan parlem de drets civils i polítics, siguin cent per cent d'alta qualitat i per a tothom. Pels que voten a uns i pels que voten als altres. I seguiré parlant del poble català i de la seva gent i no, no deixarem que ens esgarrapin i ens introdueixin la rancúnia al nostre esperit.

Volem una societat sana, justa, equitativa, serena i respectuosa, i per això treballarem. No ens canviaran la manera de ser, no ens canviaran la mirada, no permetrem que ens transformin. Potser el somriure serà trist, però la mirada serà sempre honesta i amb afany transformador i constructiu amb la nostra societat, la de tots, aquest és el país que jo anhele.

Ho reconeixem, no som un poble bèl·lic, conquistador, opressor; som terra d'acollida, d'obertura...

El president

Senyora Caula...

Anna Caula i Paretas

...-vaig acabant, president-, de comerciants, intel·lectuals i artistes. Som els que oferim clavells a la Guàrdia Civil, els de la resistència pacífica, els de la Via Catalana, els de l'Onze de Setembre, els de l'1 d'octubre. Perquè sí, senyors i senyores, la gent és la nostra força.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Caula. A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la senyora Elisenda Alamany.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Bon dia a tothom. Bé, en primer lloc, un agraïment per les esmenes que s'han pogut afegir a la proposta de resolució que presentava Esquerra Republicana. En el nostre cas, creïem que contribuïem a enriquir una mica més el text posant èmfasi en el fet de recuperar les institucions, per fer govern al més aviat possible. Com que després ja m'hi referiré, doncs, ara no em vull estendre en això.

També una altra esmena que parlava de les iniciatives que s'emprenguin en aquest Parlament, sempre que vagin, òbviament, en favor del diàleg i la convivència i la cohesió social, que també ha estat acceptada per Esquerra Republicana. Per tant, ja avancem que el nostre vot serà favorable. Evidentment, en aquesta proposta de resolució es parla que els episodis viscuts a Catalunya en els darrers mesos ens porten a concloure que som en una evident regressió de llibertats, llibertats fonamentals per al nostre país i per això ara, en aquest moment, també m'agradaria referir-me al fet que dilluns, els exmembres de la Mesa aniran a declarar al Tribunal Suprem i en aquesta declaració hi haurà diputats que estan aquí, asseguts, com és el senyor Guinó, però també el nostre estimat company Nuet, per bàsicament declarar, per haver portat a terme en aquest hemicicle debats que són ara mateix al carrer, a les barres de bar. I em sembla que els polítics i les polítiques, bàsicament tenim aquesta responsabilitat, que és traslladar els debats que són al carrer a les institucions. Per tant, una forta abraçada, també el dimarts que..., l'expresidenta de la Mesa, la senyora Forcadell, també anirà a declarar.

Com dèiem, som en una evident regressió de llibertats. Van començar per l'article 155, van seguir prohibint cançons, censurant tuits, suspent exposicions, llançant acusacions de terrorisme que no se sostenen, fins i tot prohibint colors –prohibint colors–, atacant la llibertat sindical i ara també assenyalant mestres. Jo no sé si és aquesta la convivència que Partit Popular i Ciutadans venen a oferir-nos, no sé si tot això ho fan per millorar la convivència. Jo crec que no, i crec que som molts els que creiem que no, que aquesta és la ferotge competició que tenen entre vostès per veure qui és més reaccionari, per veure qui pega més fort, per veure qui desbarra més també a Catalunya.

I tothom sap per què el Partit Popular actua així. Tots i totes sabem que el Govern de M. Rajoy prefereix continuar utilitzant Catalunya com un ariet electoralista per competir contra Ciutadans, abans que resoldre democràticament conflictes que són polítics. Tant és així que si un dia ens llevem amb una enquesta on Ciutadans supera el Partit Popular, una ja pot tenir molt clar que el Partit Popular aquell dia sortirà a dir-la ben grossa o a reaccionar segur contra drets i llibertats. En definitiva, són vostès –vostès– un autèntic perill per a la democràcia.

Però, davant d'això, per sort, al nostre país hi ha una majoria social que vol avançar, una majoria social per a una nova Catalunya. I aquests anhels de canvi han de ser representats per un nou nosaltres; un nou nosaltres plural i divers que sigui capaç d'arrossegar grans majories socials i polítiques; un nou nosaltres que reflecteixi una majoria social nova, partidària d'un canvi a Catalunya. No sé com, si no és així, amb grans majories socials i polítiques, es pot fer front a l'ofensiva autoritària que ara mateix perpetra el Govern del Partit Popular.

I davant d'aquestes agressions i regressió de drets i llibertats fonamentals, la gent del nostre país també ha respost de la millor forma possible. El meu grup va demanar fa unes setmanes, en aquest mateix Ple, la necessitat d'un front antirepressiu ampli, per construir àmplies majories plurals, des de tots els colors associatius, des de tots els racons, per defensar els drets i llibertats de tots i de totes. I pocs dies després es creava l'Espai Democràcia i Convivència, que va donar lloc a una mobilització el 15 d'abril. Però no ha estat l'únic agent, no ha estat l'únic espai que s'ha mobilitzat a Catalunya; també ens han tingut units, unides, les mobilitzacions feministes. Ho van fer el 8 de març, i ho van fer, malauradament, per cridar ben alt la vergonya que significa una sentència com és la del cas de La Manada.

Senyors i senyores del Partit Popular i Ciutadans, ens violen i ens maten. Recordin això quan diguin que volen defensar la gent, però, en canvi, rebutgen sortir al carrer amb excuses de mal pagador. Recordin que ens violen i que ens maten quan converteixen un pacte d'estat contra la violència masculista en paper mullat. Perquè un pacte sense pressupost és paper mullat. O quan es porta la sentència de La Manada al Parlament europeu... Allà vostès tampoc hi estaven, perquè van marxar d'aquell debat. (*Aplaudiments.*) Això és el que són vostès. (*Remor de veus.*) Jo ja sé que es preparen molt els discursos...

El president

Si us plau..., si us plau.

Elisenda Alamany Gutiérrez

...però no els he vist mai patir tant quan els demanen si són feministes o van a la vaga feminista. I si no s'ho preparen, perquè normalment s'ho preparen tot molt, segurament és que no li han donat prou importància a aquest tema. Per tant, és una assignatura pendent. Els encomano que facin els deures.

Però també que facin els deures aquells que van ser en aquests governs de la Generalitat i que van ser responsables de retallades brutals contra els pressupostos d'igualtat a Catalunya.

Per tant, això és una prioritat de tots els partits polítics, pensin el que pensin, defensin el que defensin. Perquè un país nou serà també aquell en el que les dones tornin a

casa de nit sense por. I aquesta hauria de ser la prioritat de tots els parlamentaris i de totes les parlamentàries també d'aquesta cambra. *(Veus de fons.)*

I de les mobilitzacions feministes a la Marea Pensionista. Jo els demano una mica d'educació. Ja sé que no han passejat gaire per les escoles, jo sí. Jo he vist aules de secundària més civilitzades que la seva bancada. *(Remor de veus.)*

Perquè també ens han mantingut units les mobilitzacions dels pensionistes. També, una altra demanda transversal en defensa dels seus drets, que són els que han conquerit amb la seva suor al llarg d'anys de treball. I aquest –aquest– és el camí de les grans majories que cal construir a Catalunya, el camí que busca els punts comuns, les lluites compartides per recuperar el país que volem, aquell que respon de forma fidel al fet que Catalunya, encara que s'ha torturat molt, és un sol poble. I això va per a tots, perquè jo crec que no hi ha catalans de primera ni catalans de segona.

I com passa sovint, la gent per davant de la classe política. I el nostre país porta sis mesos sense govern. Sense un govern que pugui donar resposta, precisament, a aquestes demandes que són transversals: la de l'Espai de la Democràcia i la Convivència, la de la mobilització feminista, la de la Marea Pensionista... I calen solucions. I això és el que cal fer en aquest Parlament: prendre nota del que demanda i reclama la gent. Per això és hora que tots i totes els que estem aquí prenguem el compromís de ser proactius a posar solucions al bloqueig actual, respostes per tal de fer avançar Catalunya en una nova època. I per això mateix el temps de l'astúcia ha d'acabar.

Portem mig any sense govern, i en aquest temps s'han aprovat concerts de les escoles de l'Opus Dei, gairebé una casella en castellà en la preinscripció de l'escola catalana, s'han suprimit direccions generals, han decaïgut iniciatives legislatives. Prou de pseudojugades mestres i prou de jocs simbòlics! Prou de tenir un país aturat per les disputes de despatx! Prou de bloquejar Catalunya i de frenar el progrés de tots i de totes per voler repetir estratègies erràtiques del passat!

És hora de mirar endavant, és hora de construir un futur millor perquè els ho devem a la gent. I escoltin els qui aquests dies –i cito textualment– han dit: «No hi guanyem res sense govern; i, en canvi, arisquem molt per tornar a la mateixa situació en el millor dels casos.» Suposo que els és familiar aquesta cita. Perquè és hora de fer un salt amb noves majories polítiques de progrés, per superar els errors del passat i encarar els reptes presents i futurs. El Govern ens ha de permetre recuperar les nostres institucions, però també deixar de perdre..., deixar de perdre i començar a guanyar una nova Catalunya.

Jo vaig acabant, i acabaré amb una història personal, però que segur que és col·lectiva, perquè entenguin què crec que hauria de voler dir «construir un país nou». Jo, fa sis anys, vaig perdre la feina. I en vaig trobar tres a temps parcial, però era lluny d'arribar als mil euros, tot i que la jornada laboral implicava sortir de casa a les sis i arribar a les nou del vespre. I després vaig haver de marxar a l'estranger a treballar. I no era culpa meva, òbviament, però la sensació d'absoluta falta d'oportunitats i de fracàs me la vaig endur jo, a la maleta. El primer dia que vaig entrar en aquest Parlament em vaig dir que mai, absolutament mai, oblidaria aquell dolor, i que mai oblidaria el compromís que tinc amb la gent que es troba en aquesta situació i que viu encara amb la sensació que algú els ha robat el futur. I estic segura que no soc l'única diputada avui al Parlament que va passar o ha passat per aquesta situació. Perquè no és una anècdota personal, és la realitat d'un país que no ha sabut oferir un futur a tota la seva gent. I no és la portaveu dels Comuns qui ho demana, és una generació sencera que demana respostes, que demana horitzons d'oportunitat, que demana horitzons d'il·lusió. Perquè la construcció d'un país nou no ens podem permetre el luxe de fer-la sense la gent. No ens podem permetre el luxe de fer-ho sense nosaltres.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Alamany. Ara, pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, és el torn del senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. Diputades, diputats, per explicar el posicionament a la proposta de resolució que ens presenta el Grup d'Esquerra Republicana, la diputada Caula, del Grup Socialistes i Units per Avançar.

Bé. Tenia apuntada una reflexió, però després de sentir la companya Caula... Dir-te una cosa, i des de l'afecte, evidentment, i l'«apreci» i el respecte a totes les posicions que tots tenim, a mi, personalment, l'explicació de la proposta de resolució, doncs, la veritat és que m'entristeix encara, si pot ser, una miqueta més, entenent moltes de les coses que dieu i per què ho dieu. Però jo crec que, precisament, allò que critiqueu moltes vegades és allò que dona la sensació que us entesteu en continuar reproduint.

Ens dius que som un bloc. Quan aquest diputat que us parla, com tots els que estem aquí, com tots els que esteu aquí, tenim diferents orígens, diferents sensibilitats, diferents perspectives de les coses i no som una secta, que a vegades els partits polítics sembla que tothom... (*Veus de fons.*) No, no, com vostès tampoc. Ni la política, ni els partits polítics, ni són blocs, ni són sectes, ni són blocs uniformes, sinó que, precisament, són un conjunt de sentiments, d'emocions, de percepcions, de coneixements, i, per tant, potser que tots plegats fem una mica més de pedagogia –de pedagogia–, de que ens podríem entendre, de que podem transaccionar, de que podem parlar, i no continuar precisament alimentant aquests blocs, que al final ens acaben dividint i que al final dona la sensació que retroalimentem en benefici propi i en benefici partidista.

I ho tornem a dir: Espanya no és el Partit Popular, ni són els pots de crema, ni són la corrupció, ni són les retallades del Partit Popular, ni Catalunya és, a vegades, la imatge que es vol donar de que són el poble, de que és una manera de fer uniforme i, per tant, que no es correspon. Perquè, si no, també nosaltres podríem fer molts símil, moltes similituds amb qui ha governat durant la majoria d'aquests quaranta anys a Catalunya, que ha estat Convergència, amb l'abús de poder que s'ha fet, amb els casos de corrupció i tots els partits que o una vegada o una altra els han donat suport.

Voldria també, a part d'aquesta reflexió, documentar el contingut de la proposta. I la veritat, diputats d'Esquerra Republicana, tant de bo no haguessin presentat mai aquesta proposta. Tant de bo no s'hagués hagut de presentar mai aquesta proposta. I ho diem amb el cor a la mà. En la proposta que presenten, les transaccions que han fet després, hi ha evidentment alguns temes que obvien també, amb els quals segurament és difícil d'entendre tot el que ha passat.

Ningú pot estar satisfet a Catalunya de tot el que ha passat els darrers anys. Ningú, almenys algú que tingui una mínima sensibilitat per intentar que el país tiri endavant. Sentiments de tristor té el conjunt de la ciutadania –almenys el que jo expreso aquí, el que tinc jo, tristor–, ràbia, alguns moments també de no entendre per què hem arribat fins aquí i de desconcert de veure com ningú ha sigut capaç de posar seny en moltes de les decisions difícils que hem tingut al davant.

Cap govern, ni el Govern de Madrid, ha estat capaç de dir: «Veniu, asseguem-nos a la taula, parlem de tot. Parlem. Intentem trobar solucions.» Com també, des del Govern de la Generalitat, aprofitant un govern de Madrid deslegitimant per la corrupció, per les retallades... –com he dit anteriorment, la pitjor versió del Govern del Partit Popular, eh?–, aprofitant això, doncs, tirem pel dret, ens saltem les lleis i vinga, va, tirem endavant.

Evidentment, hem acumulat fracàs rere fracàs. Jo els dic, també, als companys que tenen la majoria i, per tant, que tenen la responsabilitat de fer un govern, si és que es fa, o anar a eleccions: tot això ha valgut la pena?, arribar fins aquí?

Cadascú té les seves prioritats i el seu projecte polític, però nosaltres creiem que no, que no ha valgut la pena. Des de l'estima i l'«apreci» que els tinc, a molts de vostès de tots els grups parlamentaris, també als que no estan aquí i que també, evidentment, els tenim un «apreci» personal..., el problema el tenim amb el Govern de Madrid, políticament? Sí. Però també el problema el tenim entre nosaltres. I això ens ho hem de dir, ens hem de mirar i ens ho hem de dir a la cara. El tenim entre nosaltres. I qui no vegi això és evidentment, doncs, que enganya o es vol enganyar.

Impossible tirar grans projectes endavant, impossible construir país si estem dividits. I, evidentment, cada dia que passa no és que estiguem més cohesionats socialment, no és que estiguem institucionalment més forts, sinó precisament que estem tot al contrari.

L'esperit crític de la societat catalana, l'esperit plural, obert, conciliador d'aquell que sempre vol avançar, d'aquell que sempre es vol entendre amb el que pensa diferent, no passa pel millor dels seus moments avui dia a Catalunya. I només han de mirar, vostès mateixos, els partits independentistes, quan algú opina diferent de la versió oficial què és el que passa. M'agradarà veure què passa amb el senyor Joan Tardà, que va escriure un article d'opinió ahir en el qual deia una sèrie de coses que les compartim, gairebé totes sobre el diàleg, la negociació, sobre parar i intentar obrir una nova etapa.

Per tant, jo ho torno a dir: menys gesticulació entre el que es diu aquí i el que es diu als passadissos, menys frontisme i més ganes de construir, en base, sobretot, a intentar assumir errors i, llavors, evidentment a presentar solucions.

Jo crec que la situació institucional, social i econòmica no té sentit i no té futur. Cal capgirar i cal reorientar la situació actual. No ens porta enlloc el que hem fet fins ara. La lògica de partits ha bloquejat solucions polítiques, la lògica electoral ha bloquejat, doncs, que es fessin concessions per intentar avançar.

I nosaltres, evidentment, estem disposats a sortir de la zona de confort. Ens hagués agradat que haguéssim pogut fer transaccions, ens hagués agradat que s'hagués acceptat alguna esmena o que haguéssim pogut redactar algun punt. I hauríem cedit, però, evidentment, no hem pogut acordar.

Sobre la proposta de resolució? Llibertat d'expressió. Evidentment que estarem d'acord; votarem a favor del punt que parla de la llibertat d'expressió, condemnar els actes de violència o la defensa democràtica i pacífica de les opcions polítiques. I, evidentment, el que no entenem és com pot ser que, quan algú demani accions pacífiques i no violentes, com vam fer nosaltres, que ho vam presentar, s'hi voti en contra, i en canvi, quan vostès ho proposen, nosaltres, evidentment, ens hi afegim. Però jo crec que és important, com deia, fer pedagogia, actuar amb responsabilitat i sempre –sempre– fer una crida al respecte i a la tolerància de tots plegats, perquè n'han passat moltes en aquest país, en molts sentits, tots les hem patit a les pròpies carns, i, per tant, és important no quan et passen a tu, sinó quan li passen precisament a l'altre, al que no pensa com tu, que condemnis els actes de violència.

Jo crec que s'han deixat un dels aspectes més importants, que és la formació d'un govern. Cal formació del Govern per deixar enrere el 155, cal fer la formació del Govern. Al senyor Batet, tot li fa molta gràcia, perquè deu pensar que el país va molt bé, el país va molt bé i podem seguir així. Doncs potser hauria d'intentar deixar de perjudicar fins i tot els seus, intentar fer govern, intentar tenir un interlocutor, intentar normalitzar la situació, eh?, i deixar de fer partidisme. (*Aplaudiments.*) Tot li fa molta gràcia; a mi no em fa gràcia, i no estic a la seva bancada, d'acord?

Innombrables dies hem arribat a casa, almenys jo he arribat a casa, sí, amb ganes de plorar, indignat de la situació de com estem (*remor de veus*), indignat amb el Partit Popular, però també indignat amb vostès; també indignat amb vostès, perquè ens han portat fins aquí. Sí –sí. I també indignats que utilitzin desgràcies com la sentència de La Manada per fer també..., per justificar el seu projecte polític. (*Aplaudiments.*) Això no és de rebut. És veritat.

El pitjor, el pitjor... Escolti, escolti, jo..., que m'aplaudeixin els de Ciutadans o anar agafat de la mà de vostè a mi no m'importa, d'acord? Perquè jo defenso les idees, i, quan vostè digui una idea que comparteixo, l'aplaudiré sense cap problema. I el dia que surti de la trinxera i el dia que surti al carrer i comenci a fer aquesta pedagogia a la gent i no a alimentar les baixes passions, doncs potser avançarem. Mentrestant, evidentment, continuarem amb aquest bucle, que resultats electorals els hi dona, però mare meva quin país tenim, eh?, quin país tenim.

I el dia que es pugui fer fora el Partit Popular i, evidentment, fer fora el Partit Popular i els que competeixen amb ells, que són els senyors de Ciutadans..., evidentment, també dir-los que no ajuda que el senyor Rivera alimenti el frontisme, la competició, aviam qui fa més anticatalanisme des de Madrid. Perquè vostès també, de Ciutadans, diuen una cosa aquí, però també han de dir el mateix allà. No ho fan –no ho fan.

Per tant, aquells temes que evidentment que compartim, són de sentit comú, els votarem a favor; aquells temes que ja hem dit, els de l'exposició de motius, com també alguns elements que no compartim..., no els direm. Tant de bo no hi hagués cap polític empresonat i tant de bo no s'haguessin saltat l'Estatut d'autonomia. Tant de bo mai s'hagués aplicat el 155, però tant de bo –tant de bo– (*veus de fons*)... Sí, sí. Escolti, quan vulgui, després, podrà parlar, ara em toca a mi. Tant de bo, eh?, no haguesin fet una declaració unilateral d'independència, que tothom sabia que tindria conseqüències nefastes per a tots nosaltres. (*Aplaudiments.*) Tant de bo el Partit Popular no hagués jugat a enfrontar els ciutadans de Catalunya, a enfrontar els territoris...

El president

Senyor Ordeig...

Òscar Ordeig i Molist

...com també Ciutadans.

El president

...se li ha acabat el temps.

Òscar Ordeig i Molist

...i tant de bo –ja acabo, president– vostès no haguessin tirat pel dret i s'haguessin carregat de raons.

Comparteixo totalment el que diu el diputat Joan Tardà: «I ara què? Doncs, ara, moment de fer govern, de diàleg i de negociació, de superar el frontisme. Un sol poble.» Sí, Joan Tardà, un sol poble.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. «I aixecar la bandera del diàleg bilateral amb l'Estat és un objectiu ineludible.» Això ho diu Joan Tardà; això és el que compartim també el Partit dels Socialistes de Catalunya i Units per Avançar.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Ordeig. És el torn ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent i, en el seu nom, la senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Vaja, per la vehemència del senyor del PSOE, qualsevol diria que va tirar endavant el 155. (*Remor de veus.*)

El president

Si us plau...

Natàlia Sànchez Dipp

Parlàvem de drets polítics i drets civils en la proposta de resolució presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per descomptat que li podríem donar suport. És obvi que els quatre humils vots de la CUP - Crida Constituent a favor d'una PR d'aquestes característiques són o haurien de ser de calaix. Per descomptat que la CUP - Crida Constituent denuncia la vulneració permanent de drets civils i polítics, així com els drets fonamentals que estan patint la ciutadania, les institucions catalanes i els seus representants. És obvi que defensem de manera enèrgica els drets fonamentals. I per descomptat que volem l'alliberament immediat de les persones que es troben a la presó i aquelles que es troben en exili, sense tenir les condicions adequades per poder tornar. I també, per descomptat, volem expulsar el 155 i les seves conseqüències sobre el dia a dia de la política catalana de forma immediata.

Tanmateix, hi ha un motiu que ens fa molt difícil donar suport a aquesta resolució, i en això estarem d'acord amb els companys o amb els diputats del PSOE, que no els han acceptat ni una mísera transacció, perquè Esquerra ens ha dit que no. La CUP - Crida Constituent vam presentar una petita esmena; un cop més, una esmena quasi bé de mínims, una esmena perquè el punt vuitè quedés amb el següent redactat, i permetin-me que el llegeixi. I nosaltres volíem que quedés així –veuran que són petits matisos–: «El Parlament de Catalunya manifesta la necessitat de recuperar urgentment totes les institucions catalanes i acabar amb la imposició dels articles 135 i 155 de la Constitució espanyola per a posar-les al servei de les classes populars, permetent exercir tot allò necessari per a avançar socialment i políticament amb les voluntats expressades l'1 d'octubre i el 21 de desembre.»

Els companys diputats d'Esquerra Republicana ens diran: «Home, no n'hi ha per tant! Estàs parlant d'algunes paraules diferents en aquest punt.» Bé; desitjo que a la gent que ens escolta i als presents no els estranyi que trobéssim el més normal del món parlar de la voluntat popular de l'1 d'octubre en una proposta de resolució que defensa els drets civils i polítics. O que potser el dret a l'autodeterminació no és un dret polític? Que potser no cal defensar-lo?

Ahir llegia un interessant article del diputat cessat pel 155 Albano Dante Fachin on deia, amb referència a la massiva revolta que va tenir lloc a les portes dels col·legis l'1 d'octubre i l'aixecament popular del 3 d'octubre, deia: «Cal ser fidels al seu mandat. Cal comprometre's amb la nova realitat sorgida de l'esdeveniment. Fins i tot si aquest compromís ens exigeix trencar amb els marcs en els quals ens movíem abans de la seva arribada, cal ser fidels al mandat i no caure en la temptació d'intentar reconduir la seva força cap a posicions prèvies, encara que aquestes siguin més còmodes. Cal aventurar-se en allò desconegut.»

L'esdeveniment és obvi, l'esdeveniment concret que ens va a portar de ser independentistes a ser republicans, l'esdeveniment que durarà anys, l'esdeveniment que no pot ser silenciats, i menys en una acció quasi simbòlica, com és una proposta de resolució. Evidentment, l'esdeveniment que parlo és l'1 d'octubre. L'1 d'octubre que no volem oblidar i que vostès, Esquerra Republicana de Catalunya, ens han dit que no volen parlar de l'1 d'octubre en una proposta de resolució que passarà gairebé sense pena ni glòria. I encara ens sorprèn. Em diran que tot això no té a veure amb una proposta de resolució sobre drets civils i polítics. Hi insisteixo, el dret a l'autodeterminació és un dret irrenunciable, és un dret polític irrenunciable, i vostès, en aquest text, que és el que quedarà escrit en aquesta cambra, hi han renunciat, han dit que no.

Recordin, senyors i senyores d'Esquerra Republicana: cal ser fidels al mandat, al mandat de l'esdeveniment, i vostès hi renunciïn a cada acció política que tiren endavant. Si us plau, siguin clars; no amb la CUP - Crida Constituent: siguin clars amb la gent, per fidelitat a la voluntat popular. Això no va d'herois i traïdors, com simplificava de manera victimista i oportunista el figuerenc Santi Vila, que bé el conec; va de claredat, va de determinació, va de memòria i va de voluntat popular.

Ens han dit també que amb aquest text sumariem més suports i tal. Tinguin-ho molt clar: sumant vuit diputats a l'aprovació d'una simple proposta de resolució no eixamplaran la base; restant-ne quatre tampoc la reduiran, per descomptat. Si volen fer autonomia, recullin el guant de la dirigent dels Comuns, però recordin: el país no està dins d'aquestes quatre parets, que eixamplar la base no va de sumar vots a les cúpules de partits...

El president

Senyora Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

...-acabo-, que eixamplar la base significa interpellar un munt de gent amb el projecte republicà. Hi ha una majoria social àmplia que comparteix la precarietat de les treballadores, hi ha un nosaltres desposseït, i l'única manera de fer justícia amb aquesta gent és fer una república –a mi no em fa riure, senyora Caula, jo no ric quan vostè parla. La dificultat per accedir a una feina decent, a uns serveis públics de qualitat o a una vida digna..., interpel·lem aquesta gent, i no ho fem des de dalt, fem-ho des de baix, fem-ho teixint la majoria que existeix, que és la majoria de les precàries...

El president

Senyora Sánchez, se li ha acabat el temps, de molt.

Natàlia Sánchez Dipp

...i fem polítiques socials en aquesta república que vam decidir l'1 d'octubre.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Sánchez. És el torn ara, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, de la senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades. Decía Séneca que el lenguaje de la verdad debe ser, sin ninguna duda, simple y sin artificios. Pero ustedes son los reyes de los artificios. De hecho, esto que nos presentan hoy es un ejemplo. Esto es una propuesta de esas que tanto les gustan, una propuesta de estas de Matrix, porque es que leer esta propuesta es como tomarse la pastilla roja o como aparecer al otro lado del armario de Narnia, un mundo irreal, un mundo paralelo y un mundo en el que solo viven ustedes, un mundo en el que se hacen llamar «la revolución de las sonrisas», donde Puigdemont se cree el Mesías y donde nos dicen que Europa les hace la ola, vamos. Pero la realidad es bien diferente.

Miren, Puigdemont mintió desde el principio. No tenía plan, ni mayoría social, ni cobertura legal. Su hoja de ruta fue y sigue siendo una chapuza improvisada, un lío perpetuo, una cosa, una historia interminable, ¿eh? Primero, independencia en dieciocho meses; luego no, luego seudoreferéndum. Oye, pero que, después, proclamo la república; a los ocho segundos me arrepiento y la suspendo. Luego me fugo, luego amenazo con volver, luego digo que no, que ¿sabéis qué?, que mejor me investís a distancia, que, oye, desde aquí se está muy tranquilito. Ese es el señor Puigdemont y ese es el Mesías al que ustedes siguen.

Y el problema es que así llevamos 134 días, 134 días donde pudiendo formar gobierno no lo forman porque no quieren, 134 días donde 7 millones y medio de catalanes tenemos que estar pendientes de Puigdemont y de sus ocurrencias, de un señor que está fugado e imputado, 134 días donde por culpa de su parálisis no podemos hablar de sanidad, no podemos hablar de educación, no podemos hablar de dependencia, no podemos hablar de nada de lo que realmente urge en Cataluña. Porque

¿saben qué pasa? Que eso en Matrix no importa, porque en Matrix solo importa su *procés* y las ganas que tienen de seguir viviendo de él.

En su mundo de mentiras, nos dicen que España es una democracia de pladur, pero en el mundo real España es una democracia plena, considerada por *The Economist* como una de las mejores; por delante, por ejemplo, de Bélgica, ¿eh?, por cierto, donde se fugó el señor Puigdemont. Es curioso. En su mundo de mentiras, todo el mundo les iba a apoyar, todo el mundo, pero es que en el mundo real no ha llegado ni un solo reconocimiento, de ningún país, de ninguna institución. Y no me vayan a sacar lo de la ONU, por favor, ¿eh?, que es un acuse de recibo, por mucho que ustedes insistan en otra cosa. Que sabemos leer, ¡hagan el favor!

¿Se acuerdan de lo que les dijo Tajani, el presidente del Parlamento Europeo? Lo tengo aquí: «Nadie, en la Unión Europea, reconocerá una declaración de independencia unilateral, porque contraviene la Constitución española y, por tanto, contraviene el derecho comunitario.» O lo que les dijo Timmermans; también lo tengo aquí: «Todos tiene el derecho a expresarse, pero no a ignorar la ley», que es lo que hacen ustedes.

Pero, oigan, en su Matrix, en su mundo este paralelo, ustedes dicen que sí, que sí, que tienen apoyos internacionales. ¿Y saben qué es lo más triste? Que en el mundo real los únicos apoyos internacionales que tienen vienen de la extrema derecha europea, de las fuerzas de ultraderecha europeas. La primera persona que fue a visitar al señor Puigdemont a la cárcel: el líder de Alternativa para Alemania, partido de extrema derecha. Yo, muy como para sacar pecho, la verdad, es que no lo veo, estos amigos que se buscan, porque solo –solo– los apoyan los eurófobos, los eurófobos que ven en ustedes la excusa perfecta para acabar con el proyecto de la Unión Europea. Porque la Unión Europea significa unión, significa cooperación, significa solidaridad, significa convivencia, significa todo lo contrario de lo que ustedes están haciendo.

Nos hablan ustedes también... Es que son muchas cosas, ¿eh? A ver si lo encuentro... Aquí. Bueno, nos dicen que los persiguen por sus ideas, pero en el mundo real ustedes nos llaman «súbditos», nos llaman «traidores», nos llaman «ocupantes» –un senador de Esquerra Republicana. Ustedes, nos declaran *persona non grata* en los municipios donde gobiernan. ¿Saben por qué? Simplemente porque pensamos diferente; simplemente porque nos sentimos orgullosos de ser catalanes, españoles y europeos. Ustedes se dedican a repartir carnets de buenos y malos catalanes; ustedes dicen quién es bueno, y quién es mal catalán. ¿Estás conmigo? Buen catalán. ¿No lo estás? Mal catalán. Bueno, qué digo «mal catalán», ni eso, ni catalán siquiera: ocupante y traidor.

¿Qué pasa, que hay 1.100.000 catalanes ocupantes y traidores? ¿O 1.100.000 catalanes que están hartos ya de sus mentiras, que lo que quieren es vivir tranquilos y en paz y no estar mirando a ver si hoy cortan una carretera o cortan una vía o cortan..., o qué es lo que se les va a pasar por la cabeza? Ya está bien –ya está bien. (*Aplaudiments.*) Vuelvan a conectar con la realidad.

Nos hablan, en esta propuesta, de injerencia jurídica, ustedes; ustedes que, corriendo, quitaron a Jordi Sánchez para poner a Jordi Turull. ¿Por qué? ¿Porque querían que fuera presidente? No, no. Porque estaba citado por el Tribunal Supremo y, entonces, la cabeza pensante, Puigdemont, dijo: «Ya está. Movemos Roma con Santiago, quitamos a Sánchez, que Torrent se ponga aquí a llamar corriendo» –de noche, si hace falta, ¿eh?– «y nombramos a Turull.» Y así, luego, podemos decir cosas como la que dicen aquí en esta exposición de motivos: que se encarceló a Turull durante la sesión de investidura. Claro, el señor Puigdemont, como no viene a trabajar, a pesar de estar cobrando, pues, tiene tiempo, el hombre, de discurrir y de inventarse estas cosas.

«¡Que no hay injerencias!» Lo dicen los que le mandan cartas al juez; los que con el dinero de todos pretenden ponerle una querrela a un servidor público, ¿eh?; los que en su Ley de transitoriedad elegían a dedo a los jueces y a los fiscales; estos nos

hablan de injerencia. Vamos, o sea, es que esto es surrealista, esto es Matrix, Narnia y la dimensión desconocida todo junto. Y siguen, ¿eh?, y siguen con el rollo.

Nos hablan de la lucha de la no-violencia. Y nos dicen –y cito textualmente–: «Ciudadans organitzats que pacíficament mostren la seva disconformitat» –refiriéndose a los CDR. Pues, habrá que preguntar qué significa «pacífico» en Matrix, porque, desde luego, lo mismo que significa aquí no es, ¿eh? Porque aquí tenemos que salir escoltados del Parlamento por la policía; aquí se nos hacen escraches; aquí se atacan las sedes de los partidos políticos; se señalan los domicilios particulares; aquí se agrede a cargos públicos y a militantes; aquí se nos amenaza de muerte –a la presidenta de mi grupo parlamentario, al presidente de mi partido. ¿Saben por qué? Por pensar diferente.

¿Esto es pacífico? ¿Es pacífico, esto? Porque a mí me empieza ya a preocupar que crean que sí lo es. Porque, si no, ¿cómo se explica que no lo condenen? Porque nosotros sí que lo hacemos, siempre, cuando nos lo hacen a nosotros y cuando se lo hacen a los demás. ¿Piensan ustedes condenarlo o van a seguir poniendo excusas? ¿O se creen ahora que porque hayan presentado esta propuesta ya está, ya han solucionado la papeleta, ya han cubierto el hueco? Pues no. O sea, es que han tenido ya muchísimas oportunidades para hacerlo. Hace unas semanas presentamos aquí, en este Parlamento, en esta misma cámara, una propuesta para condenar la violencia, y ustedes, Esquerra Republicana, junto con Junts per Catalunya, la CUP y los comunes –sus socios de siempre– votaron en contra –votaron en contra. Mire, lo tengo aquí apuntadito... (*Veus de fons.*) Pleno del 28 de marzo...

El president

Si us plau... Si us plau, silenci. Silenci! (*Veus de fons.*)

Lorena Roldán Suárez

Pleno del 28 de marzo, el punto 6. Se lo mira, señora Alamany. ¿Sabe lo qué pasa? Que hay que venir aquí con los deberes hechos. Y cuando viene uno aquí a decir algo, como lo que ha dicho usted... (*Aplaudiments.*) Sí, sí... Mire, cuando viene aquí a decir algo como lo que ha dicho usted de que nosotros no habíamos ido a apoyar... Nosotros, yo misma –yo misma– estaba en la concentración en Tarragona contra la sentencia de La Manada, y mis compañeras también estaban en Barcelona. (*Aplaudiments.*) ¿Dónde estaba usted? –¿dónde estaba usted? Porque no la vimos –porque no la vimos. (*Remor de veus.*) Hay que venir un poquito aquí... (*Remor de veus.*) Son populistas de libro –populistas de libro–, se les ha caído la careta ya, lo hemos visto; van de la manita siempre con los señores independentistas. Ha venido aquí y no ha condenado nada de lo que ha pasado. Hala, venga Ciudadanos, Ciudadanos, Ciudadanos. Que están obsesionados. Tiene usted «ciudadanitis». De verdad, hágaselo mirar. Preocúpese un poquito de lo que está pasando en Cataluña y búsquese otros socios, porque vaya tela con los que se ha buscado. (*Aplaudiments.*)

Esta misma semana, también –esta misma semana–, han tenido la oportunidad de volver a condenar la violencia con una declaración institucional promovida por mi grupo. Una declaración que tenía un mensaje claro y nítido. Mire, decía que en democracia los demócratas debemos estar unidos por encima de las discrepancias políticas, y condenar la violencia de forma unánime, ¿eh? Y se la hacemos llegar y, ¡oh!, sorpresa, es que ni nos contestan. A ver si en el turno de réplica me explican por qué. O, mejor aún, a ver si en el turno de réplica aprovechan para dejar claro qué condenan y qué no condenan. Ayer mi compañera, la diputada Sonia Sierra, se lo preguntó, y ustedes no contestaron. Pero yo les vuelvo a dar la oportunidad.

¿Condenan los actos vandálicos contra las sedes de los partidos políticos? ¿Sí o no? ¿Condenan los escraches que se nos hacen? ¿Sí o no? ¿Condenan las agresiones que han recibido algunos de nuestros cargos públicos solo por serlo? ¿Sí o no? ¿Condenan las amenazas de muerte a la presidenta de mi grupo parlamentario, al presidente de mi partido? ¿Sí o no? Los señalamientos de casas particulares, ¿los conde-

nan? ¿Sí o no? Las campañas de persecución a periodistas, campañas de acoso al presidente de mi partido, ¿lo condenan? ¿Sí o no? Señora Caula, que ha hablado usted de... «l'escalf –l'escalf– als periodistes», ¿condemnen aquestes campanyes, senyora Caula? Els donen aquest escalf, senyora Caula, que deia vostè? (*Aplaudiments.*) Sí o no? Sin artificios –sin artificios. Porque el lenguaje de la verdad no los necesita.

Esto que les acabo de preguntar son las enmiendas que les hemos presentado. ¿Y qué han hecho? Por supuesto, rechazarlas, por supuesto. Y por eso vamos a votar en contra. Porque no quieren concretar, no quieren condenar toda la violencia. ¿Qué miedo tienen? Ustedes presentan esta propuesta para cubrir el expediente, porque ir más allá les da miedo. Porque hacerlo sería explicar la verdad de lo que está pasando en Cataluña. Sería reconocer el daño que los partidos independentistas le han hecho a Cataluña. Sería reconocer eso que ayer mismo nos negaron en esta cámara, ¿eh? Nos dijeron que aquí en Cataluña no hay ruptura, que aquí en Cataluña no hay enfrentamiento. Repetir esa mentira no hará que las familias se reconcilien.

El president

Senyora Roldán, se li ha acabat el temps.

Lorena Roldán Suárez

Sí; ya acabo, *president*. Repetir esa mentira no hará que la convivencia esté de vuelta. Repetir esa mentira no nos va a sacar de esta.

Y acabo, acabo si me permiten, igual que empecé, con una cita, esta vez de Sócrates: «La mentira gana bazas, pero la verdad gana el juego.» Reconozcan que han perdido, déjense de artificios y regresen a la realidad.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyora Roldán. És el torn ara, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, del senyor Lluís Font.

Lluís Font i Espinós

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, estrenar-me com a orador en aquesta cambra té un punt de nostàlgia, perquè és una primera experiència que no tornaré a passar: els nervis previs, la preparació, les lectures... I, per tant, em queda aquest regust ambivalent. Edgar Morin, en el llibre *Pensar Europa*, escrit l'any 1987, a la plana 179, reflexionant sobre la identitat europea, diu el següent: «La democracia vive de diversidades y complejidades. No se funda en la ausencia de conflictos y antagonismos, sino en su existencia y actividad. Constituye la regla de juego que permite y regula su expresión. La regula canalizándola en el discurso y el intercambio de argumentos en el marco de asambleas, campañas electorales o referéndums. Se nutre, pues, de los desórdenes que las libertades individuales constituyen de por sí.»

Sobre això que tan bé explica Morin versarà la meua breu intervenció. Precisament, per voler posar en pràctica l'esperit del que aquest famós sociòleg, Edgar Morin, afirmava en el seu llibre, cadascú a la seva manera, hi ha consellers, diputats, el president de la Generalitat, líders socials, líders polítics, cantants, intel·lectuals, dones, jubilats, *tutti quanti*, uns a la presó, els altres a l'exili, uns amenaçats o amb expectativa d'estar-hi. I, en concret, es diuen Jordi, Dolors, Carles, Clara, Marta, Quim, Raül. Però no vull parlar d'ells, sinó de vostès, il·lustres diputats, de mi mateix, dels nostres fills, del conjunt dels ciutadans de Catalunya, perquè és la nostra llibertat, són els nostres drets, és la qualitat democràtica de la societat en què vivim el que està en joc, no ens enganyem. I no cal citar Brecht per recordar-ho. Catalunya viu una situació excepcional i dramàtica.

Eric Blair s'allistà a les Brigades Internacionals, lluità en els rengles del POUM a la Guerra Civil espanyola. Transformat en George Orwell escriví *Homenatge a Catalunya*, per mi un llibre de referència on narra l'experiència viscuda. Orwell s'ado-

na que a Catalunya, llavors, està passant quelcom important. S'escenifica amb tota la cruessa i en un petit territori la lluita de la democràcia contra els dos grans totalitarismes: el franquisme, feixisme, nazisme i l'estalinisme.

Hi conflueixen factors i circumstàncies que resulten premonitòries de futurs conflictes europeus. I això és del que voldria parlar, salvant les distàncies del temps i les circumstàncies, possiblement aquí, a Catalunya, es donen unes circumstàncies, uns fets, una realitat que és premonitòria de situacions que es viuran arreu de l'Estat espanyol o en altres contrades europees.

S'escenifica un joc de legitimitats i valors, de perspectives i d'interessos, de sensibilitats i d'emocions. Analitzem-ho tots, jo el primer, amb unes ulleres que ens permetin atansar-nos a la realitat perquè aquesta es manifesti, no des d'uns aprioris que impedeixin conèixer aquesta realitat polifònica. Segur que l'anàlisi del que s'està esdevenint al nostre país ens ajudarà a anticipar escenaris futurs.

Chateaubriand, a les *Memorias de ultratumba*, el febrer del 1821, escriu: «Podie- ra ser que España cambiase rápidamente su monarquía por una república.» Si em permeten la broma, a propòsit del que llegiré a continuació, pocs s'haurien imaginat els comuns tenir un amic, un aliat, algú que en algun altre context, a principis del segle XIX, sostingués unes tesis, si em permeten la broma, semblants a les que ells algun cop han manifestat. «También» –segueix, diu– «es posible que esta misma España subsista si se constituye en repúblicas federadas, agregación a la que es más propicia que cualquier otro país por la diversidad de sus reinos, de sus costumbres, de sus leyes e incluso de su lengua.»

I el text continua glossant la fragilitat del sistema polític espanyol. Estem parlant de principis del segle XIX. Els pares fundadors del liberalisme, la teoria política de Jefferson, Stuart Mill, defensaven la conveniència de criticar la democràcia, les seves patologies, per envigorir-la, per posar-la al dia, per regenerar-la. Però això no és el que ha passat a les terres peninsulars.

El procés ha evidenciat uns dèficits democràtics, unes patologies; però, alhora, el procés ha servit a algunes elits politicoeconòmiques espanyoles per matar el missatger, per tapar, amb el pretext de la unitat d'Espanya, el que seria la tasca necessària i imperativa de la mateixa regeneració. I amb això donaven la raó a Chateaubriand en la seva denúncia de la fragilitat del sistema polític espanyol.

Per aquests motius, i d'altres que no venen al cas, trobem molt encertada la proposta de resolució que el Grup Republicà ha presentat, i ja anuncio que hi votarem a favor.

Moltes gràcies per la seva atenció, senyor president, i fins a una altra ocasió.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Font. És el torn, ara, per un espai de cinc minuts, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i en el seu nom, el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, president. La definició del catàleg de drets, llibertats i qualitat democràtica de les diferents nacions no es concreta aixecant un dit per veure on bufa el vent ni a través d'una introspecció poètica. Hi ha gent que s'hi dedica, professionals que elaboren indicadors i que a través del mètode científic fan classificacions. La més prestigiosa, citada i divulgada de totes, s'ha dit abans, és la que publica anualment *The Economist*, l'anomenat índex de democràcia. Segons aquest índex, en el món només hi han dinou democràcies plenes, dintre de les quals hi ha –s'imaginem qui?– Es..., Es-pa..., ànims, Espanya, molt bé. Ho ha dit algú aquí. Els costa molt. Efectivament. Espanya és una de les dinou democràcies plenes del món, segons *The Economist*, i supera –s'ha dit abans– Estats Units, Bèlgica, Itàlia, França, que pertanyen a la segona classificació, que és la de les democràcies imperfectes.

Aquesta és la realitat, la realitat absolutament indiscutible, que es contraposa a la seva dialèctica inflamada, hiperbòlica i grandiloqüent, que només fa que generar tensió i que, a més, és una estratègia absolutament suïcida –els hi dic amb tot el respecte–, per una raó: perquè és autodestructiva. Vostès plantegen objectius impossibles, i quan aquests esdevenen inviàbles els intenten convertir en drets fonamentals. És a dir, volen convertir delictes en drets fonamentals. I és una estratègia suïcida perquè no estem, per molt que ho vulguin, a Corea del Nord.

Els posaré tres exemples. Mirin, vostès van marcar-se com a objectiu fer un referèndum unilateral que havia de tenir homologació europea. Ho van repetir. Ràpidament es va demostrar que això era inviàble. Aleshores ho van voler convertir en un dret fonamental. Doncs no; fer un referèndum unilateral a la Unió Europea no és un dret fonamental, és una greu illegalitat.

Després van anar un pas més enllà; van fer una declaració unilateral d'independència que –cito textualment la senyora Marta Rovira– havia de tenir el reconeixement immediat de vint-i-una grans democràcies del món. Evidentment, aquest objectiu es va demostrar ràpidament inviàble, i el van voler convertir en un dret fonamental. Doncs no; a la Unió Europea, fer una declaració unilateral d'independència no és un dret fonamental, és un greu delictes.

Aquesta legislatura, continuen amb la mateixa estratègia. Van dir que farien president el senyor Puigdemont amb una investidura a distància. Ràpidament s'ha demostrat que és inviàble i aleshores volen dir que s'està vulnerant un dret fonamental. Doncs no; resulta que és tot el contrari, no és un dret fonamental; aquesta investidura a distància resulta que és una greu irregularitat i illegalitat, i que, a més, si alguna cosa vulnera –ho diuen el Consell de Garanties Estatutàries, els lletrats d'aquesta casa i el mateix Tribunal Constitucional– és els drets de la resta de la cambra. No poden convertir delictes i illegalitats en drets fonamentals. És una estratègia suïcida, autodestructiva i que, sobretot, enquistarà la situació.

Què podem fer? Jo els puc reconèixer que moltes vegades nosaltres pensem en això, és a dir, aquí hi vivim tots, en aquesta regió, comunitat, país, que cadascú li digui com vulgui. Alguna cosa hem de fer, evidentment. En aquest darrer Sant Jordi, un bon amic m'ha regalat la darrera obra del Michael Ignatieff, *Les virtuts quotidianes en un món en conflicte*. És un dels pensadors més fascinants de la nostra era. Doncs bé, durant la seva lectura, he pensat en vostès. De vegades em passa. Diguin-me masoquista, però de vegades penso en vostès. Sobretot, perquè contraposa precisament aquesta dialèctica inflamada, hiperbòlica i grandiloqüent dels populismes que vivim amb les virtuts quotidianes. I això m'ha fet pensar en la reconciliació i la convivència aquí a Catalunya.

Pensin en una cosa: quan vostès donen recolzament a un CDR que talla una carretera, la gent que arriba tard a la feina no és ni de Bèlgica, ni de Berlín, ni de Guadalajara, ni de Madrid, és d'aquí, senten els seus drets vulnerats. Es pensen que no respondran? Quan algú assenyala un alumne a les aules, és perfectament normal i s'arrisca a que després l'assenyalin a ell. Efectivament. O es pensen que les coses són diferents?

Mirin, vostès han de tenir molt clar que per recuperar la convivència hauran d'acceptar una cosa, i sé que els costa moltíssim. Perquè és indiscutible: no estem a Corea del Nord; Espanya, amb les seves imperfeccions, que les té, no és una democràcia plena només perquè ho digui *The Economist*, és un membre de la Unió Europea, és una gran nació europea, i així està reconeguda a la comunitat internacional. Deia el senyor Pujol, en una d'aquelles inflamades intervencions que fa sempre: «Som tossuts –som tossuts.» Però la realitat és molt més tossuda, encara.

I els demano que reflexionin sobre la tossuda realitat i que es facin una darrera pregunta, també, amb introspecció poètica, que els agrada molt en aquesta legislatura: esteu, estan vostès millor ara o fa un any? Pensin aleshores si la seva estratègia és bona.

El president

Senyor Fernández...

Alejandro Fernández Álvarez

Està millor Catalunya ara o fa un any? Pensen si la seva estratègia és l'adequada. Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Fernández. Ara, a continuació, i per indicar quines esmenes s'accepten i tal com queda el text definitiu que es posa a votació, té la paraula de nou la senyora Anna Caula per un temps màxim de dos minuts.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president. Primer, fer esment que acceptaríem, com hem dit i hem transaccionat, dos o tres punts, conjuntament amb Junts per Catalunya i Podem. Agrair, doncs, les facilitats per poder arribar a acord.

Per part del representant del PP, recordar-li també el titular del 31 de l'I del 18, de *The Economist*, que deia: «Espanya pot perdre l'estatus de democràcia plena.» Per tant, penso que això és un bon resum.

Al company del PSC, amb tota l'estimació, perquè penso que en molts valors probablement ho compartiríem, tanmateix, a la seva explicació hi he trobat a faltar alguna cosa. No sé si és del bloc unionista, però sí que és veritat que és qui va permetre el 155, i sembla que ho ignorin, que hi passin de puntetes, però si el 155 és aquí en aquest moment és perquè vostès també ho van permetre.

A la representant de Ciutadans, realment les seves esmenes, doncs, no les hem acceptat. Vaig tenir una conversa amb vostè. Jo penso que recriminem *tota* la violència. Realment fer una llista de coses concretes i deixar-te'n moltes d'altres no és l'esperit que volem. Volem, en principi, denunciar-ho tot.

I, a partir d'aquí, parlar amb la CUP, no? Jo penso que la mà sempre serà estesa. El nostre compromís amb l'autodeterminació em sembla que és ple. Només han de llegir el punt 2, com amb aquest punt sí que queda reflectit i, per tant, hi ha la nostra implicació sempre.

Perquè, més enllà de paraules, més enllà del que jo avui aquí no he entès, perquè penso que no m'ha escoltat cap dels minuts que jo he parlat –penso que ha vingut amb un discurs molt preparat–, penso que també cal recordar com s'ha arribat fins aquí. Hi ha un 1 d'octubre. Recordem-ho. Recordem qui va permetre que aquest 1 d'octubre es duqués a terme, qui és a la presó: el vicepresident Junqueras, la consellera Bassa, el conseller Romeva, la presidenta Forcadell... Qui és a exili: la nostra secretària general, la Marta Rovira. I com molts, tants altres.

Recordar-li només dos frases del seu grup, el que ens deia un dia el senyor Riera, que ens deia el dia de la investidura d'un president...

El president

Senyora Caula, se li ha acabat el temps.

Anna Caula i Paretas

...que no ha pogut ser president i és a la presó –ara vaig acabant–: «Donem per acabat el procés i les aliances i passem a l'oposició.» Això és el que ens recordava.

Però tanmateix continuem el mateix esperit. La millor defensa dels drets d'autodeterminació no és proclamar-la a cada moment, sinó guanyar acords cada cop més amplis, com aquesta PR aconsegueix. Però seguirem defensant aquest dret de la mà de la CUP cada dia i en tots els àmbits de la nostra acció política.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyora Caula. Cridem a votació.

(Elisenda Alamany Gutiérrez demana per parlar.) Sí, senyora Alamany? *(Veus de fons.)* Trenta segons.

Elisenda Alamany Gutiérrez

D'acord. Per aclarir ràpidament algunes coses de les que s'han dit, particularment de Ciutadans. Jo li recordo que el 28 de març aquest grup va votar a favor de la condemna dels actes vandàlics contra seus dels partits polítics, insults, amenaces i assetjaments, i també vam condemnar expressament les inadmissibles pràctiques de declarar *persona non grata*. Per tant, que la realitat no t'espatlli un bon titular – que la realitat no t'espatlli un bon titular.

I a la CUP dir-li que no hi ha res més autonomista que aprovar uns pressupostos antisocials que a més a més complien la Llei d'estabilitat de Montoro.

Gràcies.

(Aplaudiments. Alejandro Fernández Álvarez demana per parlar.)

El president

Sí; senyor Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí, gràcies, president; per demanar votació separada del punt 4.

El president

D'acord. Hi ha algun altre...? Demano si hi ha algun altre punt per votació separada i després donaré la paraula per altres qüestions. *(Pausa.)* Sí, senyor Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Sí, president; per demanar votació separada dels punts 3 i 4, i, per altra banda, del punt 9.

El president

Molt bé. Alguna altra petició de votació separada? *(Pausa.)* Sí, senyora Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bé, per al·lusions. Dues coses molt breus. Simplement, l'1 d'octubre, per descomptat, el van fer aquestes institucions, però especialment el va fer el poble.

A la senyora Alamany..., suposo que es refereix als pressupostos d'Iniciativa del 2010.

I, per acabar, demanar si us plau la votació separada d'aquest punt.

I sí, Anna, el text que queda escrit, com he dit en la meva intervenció, és el que no fa cap referència a l'1 d'octubre, com simplement us vam demanar. I per moltes paraules que hi posem el que volem són fets.

Gràcies.

El president

Senyora Sánchez, ha dit «d'aquest punt», però no sé a quin punt es referia. *(Veus de fons.)* Al 8. D'acord. El 8 i no el 8 bis, eh, entenc? És a dir, el 8 separat del 8 bis, senyora Sánchez? El 8 separat del punt 8 bis, eh?

Natàlia Sánchez Dipp

Sí.

El president

D'acord. Molt bé. Doncs passem a la votació. Començaríem pels punts que s'ha demanat votació separada. Començaríem pel punt número 3. D'acord? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 94 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació del punt número 4 –el punt número 4.

Comencem la votació.

Aquest punt s'aprova per unanimitat; és a dir, 134 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 8, només 8, eh?; després votarem el 8 bis.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 74 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

I passem ara a la votació del punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 78 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

I ara, si no m'he deixat cap punt de votació separada, passaríem a la votació de la resta de punts d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

La resta de la moció queda aprovada per 78 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució sobre l'adhesió als principis i els valors europeus

250-00150/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució sobre l'adhesió als principis i als valors europeus, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Per presentar-la té la paraula, per un temps màxim de deu minuts, el senyor Francesc de Dalmaes. Com sempre, els demano que si han d'abandonar l'hemicicle ho facin en silenci. (*Remor de veus.*)

Gràcies.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, president. Diputades i diputats, periodistes, personal d'aquesta casa, que ens tracteu tan bé, quan preparàvem aquesta proposta de resolució sobre Europa, sobre els valors europeus, ens preocupava molt deixar palès que, més que un espai geogràfic o una potència geopolítica, Europa és una idea, uns valors de llibertat, democràcia, justícia i respecte...

El president

Si us plau... Un moment, senyor De Dalmaes, un moment –un moment, un moment.

Francesc de Dalmaes i Thió

...inspirats en una llarga tradició humanista. I em sembla oportú parlar d'Europa, perquè sempre que es conculquen aquests valors, en el centre o en la perifèria del continent, Europa és menys Europa. Per això, la promoció, el coneixement i el reconeixement de la identitat europea, dels valors europeus, és un repte col·lectiu de totes les persones que habitem i convivim al si d'Europa.

El principal repte que planteja la identitat europea és que ens interpel·la en plural i reclama la suma d'identitats, de llengües, cultures i tradicions. És exactament allò que ja reclamava i proposava George Steiner, l'any 2005, en el seu llibre *La idea de Europa*. Europa, sens dubte, morirà si no lluita per les seves llengües, les seves tradicions i les seves autonomies socials. Efectivament, no és possible entendre Europa sense Antoni Gaudí, sense Pau Casals o sense Salvador Dalí.

La nostra llengua, parlada arreu dels Països Catalans –el País Valencià, les Illes, Andorra, la Catalunya Nord, la Franja i també a l'Alguer–, és a dir, per més d'11 milions de persones, no és una de les llengües europees més esteses?

Els nostres escriptors i pensadors –Ramon Llull, Ausiàs March, Espriu, Mercè Rodoreda o Jaume Cabré– no formen part del cànon literari europeu? Els nostres centres de recerca, les nostres universitats, les nostres investigadores, els nostres investigadors no treballen amb els seus col·legues europeus per a la creació de valor,

talent i excel·lència arreu de tot el continent? Les ONG que treballen per la cooperació, la pau i els drets humans arreu del món, no són part indestruïble de les xarxes europees d'aquest sector? Les nostres empreses, les mercaderies que produïm, no les exportem a Europa, que és el nostre mercat més important? No és, en definitiva, Catalunya un dels principals motors econòmics d'Europa, la regió més prospera del Mediterrani i un contribuent net als recursos del pressupost de la Unió? La resposta és un sí, un gran sí.

Al llarg de la seva història, Catalunya ha estat profundament europea, les institucions medievals de pau i treva ens ho recorden i ho palesen. La plenitud nacional del nostre país està íntimament relligada als valors europeus. Qualsevol projecte polític o cultural sorgit a la Catalunya contemporània ha estat sempre amb relació a Europa. I també avui no hi ha projecte europeu sense Catalunya i no hi ha Catalunya sense Europa.

Vivim temps de canvis i transformacions a Europa, i aquest moment de canvi es forja a escala local i impregna la dimensió global. Faríem malament d'entendre que aquests canvis i aquestes transformacions es refereixen només a les hegemònies econòmica o comercial, perquè el que ens estem jugant, el que s'està dirimint, és el model de societat que esdevindrà hegemònic a Europa i al món: la de caire essencialment democràtic o la de dependència autoritària. És per això que ens sembla imprescindible consolidar una opció d'arrel europea i amb vocació global.

El model de societat europea que defensem impedeix la judicialització de la política, la politització de la judicatura i la criminalització de les idees, perquè constitueixen un atac de primer ordre que debilita el projecte europeu. Els valors no tenen fronteres i els principis democràtics essencials tampoc. I precisament per això proposem que la resposta avui, més que mai, ha de ser: retrobem-nos Europa! Homes i dones d'Europa i del món, la nostra llibertat és la vostra, sigueu els nostres ulls, la nostra veu, com nosaltres afegim la nostra mirada i el nostre accent.

Catalunya és Europa i Europa és la casa dels catalans; no hi som tan sols geogràficament, sinó que les arrels, les nostres arrels, s'hi enfonsen profundament i ens lliguen a la seva ànima de manera indestructible. Els catalans som nets de Grècia, Roma i l'Imperi carolingi de Carlemany, i som fills d'Erasme, Shakespeare i Goethe, i som germans de Tolstoi, Hannah Arendt i Václav Havel. Per això avui us proposem de refermar el nostre compromís, el compromís de Catalunya amb el projecte originari perenne d'una Europa nascuda per superar els totalitarismes i estendre la democràcia arreu del continent i del món.

La Unió Europea és l'espai polític, social i econòmic en què cada persona i cada nació veuen respectats els drets humans en les seves dimensions individuals i col·lectives i en què els conflictes polítics es resolen amb eines polítiques i de forma cívica, pacífica i democràtica. Europa ha de ser també un espai d'entesa, de diàleg i de mediació. Europa ha de ser aquell espai on s'esberlin tots i cadascun dels sostres de vidre o de formigó que facin de l'equitat de gènere una realitat que deixi de ser un somni per a les dones i també per als homes d'aquest continent. Defensem que l'esperit republicà enllaça encara més Catalunya amb Europa i Europa amb Catalunya. Europa ha representat sempre les nostres aspiracions col·lectives a un país nou i millor.

I és precisament a Europa i a tot el món a qui oferim el millor que tenim: la causa de Catalunya, que ha estat sempre la causa de la llibertat. Som i volem ser l'Europa que imaginava Simone Weil, una Europa basada en la llibertat i la democràcia, unida contra la violència, el totalitarisme i el racisme. Europa és oportuna per a Catalunya, com sempre, i Catalunya és oportuna per a Europa, com mai. L'augment del populisme arreu d'Europa i en l'escenari post-Brexit ha evidenciat com de nua va la reina a Europa i ha posat de manifest la fragilitat democràtica d'un projecte polític que s'hauria de fonamentar sobretot en la presa de decisions del Parlament europeu.

En una recent trobada del nostre grup a Berlín, el president Puigdemont ens va recomanar aquest llibre del Rob Riemen per combatre aquesta època. (*L'orador*

mostra un llibre a la cambra.) Us el recomano molt. Riemen, defensor de l'humanisme europeu, aixeca la veu i alerta: «A Europa, el populisme amaga sempre el ressorgiment del feixisme.» En aquesta dinàmica de populisme mal entès arreu del món occidental, Catalunya és una rara i magnífica excepció. Les formacions polítiques i els corrents ideològics que han sabut connectar amb l'evolució social i política de la societat catalana, som els grups parlamentaris que ostentem la majoria absoluta en aquest Parlament.

Això ha estat possible i s'entén perquè hem comptat amb lideratges que han sabut escoltar i llegir la societat catalana. No hem caigut en el populisme, sinó que proposem un projecte polític il·lusionant, de construcció republicana, de forma transversal, i sí, una altra vegada ho repetirem: cívica, pacífica i democràtica. Per això, com a catalans, fa riure quan es vol atacar aquest projecte polític dient que ens allunya d'Europa, quan precisament el que fa és recuperar el bo i millor dels ideals europeus.

Europa ha de ser un espai polític amb les eines necessàries i amb les garanties democràtiques que requereixen afrontar des del Brexit fins a la intervenció a Síria, des d'una perspectiva europea de resolució de conflictes, i encara no ho és. Catalunya, no us explico res de nou, és un país modern, dinàmic, emprenedor i socialment fort, i l'establiment de la república catalana ha de ser observada, també, com un acte de profund europeisme.

Paradoxalment, aquest projecte aparentment modern recupera aquella vella idea d'Europa que van imaginar Schuman i Monnet, que la van definir com la unió voluntària de totes les ànimes europees, la de les persones i la de les nacions. Ara que hem conegut la pitjor versió de la globalització, la que ho uniformitza tot, les societats europees reclamem l'arrelament a les realitats concretes de cada país, de cada llengua, de cada cultura. La quadratura del cercle, la mateixa complexitat europea passa per esdevenir un actor global sense renunciar a cap de les dimensions locals de tots i cadascun dels europeus.

La societat catalana sap de què parla quan parla de dret a decidir. I quan parlem de futur i parlem d'Europa, parlem exactament d'això: de decidir també de quina Europa volem ser ciutadans. I ho volem ser d'una Europa essencialment democràtica i compromesa amb el progrés humà, amb el manteniment de l'estat del benestar i amb la promoció, coneixement i reconeixement dels drets humans.

Arribats a aquest punt, us demano que esborreu qualsevol ombra d'etnocentrisme en aquesta proposta de resolució d'avui. Avui parlem d'Europa, però el nostre món és el món, i el que proposem i defensem per al nostre continent ho defensem i ho defensarem arreu.

I tampoc volem parlar d'Europa sense parlar de les vergonyes d'Europa. La generació a la qual pertanyo va viure i vivim marcats per la matança, per la massacre de Srebrenica. L'11 de juliol de 1995, vuit mil europeus –vuit mil europeus– van ser massacrats, assassinats davant de la passivitat dels governs i de les institucions europees. D'arreu d'Europa, i amb especial força des de Catalunya, ens vam conjurar per dir que no permetríem que una tragèdia d'aquestes característiques i d'aquesta dimensió tornés a ocórrer. Però ha tornat a passar. Torna a passar. La mateixa passivitat dels governs i de les institucions europees ha permès que la Mediterrània sigui tomba dels que tenen dret a cercar un futur millor, lluny de la fam i de la violència: més de 35.000 morts registrades des de l'any 2000. Les estimacions menys tràgiques parlen de quatre Srebreniques ofegades a la Mediterrània.

Per això us convidem també a denunciar els països europeus i de forma destacada l'Estat espanyol, que no ha complert els seus compromisos pel que fa a l'acolliment de les persones que cerquen refugi. En paraules de Saskia Sassen «fa falta una Europa social, que, en lloc d'expulsar i marginar, sigui la fortalesa de la democràcia».

Acabo. La pitjor Europa, la que volem irrepensible, és aquella que feia servir estrelles grogues per perseguir, criminalitzar i anorrear les persones i els col·lectius per la seva identitat. La millor Europa, la que volem perenne, és l'Europa lliure i democrà-

tica, l'Europa que a Catalunya s'expressa amb un llaç groc en record del president, del vicepresident, de les conselleres i dels consellers, de les diputades que enyorem i dels líders socials a qui devem tant. La que persegueix un ideal de llibertat, fonamentat en els drets i en els deures...

El president

Senyor De Dalmases...

Francesc de Dalmases i Thió

...-acabo-, i que reconeix en la democràcia i en les seves eines l'únic camí per aconseguir-la.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor De Dalmases. A continuació, per defensar les esmenes presentades, és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Bon dia a tothom, diputats, diputades, Mesa del Parlament... Ens trobem una altra vegada amb una proposició una mica sobtada, una mica de grans valors i principis, no?, però és difícil saber de quins valors i principis estem parlant. Perquè la veritat és que s'han posat cosetes tan genèriques, no?, tan universals, que, clar, difícilment una no pot estar d'acord amb moltes de les coses que es diuen. Qui no les comparteix, efectivament?

Però la veritat és que no ens agrada massa ni el text ni el to. No ens agrada perquè la part expositiva és, senzillament, doncs, embafadora, no?, superlativa, transcendental, grandiloqüent, no? Aquesta manera de parlar i d'agafar la part pel tot i de fer-ho tot transcendent que té el processisme en els últims temps.

També traspua –i per molt que el senyor De Dalmases ho hagi volgut negar– un cert supremacisme i etnicisme, no? O sigui Catalunya, els catalans i les catalanes són *lo más de lo más*, Europa és *lo más de lo más*... I és una cosa que lamentablement traspua des de fa temps també certs sectors del processisme.

Jo avanço que votarem a favor malgrat tot el que sentiran, perquè compartim bastant del fons, tot i que no la forma, d'alguns dels acords, i també perquè hem fet propostes de millora que s'han acceptat. I això ha facilitat que nosaltres puguem votar-hi a favor.

Però sí que votem amb moltes reserves. I votem amb moltes reserves perquè hem trobat això: hem trobat que falta complexitat, hem trobat que falta diversitat, pluralitat, i, sobretot, hem trobat molta incoherència i molta inconsistència i contradicció entre el que diuen els senyors de Junts per Catalunya a la seva proposició i el que després fan els seus representants polítics.

Sobretot, de quins principis i de quins valors europeus estem parlant? Perquè nosaltres no podem compartir *tots* els principis i els valors europeus. Els de l'Europa de l'austeritat? Els de les retallades? Els que van estar a punt d'asfixiar Grècia? Els que ho van intentar amb Espanya, Catalunya inclosa? Els de les polítiques de retallades i «austericisme» que van tenir tot el suport i la col·laboració complaent del Govern del senyor Mas, els seus ministres i de nou la senyora Artadi, que també va estar entusiasmada d'aplicar aquestes retallades per aconseguir-ho? (*Rialles.*) Sí, sí, rigui. De moment, podem parlar només així, potser la setmana vinent ho podrem fer dirigint-nos a vostè d'una altra manera.

Els valors de l'Europa de lliure comerç, del TTIP i del CETA, que posen per davant dels interessos de les persones els interessos de les multilaterals del lliure comerç, i que sorprenentment el PDECAT ha votat a favor, tant al Parlament Europeu com al Congrés! I a que no endevinen amb qui han votat a favor al Parlament i al

Congrés, al Parlament Europeu? Doncs, sí: amb Ciutadans i amb el Partit Popular, una altra vegada! En això sí que es troben d'acord. Doncs, aquests principis i aquests valors europeus nosaltres no els compartim.

Tampoc compartim els de l'Europa insolidària, la que tanca fronteres –després en parlarem més d'això. Tampoc els de l'Europa on avança el neofeixisme; l'Europa de les institucions opaques, allunyades de la gent, poc democràtiques, que ha fet que a Anglaterra bona part de les classes populars hagin votat per marxar d'una Europa que no els atén, que no els entén i que no els dona suport.

Doncs no, aquesta Europa no ens agrada, una Europa masculista i patriarcal, que regula tot menys les violències masculistes, que no exigeix als seus estats membre, com sí que els exigeix en altres temes, que regulin i evitin que facin sentències com la de La Manada fa una setmana o que posin pressupostos, de veritat, als pactes d'estat contra la violència de gènere i els feminicidis.

Però, a pesar de tot això, que no ens agrada gens d'Europa, sí que hi han coses que ens agraden, doncs, hi han coses que estan treballant cap a una Europa més justa i més equitativa, però que no apareixen tampoc massa a la proposta de Junts per Catalunya.

Hem trobat a faltar dones, hem trobat a faltar feminisme. Entre els referents en deixa anar alguna, però Europa és molt més enllà que els noms que es donen. Han faltat dones catalanes, com Frederica Montseny, una primera ministra; com Montserrat Roig; Marina Ginestà, la miliciana veïna de Sant Antoni; Dolors Aleu, la primera llicenciada en medicina de l'Estat espanyol i una de les primeres d'Europa; Francesca Bonnemaison; Rosa Sensat. També dones europees referents per a Catalunya, com Elisabeth Eidenbenz, de la maternitat d'Elna, com Marie Skłodowska Curie, Simone de Beauvoir, Camille Claudel, Anne Frank, Rosa Luxemburg. Als seus valors i principis en aquesta proposició els falta feminisme, senyors i senyores de Junts Per Catalunya.

També falten valors i principis de l'Europa dels pobles, de les ciutats, del municipalisme. Parlen de Barcelona com a referent per ser cosmopolita, i Barcelona no és referent només per això. Barcelona és referent perquè està apostant pels drets socials, per la justícia social, per la lluita contra la contaminació, contra la corrupció, pel feminisme, per parlar de les ciutats refugi i fer una xarxa de ciutats refugi; per treballar amb les persones que estan sense papers, anant molt més enllà del que permeten les seves competències. I és també l'Europa de les ciutats sense por, l'Europa de les organitzacions i el teixit en xarxa que treballa justament per fer una Europa més justa i més propera a la gent més vulnerable.

I ara, entrant directament als acords, al primer acord. El primer acord és un nou intent que busca, de nou, el suport polític a Europa que no s'ha trobat fins ara. I que no s'ha trobat perquè no s'ha fet bé, perquè no hi ha hagut una bona estratègia per estendre i per trobar aquest suport al dret a decidir del poble de Catalunya als països de la Unió Europea. Perquè tot el suport i la solidaritat i la indignació que va aixecar la violència excessiva i injustificada de l'1 d'octubre, el va malbaratar un mes després amb l'intent de declaració unilateral d'independència. La unilateralitat ens va tornar a aïllar. Europa, que és l'Europa dels estats i això no ho oblidem, defensarà els estats.

I el que tampoc s'ha fet és treballar amb la resta de l'Estat espanyol per ampliar aquest suport social i polític pel dret a decidir. I si a l'Estat espanyol no s'aconsegueix aquest suport, a la resta d'Europa tampoc el trobarem, perquè és l'Europa dels estats. I és per això que a vegades Europa és bona i a vegades Europa és dolenta per als senyors representants de Junts per Catalunya. A vegades, Europa és decadent, a vegades Europa és la democràcia elevada al màxim nivell. A vegades ens agrada, a vegades no la volem.

Donem suport a aquest acord perquè creiem fermament que Europa juga un paper fonamental per resoldre la situació que està vivint Catalunya i per defensar i tre-

ballar pel dret a decidir dels catalans i les catalanes, però ho hem de fer en un marc ampli, transversal, que convidi a tothom a fer-ho, que busqui aliances més enllà dels nostres. Per això hem fet una proposta per millorar i ampliar l'abast d'aquest acord.

I ara sí, passem a l'acord 4, que creiem que ha millorat considerablement respecte a la proposta inicial, però que també és el que més exemplifica les contradiccions entre el que diuen i el que fan els senyors de Junts per Catalunya. A la primera part de l'acord parlem del risc que suposa per als valors europeus els estats que vulneren drets. Totalment d'acord. I sí, també passa a l'Estat espanyol, que, en el marc de la llei mordassa i la judicialització de la política, persegueix i empresona persones per exercir la llibertat d'expressió i la llibertat política. Titellaires, rapers, membres de comitès de vaga, manifestants, activistes anarquistes i també polítics –però no només–, i per això hem de condemnar, amb la mateixa força i amb la mateixa intensitat, la vulneració de drets de totes aquestes persones.

I passa a l'Estat espanyol, passa a altres països de la Unió Europea i a països amics de la Unió Europea, i amics de certs sectors del processisme. I sí, estic parlant d'Israel, precisament. Israel, un estat que porta setanta anys vulnerant els drets del poble palestí, ocupant els seus territoris, vulnerant el seu dret a l'autodeterminació i la sobirania del poble palestí. Setanta anys. Que fins i tot, el Parlament Europeu dels valors europeus va fer una resolució no fa gaire condemnant les morts de palestins innocents en la Marxa del Retorn, que va començar el passat mes de març, i que ja portem uns quants morts des de llavors. Que, per cert, aquest Ple també té pendent fer aquest debat, amb una proposició presentada ja fa temps, i que esperem que puguem debatre aviat per posicionar-nos al respecte.

Doncs, d'això fa setanta anys. Els darrers episodis de repressió i violència van començar el 30 de març, i el 19 d'abril el senyor Puigdemont fa un tuit en anglès on diu textualment: «Felicitacions a Israel en el setanta aniversari de la vostra independència. La vostra lluita contra l'adversitat i el vostre esperit de sacrifici s'ha guanyat el nostre respecte a Catalunya.» Això, el president, el candidat a la presidència de Junts per Catalunya. Jo no sé de quins valors i quins principis europeus parlem, però no hi ha el respecte de totes les persones de Catalunya per aquest tema, com a mínim no el meu, així que no en el meu nom. (*Aplaudiments.*)

I ara passem a la segona part de l'acord –i hauré d'anar ràpid–, i és el tema dels refugiats. Creiem que en aquest punt és fonamental denunciar la inacció, la incompetència, i la incapacitat i la irresponsabilitat dels estats i de les institucions europees en l'atenció al drama que estan vivint les persones refugiades que fugen del conflicte. Però també creiem que hem de passar de les paraules als fets, i que Catalunya té molt a fer. Que segueix havent-hi directors generals i secretaris generals, com el senyor Oriol Amorós, que tenen la competència de fer-ho. Que ara mateix hi ha una tanca de persones immigrades a Barcelona, de persones refugiades que estan buscant drets; quina resposta s'hi està donant? Com que no podem fer preguntes al Govern, i si les fem no ens responen, les farem aquí: quins recursos està posant la Generalitat per atendre les persones que busquen refugi a Catalunya? Perquè l'any 2015 hi havia sis-cents euros al pressupost. L'any 2017, sí, es fa un pla estatal, un pla nacional de lluita, de suport als refugiats, però, quants diners s'hi han posat? Què s'ha fet? Necessitem passar de les paraules als fets.

Així que sí, hi votarem a favor. I senyors i senyores diputades de Junts per Catalunya, sí que els demano que passin de les paraules als fets, de les declaracions de valors i principis als fets. Sí que els demanem de nou, si us plau, facin govern ja. Converteixin tots aquests valors i principis en pressupostos, en reglaments, en mesures, que donin resposta a les persones refugiades...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyora Segovia.

Susana Segovia Sánchez

...a les famílies de la renda garantida i a les dones víctimes de la violència domèstica. Facin govern i, mentrestant, si us plau, amb les persones que encara tenen el càrrec, facin coses.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Segovia. A continuació, pel Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, la senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; gràcies, senyor president. Bon dia. Vostès presenten realment una proposta de resolució que ens ha resultat desconcertant, perquè parlen d'una idea d'Europa que en tot cas és la seva, que realment dista molt també de la realitat, no? Perquè és veritat que, en efecte, no tant Europa però la Unió Europea és una comunitat de valors, però també són governs, les polítiques dels quals disten molt sovint d'aquests valors.

Però deia que en tot cas entenem que utilitzen aquesta proposta, i en aquest cas Europa, de pretext per defensar el seu argumentari independentista. Perquè, clar, en aquest cas ens han traslladat una idea d'Europa idíl·lica, una Catalunya plenament imbricada a la Unió Europea, al costat, això sí, d'una Espanya repressora, no? I clar, això no només contrasta amb la realitat, és que contrasta amb declaracions bastant recents de l'expresident, precisament, Puigdemont, que deia que Europa era un club de països decadents, precisament perquè no n'hi va haver cap que reconegués la declaració unilateral d'independència. I això al costat..., on també, per exemple, es plantejava votar..., que els catalans poguessin votar sobre una sortida de la Unió Europea. Per tant, Europa novament utilitzada com a causa de l'independentisme.

I mencionen en aquesta proposició valors com són la llibertat, com són la democràcia, com són la justícia, i també alguns principis democràtics. Però, és clar, n'obliden un de molt important, de la *rule of law*, de l'estat de dret, i en aquest cas, aquest també s'ha de respectar, com molts altres, no? I aquí, vostès saben que no van respectar l'estat de dret. La declaració unilateral d'independència sense un suport social, vulnerant no només la Constitució sinó l'Estatut d'autonomia de Catalunya, normes de les que ens hem dotat entre tots, doncs, no és precisament respectar l'estat de dret, vostès no ho van fer i, per tant, no van respectar els principis d'una comunitat política com pot ser la Unió Europea. No ho van fer i Europa ho sap.

I ens parlen de que els valors no tenen fronteres, que està molt bé, però aquí ens volen plantar una. I, després, és veritat que és una proposta en què barregen moltes coses, algunes que podríem compartir, de fet, les compartim. Per exemple, la necessària acollida de refugiats, el compliment dels compromisos internacionals en matèria de reubicació, de reassentament de persones refugiades, o fins i tot el foment i la defensa del plurilingüisme, no? I fins i tot podríem concretar més, si parléssim del reconeixement del català a Europa, els diré amb tota tranquil·litat que ningú ha fet més que els socialistes catalans per aquest reconeixement, i puc parlar des d'Alexandre Cirici fins a Josep Borrell, passant per Josep Verde, per Lluís Maria de Puig, per Josep Raventós..., perdó, per Xavier Robert Raventós, per Pasqual Maragall, evidentment pel president Montilla, entre molts i molts d'altres, no?

Però deia que barregen aquestes causes, que són compartides, amb causes que vostès en diuen «la causa de Catalunya». I clar, a Catalunya hi ha, segurament, tantes causes com causes tenen els seus ciutadans, però, en tot cas, si parlen de la seva causa, diguin també la veritat; no diguin que la seva causa és la llibertat o és la democràcia: la seva causa ha estat i és la independència. I, si no, no estaríem aquí en aquests moments, perquè em remunto a l'últim Ple de la darrera legislatura, quan precisament van fer la declaració unilateral d'independència. És que allò és l'origen de tots

els problemes i de moltes coses que no agraden a ningú, i que no ens agraden tampoc a nosaltres. Membres del Govern a la presó, persones..., les intervencions de les institucions, i això deia que no ens agrada, no? Però allò no va ser un exemple de democràcia ni tampoc de respecte a les llibertats de la majoria de ciutadans d'aquest país.

I, bé, en aquestes pàgines vostès fan servir algunes expressions que ens preocupen, no?, que fins i tot les podrien dir forces d'extrema dreta –no ho estem dient, però diem que podria ser així, no? «Protegir i envigorir la identitat, que les nostres arrels ens lliguen a la seva ànima europea de manera indestructible.» Treuen fins i tot el moviment de Pau i Treva, del segle XI. Clar, home, a europeistes no ens guanyaran però, sincerament, diríem que vigilin com utilitzen algunes expressions, no?, i també la seva manipulació.

I tampoc no sé si, com diuen, no som fills de Shakespeare, de Goethe, d'Erasme, germans de Tolstoi i Havel, però estic segura que, com a mínim, podem dir que som fills i filles de molts altres, segurament també més propers, i puc parlar de Cervantes o d'altres no tan il·lustres però no menys dignes, dels que també segurament seríem fills i filles.

Però, en tot cas, Europa i la Unió Europea, doncs, són moltes coses. Com deia, és una comunitat de valors i política, però també, malauradament, són governs que donen l'esquena als refugiats, són moviments d'extrema dreta, molt importants en molts països, no?: a Hongria, Àustria, Polònia, Holanda, França, Dinamarca i a molts altres països, no? Amb tics clarament antiimmigració, euròfobs, que a més a més són ultranacionalistes, nostàlgics d'un passat millor. Europa són també aquests populismes, aquest ultranacionalisme ranci, que vetlla únicament pels interessos d'algunes pàtries. Ha estat, i vostè ho ha mencionat, doncs, ha estat guerra, ha estat guerra als Balcans, i també són institucions econòmiques i monetàries que han receptat receptes econòmiques «austericides» a molts països també del sud.

I aquí, permeti'm que li digui que vostès les han compartit, perquè parlen en aquesta resolució de l'estat del benestar com a gran pilar de la cohesió, que ho puc compartir, però vull recordar també Artur Mas quan deia allò de, aquí estava traient pit, «perquè traurem greix de l'Administració». Era el pioner en les retallades a Espanya i, és clar, mirin si van treure greix que gairebé ens vam quedar en la pell i l'os, i en molts casos i en molts àmbits encara no ho hem recuperat.

I nosaltres, efectivament, aspirem a una altra Europa. Una Europa que no sigui un club d'estats, com és ara, que curiosament vostès critiquen però el que voldrien és convertir-se en el proper soci d'aquest club. Nosaltres aspirem a una Europa federal, una Europa que no sigui tan intergovernamental com és ara. Una unió que no sigui només econòmica i monetària, o fins i tot bancària, sinó que també sigui social. Que de la mateixa manera que ens diu o ens limita –no podem superar el 3 per cent del dèficit–, ens digui també i exigeixi al govern dels estats que inverteixi, per què no?, un 6 per cent en educació o que acordi un salari mínim europeu. Aquesta també és l'Europa que volem, no? La veritable Europa de la gent, de les seves ciutats, de les regions, l'Europa pròxima, que Pascual Maragall, doncs, dibuixava l'any 99. Una Europa que prioritzi, que recuperi d'alguna manera els seus valors fundacionals.

Però recuperant el fil de la proposta, vostès parlen d'aquest ideal d'Europa, però novament sempre l'utilitzen i el manipulen a la lògica independentista. Primer, a favor d'una plataforma, la plataforma que en diuen «Diàleg Unió Europea - Catalunya», que en realitat el que busquen no és el diàleg, és la mediació i el reconeixement de la independència. Plataforma que, per cert, només han impulsat tres dels nou eurodiputats catalans, i que en total ha tingut el suport d'una trentena dels 751 diputats del Parlament Europeu.

També intenten associar Europa amb l'esperit republicà, amb un nou país. Literalment diuen «Hola Europa», és a dir, nova retòrica, nou ús de la retòrica independentista. I sobretot, i aquest ja és un clàssic, contra Espanya, no? Vostès denuncien la vulneració de llibertats del mateix estat de dret que, com deia, vostès tampoc van

respectar, però insisteixen en denunciar de forma destacada Espanya, quan, en realitat, hi estaran d'acord o no, però és el segon país amb menys condemnes del Tribunal Europeu de Drets Humans. I això, doncs, és així.

I mirin, nosaltres, com a socialistes, som els primers que des de fa molts anys defensem i demanem reformes en profunditat a Espanya, no només de la Constitució, per abordar, entre cometes, el problema territorial, sinó també per aprofundir i reforçar els drets socials, les llibertats que, efectivament, pot ser molt millorable i perfectible, no? I a més a més, entenem que això pot servir per reforçar la legitimitat de les institucions.

Però ens sap greu que apelin a Europa només per traslladar una imatge, una falsa imatge d'una Espanya repressora, no? Una Espanya de baixa qualitat democràtica que, en tot cas, si la té baixa, la té tan baixa com pot ser Catalunya. I nosaltres els animem, efectivament, a denunciar totes les vulneracions de drets i llibertats, i ens sumarem a totes aquestes vulneracions, encara que siguin també del nostre entorn proper, però els demanem, sobretot, que després actuïn en conseqüència.

Sobre l'acollida de refugiats. Aquí compartim totalment la crítica, ho hem fet en nombroses ocasions denunciant l'incompliment per part del Govern espanyol, doncs, dels compromisos que havia adquirit en matèria de reubicació, de reassentament de persones refugiades. Però també, i això no els deu haver agradat tant, perquè aquí no han acceptat una esmena del Grup Socialistes i Units per Avançar, en què instàvem el Govern de la Generalitat a habilitar les places i també els recursos necessaris per l'acollida de persones refugiades, posant especial èmfasi en el sistema de protecció a la infància, sobretot per menors no acompanyats, que venen de la reubicació i el reassentament. Aquí, també, fent ús de les seves competències, perquè algunes en tenen. I vostès saben com nosaltres que el Govern de la Generalitat, doncs, tampoc aquí ha estat a l'alçada.

I, en definitiva, durant un temps, Europa, efectivament, era un sinònim de llibertats, de modernitat, de drets, perquè vivíem en una dictadura –i això és així–, i avui, efectivament, doncs, vivim, per sort, en democràcia, no?, en el marc d'un estat de dret, clarament perfectible, amb governs tant a Catalunya com a Espanya que no ens agraden, de signe no progressista, i, per tant, els voldríem canviar precisament per acostar-nos a estàndards de benestar europeus. Però, en tot cas, el que volem dir: que no utilitzin Europa per fer més manipulacions, més demagògia, per novament apropiarse de patrimoni que és comú. Doncs, primer el poble de Catalunya... Europa ara tampoc no pot ser la causa de la independència, no?

I per tot això, doncs, votarem a favor del punt 3, que és el punt que és relatiu a la defensa del reconeixement, la promoció de totes les llengües com a patrimoni compartit i foment del plurilingüisme; a favor també del punt 5, en la línia d'aprofundir, doncs, l'aprofundiment democràtic, no?, d'institucions comunitàries, dels drets socials europeus.

Ara bé, votarem en contra del punt 2, on parlen directament de les aspiracions d'un país nou. Què vol dir exactament que la causa de Catalunya pot contribuir a la regeneració de la Unió Europea? Quina causa? I a qui volen enganyar dient que l'esperit democràtic ha irradiat la societat catalana els últims temps? Però si aquí s'han vulnerat drets. Votarem en contra d'aquest punt.

I, finalment, ens abstindrem del punt 1 i del punt 4, on demanen d'Europa, doncs, diàleg, mediació i entesa; ja em sembla bé, tot i que saben que la mediació només hi pot ser formalment quan les dues parts així ho accepten.

I, al punt 4, on denunciem els governs que amb alguna de les seves actuacions vulnereu llibertats posant en risc la democràcia i l'estat de dret, que conculquen drets, d'acord, no ens hi oposarem, però també ens hagués agradat més concreció en l'autoexigència del compromís del Govern de la Generalitat en matèria d'acollida, d'acord amb les seves competències.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Vagi acabant.

Esther Niubó Cidoncha

Ja està. Molt bé.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Niubó. A continuació, en nom de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, atès que parlem d'una proposta de resolució sobre l'àmbit internacional, vull començar amb una abraçada solidària i amb tot el nostre suport al conseller Romeva, el nostre conseller d'Exteriors, avui ostatge de l'Estat espanyol a la presó d'Estremera. Vagi per ell també aquest debat i la nostra solidaritat, i sigui dit de passada, per la resta de persones *(aplaudiments)* empresonades o a l'exili.

Bé, el nostre grup va presentar una esmena de substitució als punts 1 i 2 d'aquesta proposta de resolució que finalment no han estat transaccionades i no han estat incorporades al text final que avui se'ns presenta a votació. I llegiré literalment alguns dels paràgrafs de la nostra proposta.

«El Parlament de Catalunya es referma en les mocions 130/XI i 84/XI, aprovades en la proppassada legislatura, i insta el Govern de la Generalitat, en l'actual escenari de profunda crisi de la Unió Europea i del nou marc de relacions entre Catalunya, l'Estat espanyol i la Unió Europea derivat del referèndum de l'1 d'octubre i de la repressió de l'Estat espanyol sobre l'independentisme, a assumir-les i aplicar-les en la seva integritat, i especialment pel que fa a Europa en allò que fa referència a defensar activament les llibertats individuals i col·lectives i els drets col·lectius dels pobles, en particular el de l'autodeterminació, i la justícia social, en el marc establert per la Declaració universal dels drets humans.» I segueix: «Així com amb relació a l'afirmació del Parlament de Catalunya sobre que la celebració del procés constituent de la república catalana haurà de permetre obrir un gran debat nacional i democràtic sobre el model de relacions exteriors, que s'haurà de decidir per mitja d'institucions i procediments democràtics i participatius. Aquest model de relacions exteriors haurà d'incloure en particular una visió sobre Europa i sobre la relació que el poble català lliurement vulgui tenir amb la Unió Europea des de l'exercici del seu dret a decidir i en benefici de les seves sobirania socials i nacionals.»

Hem volgut destacar aquest text perquè no és només paràgraf per paràgraf, literalment, un text que va ser aprovat en la proppassada legislatura, sinó perquè a més va ser aprovat amb el suport de Junts pel Sí, de la CUP - Crida Constituent i de Catalunya Sí que es Pot, en aquell moment.

Bé, aquest text avui no podrà formar part d'aquesta proposta de resolució; el grup proponent no ho ha acceptat. Però, a més, volem destacar que, en la Mesa, en la proppassada Mesa, els lletrats ens van advertir que el contingut d'aquesta esmena podria contravenir el 155 i era potencialment inconstitucional. Allò que es va aprovar en la proppassada legislatura amb un ampli consens sembla que avui ja no ho podem aprovar i, a més, estem sota l'advertiment d'inconstitucionalitat.

La nostra preocupació no pot ser més gran; el 155 és evident que no és només una limitació a l'exercici de l'executiu, sinó que també és un marc restrictiu de les llibertats democràtiques d'aquest Parlament i de la llibertat d'expressió i les llibertats polítiques en aquest Parlament que sembla que Junts per Catalunya està disposat a acatar, cosa que ens preocupa enormement.

Bé, pel que fa al nostre posicionament de vot, dir que en l'exposició de motius de la proposta de resolució hom fa referència a uns valors i principis europeus així com a un projecte d'Unió Europea que mai han estat consolidats ni en la Unió ni en

els seus estats membres; valors i principis que, d'altra banda, han exclòs altres referents culturals amb fort arrelament a Europa com són els d'inspiració socialista o els d'inspiració llibertària, en un marc d'hegemonia clarament capitalista i liberal i amb nítides propensions neoliberal i neofeixista, a més del seu secular estatisme contrari al reconeixement dels drets col·lectius de les nacions sense estat. El resultat està a la vista: la Unió Europea és avui un projecte fallit i dominat per la regressió en matèria de drets democràtics, civils, polítics i socials, a més d'exercir un paper irrelevant o patètic en la majoria de conflictes internacionals.

La proposta de resolució apella, doncs, a una Europa i a una Unió Europea que mai han existit, que mai han assolit plenament la defensa i aplicació dels seus valors i principis fundacionals més inspirats en l'humanisme; una Unió Europea que fins al moment present no ha volgut defensar els drets democràtics bàsics a Catalunya ni confrontar-se a la deriva repressiva i antidemocràtica de l'Estat espanyol. La Unió Europea també ha fracassat a Catalunya. Cal, doncs, defensar de bell nou un nou projecte europeu, euromediterrani en el nostre cas, inspirat en el referèndum de Grècia, en el de l'1 d'octubre a Catalunya, en les actuals mobilitzacions socials a França, en la solidaritat amb les persones immigrades i refugiades, en l'esclat feminista del proppassat 8 de març i en tants d'altres moviments que lluiten per una nova Europa dels pobles i al servei de la classe treballadora.

I acabo, president. I en el nou escenari derivat de l'1 d'octubre i el 27 d'octubre i la repressió de l'Estat, ens cal fer valdre allò que el Parlament, il·legítimament dissolt per l'Estat espanyol, va aprovar en aquest sentit; també el que es va aprovar en la proppassada legislatura. Això també és política restitutiva.

Compartim, tanmateix, els plantejaments dels punts 3 i 4, i, per tant, hi votarem a favor.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Riera. És el torn, ara, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, del senyor Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Bé; bon dia, senyors i senyores diputats i diputades. Avui m'adreço a vostès per primera vegada des d'aquest faristol, i ho vull fer, en primer lloc, compartint –suposo que amb la resta de grups del Parlament– l'orgull de formar part d'una cultura com la cultura catalana, que tot i ser una cultura relativament minoritària ha donat un bon nombre de prohoms a la cultura universal. Alguns d'ells els citen vostès en l'exposició de motius de la proposta de resolució, com ara Ramon Llull, Ausiàs March, Mercè Rodoreda, Salvador Espriu. Jo en citaria uns altres, també, com ara els poetes Carles Riba, Joan Maragall, Joan Vinyoli. N'hi ha molts més: el mateix Josep Pla, Agustí Calvet, *Gaziel*. O alguns d'altres, més actuals, com Juan Marsé o Eduardo Mendoza. N'hi ha molts, n'hi ha molts més; tots aquests s'han guanyat el dret a figurar entre els més destacats prohoms de la cultura catalana. Però en tot cas és per mi un orgull poder compartir amb tots vostès aquesta pertinença a una cultura que, hi insisteixo, tot i ser minoritària, té un gran abast internacional.

Tant de bo aquesta proposta de resolució de vostès consistís estrictament a reivindicar i refermar la importància de la cultura catalana en el marc de la Unió Europea, en el marc de la cultura universal, i la importància que hem tingut els catalans al llarg de la construcció europea, que sens dubte jo crec que és un valor que hem de preservar i hem de posar en valor.

Que ningú no dubti que nosaltres estaríem encantats d'arribar a acords en aquest sentit i de seguir refermant aquesta posició, però per desgràcia no és així. Jo detecto en aquesta proposta de resolució la voluntat de menysprear un altre valor característic, un altre principi característic de la catalanitat, que és la participació en el

projecte col·lectiu espanyol; un projecte en el qual els catalans hem estat decisius, determinants, hem tingut un compromís i una aportació que ha estat absolutament fonamental per la conformació de l'Espanya moderna, especialment en períodes com el període de l'Espanya constitucional, que comença amb les Corts de Cadis de 1812, en què el primer president de les Corts va ser Ramon Llàtzer de Dou, un català que va fer una aposta clara i decidida per la participació de Catalunya en el conjunt d'Espanya; diputats com ara Antoni de Capmany, que també podem considerar-lo un gran historiador i, a més, sobretot, un home fonamental en la construcció de l'Espanya constitucional. I crec que aquests homes haurien de tenir un lloc privilegiat en la consciència col·lectiva dels catalans. Al capdavall són gent que ha conformat també la història de Catalunya. I, en canvi, detecto una certa voluntat per part dels grups..., del grup proponent i de la resta de grups separatistes de, diguem-ne, menys-tenir aquests autors pel seu inequívoc compromís amb el projecte col·lectiu, amb el projecte col·lectiu espanyol. Crec que el nacionalisme el que pretén és patrimonialitzar la catalanitat fins a fagocitar-la, i fan tot el possible per condemnar a l'ostracisme aquells autors que han tingut un compromís clar i evident en la formació d'Espanya. I això no els fa menys catalans, al contrari, forma part també de la nostra cultura, de la nostra catalanitat.

De fet, aquesta proverbial propensió del nacionalisme d'intentar patrimonialitzar la catalanitat va quedar clarament palesa ahir quan un diputat de Junts per Catalunya va dir, literalment, que els que gosem criticar TV3 no ho fem perquè no ens agradi TV3, sinó senzillament perquè no ens agrada Catalunya. Ni més ni menys.

Jo el que li preguntaria... (*Aplaudiments.*) Jo el que li preguntaria a aquest senyor diputat, amb tot el respecte, és: qui s'ha pensat vostè que és per dir-me a mi i a 1 milió de catalans, o més encara, que no ens estimem la nostra terra, que no ens sentim catalans (*aplaudiments*) o que som menys catalans que vostès? O és que potser pensa que només es pot estimar Catalunya malparlant d'Espanya i de la seva cultura, com l'altre dia va fer, sense anar més lluny, l'expresident Puigdemont quan va retuitar un tuit en el que es deia, es catalogava directament la cultura espanyola de violenta? L'expresident de la Generalitat va retuitar un tuit en què es deia que la cultura espanyola és una cultura violenta per definició. Jo crec que aquesta no és precisament la manera de recosir la societat catalana o la manera d'intentar conciliar els catalans, o reconciliar els catalans, pels efectes que ha tingut tot aquest procés que hem viscut aquests anys. No, senyors de Junts per Catalunya, odiar Espanya i menysprear la seva cultura no els fa més catalans, sinó que senzillament és una mostra del supremacisme més regressiu. (*Aplaudiments.*)

He parlat de Llàtzer de Dou i d'Antoni de Capmany, però podríem parlar d'alguns catalans més actuals, com ara Jordi Solé Tura i Miquel Roca, dos dels set pares de la Constitució, de l'actual Constitució espanyola; dos de set, no està gens malament per una suposada nació que oprimeix Catalunya, per un suposat projecte que el que pretén és anorrear la catalanitat, que el que pretén és deixar de banda els catalans i que no puguem tenir res a dir i que estiguem callats i muts i a la gàbia, com a alguns agrada de dir.

Doncs bé, els nacionalistes continuen parlant d'aquesta realitat en la que suposadament els catalans hem estat secularment perseguits per la resta dels espanyols, que Catalunya viu oprimida per Espanya. Per ells és molt fàcil determinar dos blocs homogenis, Catalunya i Espanya, que estan fatalment condemnats al divorci. Jo crec que això realment només està en la seva imaginació, perquè, per sort, la majoria dels catalans no ho secunden i no estan disposats a trencar els lligams de tota mena –sentimentals, culturals, històrics i econòmics– que ens uneixen amb la resta dels nostres compatriotes espanyols.

De tota manera, no deixa de resultar curiós que els partits separatistes que defensen un projecte basat en la insolidaritat i en la ruptura pretenguin ara donar lliçons d'europèisme, atès que la Unió Europea es basa precisament en la solidaritat, la

convivència, la integració humana i la noció de ciutadania per sobre d'abstraccions nacionals o metafísiques. Només cal recordar lemes com l'«Espanya ens roba» o «l'Espanya subsidiada que viu a costa de la Catalunya productiva», per il·lustrar el tarannà profundament retrògrad i contrari als valors europeus que gasten els partits separatistes.

Europa va néixer precisament per lluitar contra el nacionalisme, per superar la confrontació identitària que divideix, el supremacisme i la insolidaritat. No en va l'expresident francès François Mitterrand va dir, en un dels seus discursos més aplaudits, que el nacionalisme és la guerra, perquè el nacionalisme sempre planteja la realitat en termes dramàtics, de conflicte, de greuge, d'enfrontament, amb un suposat enemic exterior i un d'interior. I això és exactament el que fan els partits separatistes, que ara pretenen donar-nos lliçons d'uropeisme, quan el seu projecte és l'antítesi del projecte europeu. El projecte europeu és un projecte d'integració, d'unió, com el seu mateix nom indica, mentre que el projecte separatista el que pretén és separar, dividir els ciutadans.

És veritat que en la seva proposta Junts per Catalunya no fa servir, no empra en cap moment el nom de l'organització d'integració europea per antonomàsia, per excel·lència, que és la Unió Europea, parlen d'Europa en abstracte, però eviten parlar de la UE. I és comprensible en la mesura que els nacionalistes tenen un problema amb la Unió Europea, perquè ells defensen tot el contrari del que proposa la Unió: defensen la separació contra la unió, la segregació contra la integració, l'identitarisme contra la ciutadania. La idea de ciutadania és la nostra gran conquesta, la dels europeus en conjunt, i els nostres drets de ciutadania són precisament el que vostès pretenien arrabassar-nos quan van intentar derogar, d'una revolada, l'Estatut i la Constitució els dies 6 i 7 de setembre de l'any passat. (*Aplaudiments.*)

És veritat que des del començament del procés separatista els seus líders no han aconseguit reunir-se amb cap mandatari internacional, no els ha rebut ningú, llevat d'algun dirigent de l'extrema dreta flamenca o el fundador d'Alternativa per Alemanya, que va visitar Puigdemont a la presó. I mira que n'han gastat, de diners de tots els catalans, en la seva campanya de propaganda internacional per menystenir la democràcia espanyola, amb un èxit descriptible, és veritat.

La Unió Europea és –que ho sàpiguen– una comunitat de dret, i resulta que una de les principals divises del procés separatista ha estat el menyspreu de l'estat de dret, dels jutges i els tribunals i del compliment de la llei, com a garant dels nostres drets i llibertats. En tot cas, és normal que Europa hagi donat l'esquena a les aspiracions separatistes. Quin interès pot tenir la Unió Europea a donar cabuda en el seu si a un projecte que es basa en la pretensió que els catalans ens desentenguem del nostre compromís de solidaritat amb la resta dels conciutadans espanyols? La mateixa pretensió de separar-se de la resta d'Espanya i de desentendre's de la resta dels espanyols desqualifica moralment i políticament els líders separatistes davant d'Europa. És per això que ningú a Europa no en vol saber res, de la causa separatista.

Parlen de valors europeus, però amb la seva fixació rupturista els separatistes traeixen els valors de solidaritat, convivència i cosmopolitisme en què es fonamenta la Unió Europea. De fet, el seu compromís amb els valors europeus no sembla gaire consistent; només cal recordar el que fa pocs mesos, com comentava la senyora Niubó, va dir en una entrevista en un mitjà internacional l'expresident Puigdemont, que deia literalment que els catalans hauríem de replantejar-nos la nostra continuïtat a la Unió Europea, que va qualificar com a «club de països decadents, obsolescents, al qual manen uns pocs, a més, molt lligats a interessos econòmics cada vegada més discutibles». Les paraules de Puigdemont són la quinta essència del populisme, que s'entesta a presentar com una realitat allò que només existeix en la seva imaginació.

La proposta de Junts per Catalunya parla de Barcelona com una ciutat cosmopolita i d'avantguarda, i, efectivament, Barcelona és una ciutat cosmopolita i d'avant-

guarda, però sempre que escolto aquestes declaracions recordo, per exemple, el que va passar amb l'Agència Europea del Medicament, que no va venir a Barcelona, tot i que era la preferida pels treballadors de l'agència, precisament per la inestabilitat política derivada del procés sobiranista. Deia Agustí Calvet, *Gaziel*, que el separatisme és capaç per si sol de provocar una catàstrofe episòdica, i en això estan. Els catalans no mereixem tanta insensatesa.

Per cert, diuen que Europa és el nostre principal mercat, allà on les nostres empreses més col·loquen els seus productes. Però obliden un petit detall, que és que això és així gràcies precisament al comerç de les nostres empreses amb la resta d'Espanya. Sí, senyors de Convergència, això és gràcies al que vostès anomenen «l'Espanya subsidiada», «l'Espanya que ens espolia», per emprar un altre terme del seu gust. El 40 per cent de les vendes de les empreses catalanes va a parar a la resta d'Espanya; un altre 40 per cent, a la resta d'Europa. No oblidem la importància que tenen els nostres lligams amb la resta dels espanyols quan ens plantegem determinades coses. Per exemple, les empreses catalanes exporten...

El president

Senyor Martín...

Ignacio Martín Blanco

Vaig acabant; perdó, senyor president. Les empreses catalanes exporten a Estats Units tant com a Cantàbria.

Per acabar, només vull recordar una frase, ja que estem avui defensant i reivindicant la cultura catalana, una frase d'un altre català, un filòsof català i espanyol, José Ferrater Mora, que deia en la seva obra *Les formes de la vida catalana...*, fent unes reflexions que convindria tenir molt presents, descriu aquestes formes de vida i en destaca quatre: la continuïtat, el seny, la ironia i la mesura, que és evident que no són precisament els valors que han caracteritzat l'actuació dels líders del procés.

I amb això acabo dient que no podem donar suport a la proposta de resolució de Junts per Catalunya, per bé que ens agradaria que tots plegats abraçéssim la cultura catalana sense haver de menystenir necessàriament la cultura de la resta d'Espanya.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Martín. Per part del Grup Parlamentari Republicà, és el torn de la senyora Eva Baró.

Eva Baró Ramos

Gràcies, president. Membres de la Mesa, senyores diputades, senyors diputats, bé, ho sabem. Com saben, estem aquí avui debatent una proposta de resolució sobre l'adhesió als principis i als valors europeus. I amb el cor a la mà –amb el cor a la mà– em pregunto si tots –tots– els presents som ben conscients de quins valors i de quins principis estem parlant i, sobretot, què representen i què impliquen. Per si de cas, faig una breu revisió, molt bàsica.

L'article 2 del Tractat de la Unió Europea declara que aquesta es fonamenta en els valors de respecte a la dignitat humana, llibertat, democràcia, igualtat, estat de dret –estat de dret... Se'n recorden, d'allò de la separació de poders? De que tots som iguals? *(Remor de veus.)* Si us plau. Gràcies –gràcies. De que tots som iguals davant de la llei? Allò de que la sobirania rau en el poble? Allò de que les lleis són un instrument al servei de la gent i no al revés, eh? El tractat també reconeix altres valors; en concret, el respecte als drets humans, incloent-hi els de les minories. Segueix dient que aquests valors són comuns als estats membres en una societat caracteritzada pel pluralisme, la no discriminació, la tolerància, la justícia, la solidaritat i la igualtat entre homes i dones.

No sé a vostès –no sé a vostès–, però a mi em costa llegir tot això a consciència i no sentir un punt d'emoció, i encara més quan penso en tot el que estem vivint i

patint a Catalunya. Perquè aquests principis i aquests valors són el sediment imprescindible per bastir qualsevol projecte polític sòlid i ètic, incloent-hi l'europeu, però no només l'europeu. Això sí, sempre que aquest projecte polític tingui com a finalitat real la millora de la vida de les persones. Si té altres finalitats, potser no cal.

Doncs, mirin, la societat catalana, que representem tots plegats, és una societat profundament democràtica, dialogant, pacifista, acollidora, solidària. Representem un poble que ha patit molt i, com que ha patit, sap empatitzar. És una societat bilingüe, que protegeix la diversitat lingüística com el tresor que és. Que creu en el progrés, en la innovació, la prosperitat i la justa distribució de la riquesa. Un poble que treballa per la igualtat entre homes i dones, que creu en la llibertat sexual, que respecta totes les formes d'estimar, de viure i de coniar, sempre que no coartin la llibertat i els drets aliens. És una societat que vol persones lliures de pensament i d'esperit.

Només una societat així és capaç de mobilitzar-se de manera massiva i pacífica per dir «no a la guerra», per explicar que votar –votar– és democràcia, per recordar que «lo riu és vida», per demanar que volem acollir, per cridar que no tenim por, per exigir llibertat dels presos i preses polítiques i per cridar ben alt que no és no. No ho sé, no els sembla extraordinari, això? No els sembla extraordinari, no? No els sembla extraordinari. Potser aquest és el problema, que volen representar un poble que no els sembla extraordinari. (*Remor de veus.*) I, mirin, els principis i valors subjacents a totes aquestes reivindicacions emanen..., escoltin, emanen del republicanisme –emanen del republicanisme– i s'entrellacen íntimament amb els valors fundacionals europeus dels quals es parlava.

I, és clar –és clar–, jo em pregunto: «Però qui pot no compartir aquests principis i aquests valors? Com un servidor públic o un representant del poble pot no defensar-los *sempre* com un dels béns més preuats a protegir?» Perquè, saben?, ben entesos i ben respectats, aquests valors reverteixen en la construcció d'un món millor. (*Remor de veus.*) No li veig la gràcia, ni li veig gens la gràcia, al que estic dient.

Per tant, des del Grup Republicà, és clar que ens hi adherim, a aquests principis i a aquests valors fundacionals. Ara bé, una cosa són aquests principis i aquests valors dels quals els estic parlant, i l'altra, molt diferent, la Unió Europea institucional, la d'avui en dia. Per això vam introduir les corresponents esmenes, amb les quals ens sentim prou còmodes, i avancem que ens adherirem i votarem a favor de la proposició.

Actualment, el projecte esperançador que la Unió Europea representava per a moltes persones i per a molts pobles europeus ha esdevingut un projecte dolorosament irreconeixible. Sembla poc discutible que hi ha molts motius per al desencís. Són moltes les coses que han passat els darrers quinze anys que han anat minant, han anat afeblint la legitimitat i la solidesa del projecte europeu. En mencionaré només tres. La posada en marxa d'un euro que no ha aconseguit ser l'espai monetari i econòmic central i complet que calia. O una incorporació precipitada i gens harmonitzada d'estats membres provinents de l'antic bloc soviètic, feta sense garanties i que genera, a hores d'ara, problemes de cohesió i de qualitat democràtica. O, el tercer exemple, la crisi financera del 2007 als Estats Units, que va esdevenir europea i mundial i que, d'acord amb l'hegemonia liberal conservadora al servei dels grans poders econòmics, va generar una greu crisi social, un greu retrocés en els sistemes de protecció social, una acceleració en la concentració de la riquesa, l'augment de les desigualtats, etcètera.

I, és clar, tot això ha tingut conseqüències polítiques i conseqüències econòmiques: rescats, rescats financers de països del sud d'Europa, amb especial gravetat en el cas de Grècia; un Brexit que evidencia que alguna cosa no funciona quan un dels grans estats membres decideix, per voluntat popular, marxar de la Unió Europea i recuperar antigues aliances, i sobretot –sobretot–, la crisi de persones refugiades, que va implicar el tancament de fronteres i uns acords inhumans de la Unió Europea

amb els països limítrofs perquè exercissin de control fronterer i de dics de contenció per evitar l'entrada d'homes i de dones, d'infants, de famílies senceres que fugien de la guerra, fugien de la fam, de la gana, de les malalties, de la pobresa, de tot, i busquen una oportunitat per als seus éssers estimats, exactament com faríem tots i cadascun de nosaltres si ens trobéssim en aquesta situació i exactament com van haver de fer molts dels nostres avis en èpoques molt tristes i molt negres de la nostra història recent. Quin paper més galdós i més lamentable han fet l'Estat espanyol i els partits que callen miserablement davant de tanta injustícia, incomplint frívolament la quota d'acollida que els pertocava.

I, és clar, on som ara mateix? –on som? Doncs en una Unió Europea segurament massa gran, massa feble institucionalment i econòmicament, massa desigual, massa farcida de contradiccions; en una Unió Europea que inclou estats amb règims cada cop més desacomplexadament autoritaris, nacionalistes i xenòfobs, com Polònia o Hongria; en una Unió Europea que és un club d'estats que fan corporativisme d'estat, dirigit per tecnòcrates i cíncics que representen la política més rànica, més vella, més conservadora, aquella que vetlla pel capital i pels seus propis interessos, mentre veu créixer un euroescepticisme galopant.

Em permeto recordar-los, per cert, que qui mana ara mateix a la Unió Europea és la *big coalition*, eh?, la gran coalició, que està integrada pels grups populars i socialistes, amb el suport dels liberals. Ells són els responsables de la política econòmica, de les retallades i de l'austeritat, i són perfectament corresponsables del context actual de la Unió Europea.

Enmig de tot aquest panorama, costa molt reconèixer-hi l'essència i l'esperit fundacional amb els que va néixer la Unió Europea, perquè hi ha una distància enorme –enorme– entre l'Europa que era el nostre far, l'Europa que estimàvem, i l'Europa on som ara. I que consti –i que consti– que obvio la decebedora resposta de les institucions europees davant les legítimes demandes democràtiques catalanes i davant dels abusos i la repressió de drets que practica de manera sistemàtica i organitzada l'Estat espanyol.

I llavors, clar, veient tot això, per què defensem i creiem que la Unió Europea ha de seguir sent el nostre projecte? Per què, davant d'aquest escenari, enlloc de tirar la tovallola, exigim més i millor Europa? Doncs, són molts els motius i són diversos, i són tots de pes i els en mencionaré només tres. Primer, perquè el marc institucional i legislatiu dels tractats europeus ens ofereix, malgrat els incompliments constants i deliberats de l'Estat espanyol, un marc regulador més obert i més favorable als interessos de la ciutadania catalana.

Perquè, estar a la Unió Europea, ha permès...

El president

Senyora Baró...

Eva Baró Ramos

...que l'economia catalana substituís la crònica dependència del mercat espanyol, un factor clau per a la nostra emancipació plena. O perquè el conjunt de regulacions europees, que actuen en l'àmbit dels drets fonamentals polítics, personals, individuals i col·lectius, pren un valor determinant...

El president

Senyora Baró, hi insisteixo, se li ha acabat el temps...

Eva Baró Ramos

En definitiva, perquè els seus valors fundacionals segueixen sent vàlids i segueixen sent els nostres. Per tant, sí, l'europeu és el nostre projecte, però precisament per això volem més i volem millor Europa. Aconseguir-ho passa per denunciar de manera decidida cada greuge, cada perjudici, cada incompliment, cada contradicció. Europa necessita una revisió i el cas català té molt a aportar-hi.

D'alguna manera, el cas català marca el camí a una Europa que va perduda i, afortunadament, més enllà de l'Europa inflexible...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora Baró.

Eva Baró Ramos

...-ara mateix acabo-, inflexible, impermeable, dels estats...

El president

Li ha passat el temps, em sap greu...

Eva Baró Ramos

Ho sé, ho sé... (*El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Aplaudiments.*)

El president

És el torn, ara, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i, en nom seu, el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. Una resolución provisional de un tribunal regional alemán ha provocado en el separatismo dos reacciones. La primera, hay que reconocerlo, es que se han venido ustedes arriba. Iban perdiendo doce a cero, ahora pierden doce a uno, pero creen que van ganando. Se les puede aplicar aquella frase de tener más moral que el Alcoyano, y es que, incluso en eso, son ustedes, muy a su pesar, españoles de corte clásico. (*Rialles.*)

La segunda es que vuelven a sentirse ustedes europeos. La semana que viene, pues, vaya usted a saber, ¡vaya usted a saber! Podría venirles una decisión, una noticia de Alemania que no les gustara y harían como los niños pequeños: «Ya no te ajunto.» (*Rialles.*) De hecho, hace solo tres meses, Puigdemont decía que había que salir de la Unión Europea, pero, bueno, vuelven a sentirse europeos. Y para celebrarlo, la semana que viene ya veremos, pero esta sí, presentan ustedes esta propuesta de resolución que, cabe decir, que está muy bien escrita. Antes les decía, en esta legislatura, parecen todos ustedes poetas y dicen cosas muy bonitas: los catalanes somos europeos.

Efectivamente, los catalanes hemos realizado una aportación a las artes y las ciencias en Europa, extraordinaria, de primer nivel, y que esa aportación enlaza perfectamente con la tradición del humanismo europeo, por supuesto que sí. Incluso hacen una reivindicación del plurilingüismo que celebramos, sobre todo porque, hace solo dos años, la mitad de ustedes firmaron un manifiesto para que el catalán fuera la única lengua oficial en Cataluña, con lo cual, pues, la verdad, sorprende la conversión y esperemos que esto continúe.

Pero ahí está, aquí se acaban las glorias de la propuesta de resolución, porque el resto es una adulteración indisimulada y gravísima del espíritu fundacional de la Unión Europea. Los padres de Europa –Monnet, Schuman, De Gasperi, Adenauer, Spaak, cuatro conservadores y un socialdemócrata moderado; me gusta recordar esto– lo primero que deciden cuando tienen que diseñar la Unión es que hay que superar el romanticismo alemán, esa idea según la cual la nación la definen la identidad, la cultura y la lengua, y sustituirla por otra mucho más elevada y es que la ley y la ciudadanía es lo que define la nación.

Para consolidar una idea tan elevada, se dotan de instrumentos pragmáticos, el primero es la Comunidad Europea del Carbón y del Acero. Es con lo que se hacía la guerra, vamos a mancomunar eso, evitamos la proliferación y generamos, sobre todo, entre Alemania y Francia, un clima de confianza que evite las guerras. El segundo instrumento pragmático fue la recuperación del espíritu de la paz de Westfalia. Hacen especial énfasis en eso, los padres fundadores, es decir, el carácter indi-

visible de los estados-nación europeos. De hecho, todos, todos menos uno que ya no está, que viene de otra tradición, que es la soberanía parlamentaria, que después exportan a la Commonwealth, me refiero a Reino Unido, que ya no está —ellos sabrán por qué; ya se están arrepintiendo—, el resto, todos los miembros de la Unión Europea son indivisibles por definición.

¿Somos los catalanes europeos? Por supuesto que sí, pero la Unión Europea no nació para proteger un proyecto como el suyo, nació precisamente para derrotar todo aquello que ustedes representan. ¿Cuál fue la gran idea, última, de los padres fundadores de Europa? La protección de los derechos individuales frente a la denominada voluntad del pueblo, esa voluntad del pueblo que, interpretada un día, y en unas circunstancias, le permite al político de turno saltarse la ley. La ley..., los padres de Europa convirtieron Europa en el espacio de la ley, la paz y la convivencia. Ley, paz y convivencia, inextricablemente unidas. ¿Somos los catalanes europeos? Por supuesto que sí, y a mucha honra, pero la Unión Europea no nació para proteger un proyecto como el suyo, la Unión Europea nació para derrotar todo aquello que ustedes representan, en definitiva, la Unión Europea nació para derrotarles a ustedes.

Muchísimas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Fernández. Ara, per posicionar-se... *(Veus de fons.)* Sí, gràcies. Ara per posicionar-se sobre les esmenes, quines s'accepten i com queda el text definitiu, té la paraula el senyor De Dalmases, per un temps de dos minuts.

Francesc de Dalmases i Thió

Sí, molt breument. Esquerra, a l'Eva Baró, donar-te les gràcies pel to, a tu i a tot el teu grup; hem arribat a aquest acord d'aquests quatre punts. Evidentment, valors com la llibertat, la igualtat, la democràcia i l'estat de dret, no l'Estat que tira pel dret, com deia el conseller Turull. Per tant, qui no pot compartir aquests valors? Gràcies al Grup d'Esquerra.

Al Grup de Catalunya en Comú Podem, també moltes gràcies pel to i per com hem discutit aquesta PR, per enriquir-la, efectivament. Unes mencions molt breus. El president Puigdemont és el president Puigdemont, no és candidat; no, no compreu segons quins relats. Si heu llegit supremacisme, si no heu trobat feminisme..., aquí parla de Simone Weil, de Hannah Arendt, de Mercè Rodoreda, de Saskia Sassen, doncs, em sap greu, no les podria incloure totes. I i tant que volem treballar amb els refugiats. La millor manera és establir-nos com a república.

Res, no ens posin..., intentin no posar sempre el focus en nosaltres quan parlem de no fer govern, som els que hem intentat fer més govern i veuran que a l'altra banda hi haurà algú que no en vol fer.

A la CUP..., la PR que presentàvem era la nostra i vostès van presentar una nova PR i, si us plau, deixin de dir-nos que els fa por que no sapiguem desobeir el 155 o el Constitucional, mirin vostès la llista de Junts per Catalunya, mirin qui hi ha aquí, qui no és aquí, qui és a l'exili i qui és a la presó i després, si volen, ens donen lliçons de desobediència i de determinació, però no ens diguin que no som capaços de desobeir.

Al PSC, a l'Esther Niubó..., nosaltres..., és una pantalla passada, perdó, a la CUP, evidentment, no li hem acceptat per això, perquè feien una nova PR..., ens parlen de respectar l'Estatut. Bé, per a nosaltres és una pàgina passada. De totes maneres, vostès parlant de respectar l'Estatut, parlin amb la seva gent del PSOE, que sembla que això no en va saber gaire. La relació que hem tingut en aquesta PR ha estat distant i freda, doncs, com no pot ser d'una altra manera, tenim 155, exilis i presons que ens separen. De tota manera, li agraeixo molt el to, també.

A Ciutadans, miri, no farem una competència d'estimar o no. Jo els proposo un pacte, jo els proposo un pacte i l'assumirem tots els diputats de Junts per Catalunya.

Si mai algú de vostès és perseguit per com pensa, pel que diu o pel que fa, nosaltres estarem al seu costat. Estaran al nostre costat, vostès? (*Remor de veus i aplaudiments.*)

El president

Senyor De Dalmases...

Francesc de Dalmases i Thió

Acabo...

El president

Se li ha acabat el temps, se li ha acabat el temps.

Francesc de Dalmases i Thió

Acabo. Els senyors del PP..., m'ha sonat allò de: «*Ellos tienen ONU, nosotros tenemos dos...*» No sé què podem parlar, des d'aquest apriorisme. La democràcia, sàpi-guen, no té més límits que la sobirania popular. Fins aquí, president.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor De Dalmases. Acabat el debat, passaríem a la votació d'aquesta proposta de resolució. (*Eva Granados Galiano demana per parlar.*) Sí, senyora Granados?

Eva Granados Galiano

Gràcies, president; per demanar votació separada. Per una banda, l'1 i el 4, que poden..., bé, no, a veure, 1 i 4 i 3 i 5... (*Veus de fons.*) No ho estic dient bé, no...

El president

1 i 4 conjuntament i 3 i 5 conjuntament. Sí?

Eva Granados Galiano

Sí.

El president

Sí? Molt bé. (*Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.*) Sí, senyor Carrizosa?

Carlos Carrizosa Torres

Demano votació separada només del 3, perquè no es fiqui amb el 5.

El president

Molt bé, llavors fariem votació de l'1 i el 4, el 3, separatament; el 5, separatament i quedaria el punt número 2. Sí? (*Pausa.*) D'acord.

Comencem, per tant, amb la votació... (*Carles Riera Albert demana per parlar.*) Perdó, perdó; no els havia vist, senyor Riera...

Carles Riera i Albert

Gràcies, president. És per demanar votació separada, també, dels punts 3 i 4.

El president

Vist això, votariem separatament tots els punts i crec que en fariem més via, eh? Molt bé, comencem la votació amb el primer punt d'aquesta proposta de resolució. Primer punt.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 74 vots a favor, 44 en contra i 16 abstencions.

Votariem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Quedaria aprovat, aquest punt, per 74 vots a favor, 60 en contra, i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 98 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt quart d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 77 vots a favor, 40 en contra i 16 abstencions.

I passàrem ara a votar el cinquè i darrer punt d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 90 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció.

No queda cap més punt per votar, d'aquesta proposta de resolució... Sí, senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Sí, que malgrat que havíem demanat votació separada del punt tercer, equivocadament hem votat que no a tots els punts, quan el punt tercer havíem de votar que sí i era per deixar palès el meu error en indicar el vot.

El president

Molt bé, queda palès, doncs.

Declaració del Parlament de Catalunya en defensa de la integritat de les dones

401-00002/12

Molt bé, passàrem al següent punt de l'ordre del dia. Abans, però, com saben, s'ha signat una declaració del Parlament de Catalunya en defensa de la dignitat de les dones. Si els sembla, faríem lectura ara d'aquesta declaració. La faria la secretària quarta, la senyora Alba Vergés.

La secretària quarta

«La sentència que l'Audiència Provincial de Navarra va fer pública, el passat dia 26 d'abril, amb relació a la violació múltiple que es va produir a Pamplona el 2016 és ignominiosa.

«La sentència reforça la creença que les dones són sempre còmplices i, en el fons, responsables de la violència que pateixen. Manté la màxima que, si una dona no s'oposa amb fermesa i amb evident resistència als ulls dels homes davant d'un acte de violència masclista, serà sempre sospitosa d'haver consentit, induït o provocat l'agressió. I exigeix a les dones que acreditin la falta de consentiment, com si aquest fos una presumpció.

«La sentència no s'ajusta a la gravetat que implica la violació d'una jove de divuit anys per part de cinc homes d'entre vint-i-quatre i vint-i-set anys, dos d'ells entrenats per a l'ús de la força, i incorpora elements denigrants d'un vot particular que menyspreja l'estat de vulnerabilitat de la jove i ofèn la sensibilitat de qualsevol.

«Per tot això, el Parlament de Catalunya expressa el seu profund malestar i rebutja el tracte patit per la víctima per part d'una de les institucions de què hom n'espera empara, protecció i justícia.

«El Parlament de Catalunya denuncia que aquests fets són propis d'un sistema patriarcal i que aquesta sentència, absolutament vergonyosa, contribueix a mantenir l'estigmatització de les dones i a legitimar la violència contra elles.

«El Parlament de Catalunya manifesta una profunda indignació per aquesta sentència que ha provocat una repulsa generalitzada en la ciutadania, perquè provoca una doble victimització, ja que, a banda de ser un atemptat contra la seva integritat, ha de suportar la manca de protecció del sistema judicial.

«El Parlament de Catalunya manifesta el compromís en la lluita feminista, per canviar aquestes estructures encara presents en la nostra societat, que perpetuen la desigualtat i la manca de respecte envers les dones en ple segle XXI.

«El Parlament de Catalunya considera necessària i imprescindible la formació en perspectiva de gènere del cos judicial. A tal objecte, s'ha de promoure un programa aprofundit i dirigit als professionals de l'àmbit judicial, sobre la violència masclista i les violències i els abusos sexuals.

«Palau del Parlament, 4 de maig de 2018.»
(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

El president

Gràcies.

Proposició de llei de modificació de la Llei 13/2008, de la presidència de la Generalitat i del Govern

202-00002/12

Seguim ara amb l'ordre del dia. El següent punt de l'ordre del dia és la tramitació en lectura única de la Proposició de llei de modificació de la Llei 13/2008, de la presidència de la Generalitat i del Govern.

D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya va sol·licitar la tramitació en lectura única d'aquesta iniciativa legislativa i la Mesa, escoltada la Junta de Portaveus, proposa al Ple l'aplicació d'aquest procediment en lectura única per a aquesta tramitació, seguint allò que estableix l'article 138 del Reglament.

En primer lloc... (*Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.*) Un moment, senyor Carrizosa. En primer lloc, hi ha un grup parlamentari..., és a dir, hi ha un primer torn per als grups parlamentaris per plantejar la seva intervenció amb relació al posicionament respecte a la lectura única, per un espai de tres minuts, eh?, que seria per ordre, l'ordre habitual. Per tant, començaria la intervenció el Grup Parlamentari de Ciutadans i acabariem pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Per tant, comencem aquesta intervenció. Té tres minuts, senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Entiendo, después, que tenemos diez minutos más desde el *faristol*.

El president

Sí, después tendrán... L'estructura del debat és: tres minuts per posicionar-se respecte a la lectura única i, després, respecte al fons de la proposta.

Inés Arrimadas García

Deu minuts més, oi?

El president

Deu minuts més, sí.

Inés Arrimadas García

D'acord, gràcies. Muy brevemente: solo hay que coger el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries para saber que, con esto que se va a hacer hoy, volvemos al 6 i al 7 de septiembre en el Parlament de Catalunya. Volvemos a los episodios más negros de este Parlament desde la restauración de la democracia. Volvemos a ver como una mayoría parlamentaria, que ni siquiera tiene mayoría de votos en la calle, vuelve a intentar pasar por encima de los derechos de la mayoría de los ciudadanos representados en los diputados de la oposición.

El formato de lectura única está pensado en algunos reglamentos para leyes sencillas, con grandes consensos y cuya materia no afecte, por ejemplo, al desarrollo del Estatuto de autonomía o, por supuesto, que no afecte a normas superiores. Ninguno de esos requisitos se cumple hoy –ninguno de esos requisitos se cumple hoy.

Lo que más pena da es que ustedes están degradando el Parlament sabiendo que no va a servir para nada. Ustedes traen esta ley aquí, la ley Puigdemont, la ley pasando todo el rodillo por encima del Parlament de Catalunya, pasando por encima de la oposición, pasando por encima de la mayoría de los catalanes que no les votan a ustedes. Y lo hacen sabiendo que Puigdemont no va a ser presidente.

Les pido, por favor, que dejen de utilizar el Parlament como si fuera la sede de Esquerra Republicana o la sede de la lista de Puigdemont.

Esta ley, evidentemente, vulnera los principios básicos del parlamentarismo, vulnera el Reglamento del Parlament, vulnera el Estatuto de autonomía, vulnera la Constitución española. Y no se lo decimos nosotros, no se lo dice el malvado Tribunal Constitucional, se lo dice el Consell de Garanties Estatutàries por unanimidad, señoras y señores –por unanimidad. Incluso aquellos que ustedes pusieron a dedo en el Consell de Garanties Estatutàries les están diciendo que esto es una barbaridad. Es un informe demoledor –demoledor–; léanlo, porque lo que, insisto, más degrada al Parlament de Catalunya no es que ustedes otra vez vuelvan a pasar el rodillo, es que lo están haciendo sabiendo que esto es una farsa, que Puigdemont no va a volver a ser presidente. ¿Para qué siguen denigrando la imagen del Parlament y de esa mayoría parlamentaria que no han utilizado para investir a alguien presidente cumpliendo los requisitos? ¿Para qué la utilizan? Para pasar el rodillo otra vez por la oposición. ¿No tuvieron suficiente con el 6 y 7 de septiembre? ¿Quieren volver a los mismos errores?

Les pido, por favor, que dejen de situar a Cataluña y a este Parlamento en una situación absolutamente fuera de la democracia. Se lo pido, además, no solo como ganadora de las elecciones, no solo como presidenta del grupo parlamentario, se lo pido como ciudadana de Cataluña. Utilicen su mayoría parlamentaria –que yo considero injusta por la Ley electoral, pero la tienen–, utilicen la mayoría parlamentaria para lo que quieran, pero no para pisotear los derechos de la oposición parlamentaria.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyora Arrimadas. És el torn ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, del senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

És evident que això és un Parlament i vostès són diputats i diputades. Bàsicament és per fer dues funcions, que són aprovar lleis i investir un president. I fins a dia d'avui sembla que això no sigui acceptat, i sembla que ens hagin manllevat la democràcia.

Nosaltres, el nostre Grup Parlamentari de Junts per Catalunya creu molt oportú el procediment de lectura única per aprovar aquests dos articles de la Llei de la presidència. Recordo que ahir se'n van modificar cinc, d'articles, en una llei i no hi va haver cap problema perquè hi hagués un procediment per lectura única.

Hi ha molts exemples i precedents de l'ús d'aquest tràmit per aquest Parlament i en diferents moments i ocasions. És més, el mateix Tribunal Constitucional va avalar, en contra d'un dictamen desfavorable del Consell de Garanties Estatutàries, una reforma del Reglament del Parlament de Catalunya que permetia el tràmit d'urgència. Per tant, hi han avals del Tribunal Constitucional.

És més, el mateix dictamen del Consell de Garanties Estatutàries que han fet per a aquesta llei admet –admet– que aquest dictamen..., el Consell de Garanties aplica un criteri més restrictiu que el Tribunal Constitucional. De fet, ho diuen literalment. Diuen: «El mateix Tribunal Constitucional s'ha manifestat més flexible en l'acceptació de la tipologia de matèries susceptibles de ser tramitades per aquest mecanisme de lectura única.»

Per tant, si es dona el cas i algú creu que aquesta llei ha d'anar al Tribunal Constitucional, és previsible, com ha succeït amb moltes lleis, que el Tribunal Constitucional desautoritzi el Consell de Garanties Estatutàries.

De fet, la mateixa jurisprudència del Tribunal Constitucional ha declarat que el consens polític o la importància d'una llei és un fet totalment aliè a si es pot tramitar o no per lectura única. És més, els posarem exemples d'una gran quantitat de lleis que s'han tramitat per lectura única, i que el Tribunal Constitucional sempre ha fet una interpretació àmplia, fins al punt que s'ha entès que no ha estat vetada cap matèria per aquest procediment.

El llistat és enorme, però només els posaré tres exemples: la sacrosanta Constitució espanyola, modificada en el seu article 135 per una lectura única; o la mateixa llei que regula la reforma de la Llei orgànica del mateix Tribunal Constitucional, que també va ser per lectura única; o la mateixa reforma, llei de l'any 2009, del Consell de Garanties Estatutàries, també per lectura única.

Per tant, el nostre grup parlamentari entén que hi han totes les garanties perquè aquest Parlament pugui fer de Parlament i puguem donar compliment en aquest tràmit de lectura única.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Batet. Ara, en nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn del senyor Antoni Castellà.

Antoni Castellà i Clavé

Sí; gràcies, president. Per part del Grup Republicà, nosaltres considerem que es pot perfectament tramitar aquesta llei per lectura única. De fet, si ens n'anem a l'article 138 del nostre Reglament diu, molt concretament, que «un projecte de llei pot ser tramitat directament o amb lectura única pel Ple del Parlament si la naturalesa del projecte ho aconsella o la simplicitat de la formulació ho permet». Aquestes són les dues condicions. I les dues condicions que hem de decidir els diputats.

Vull recordar que el Consell de Garanties Estatutàries és un òrgan consultiu. I quan dic «consultiu» ho dic des de la perspectiva que els seus membres –estic convençut que així ho fan– quan emeten dictàmens ho fan des de la perspectiva d'òrgan consultiu, no preceptiu. I probablement les reflexions que es fan, des del punt de vista consultiu, mai són les mateixes de si tens responsabilitats en termes preceptius.

Per tant, a qui toca decidir som els diputats. I qui tenim la sobirania per decidir si fem lectura única o no som els diputats en base a aquest article. I hi han dues condicions. La naturalesa ho aconsella? Sí. Nosaltres considerem que sí. Per què? Perquè estem parlant de la capacitat o no d'una investidura determinada. I, probablement, no em costa dir-los res que, en qualsevol llei, el tràmit ordinari sempre és millor. Però és que, precisament, el Consell de Garanties diu que mai entrarà en el context de la situació, això els correspon als diputats. I el context de la situació és que estem en un termini de debat d'investidura en el qual sí que la naturalesa aconsella fer-ne aquesta modificació.

I el segon àmbit és la simplicitat. És evident que els senyors i senyores diputades, si es llegeixen la modificació, no afecta en el sistema parlamentari, no afecta en posar en dubte si un president ha de tindre una condició o una altra. Senzillament, el que permet és una investidura no físicament presencial –i després tindrem temps de debatre-ho– en ple segle XXI.

Però, al cap i a la fi –i amb això acabo, senyor president–, de què estem parlant en el fons? En el fons estem parlant de que hi ha una part d'aquesta cambra que no accepta que tota la resta de diputats tinguin els mateixos drets polítics. És això el que estem debaten de fons. El que estem debaten de fons és que no s'accepta que, després d'unes eleccions, hi hagi hagut una majoria determinada que proposi el can-

didat que proposi, perquè tots els diputats escollits pel poble de Catalunya tenen els mateixos drets. Això és el que debatem de fons. El que debatem de fons és que estem en un marc i en un règim, el del 78, que no és plenament democràtic.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Castellà. És el torn ara, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, del senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, senyor president. Jo volia començar la meua intervenció només amb dues paraules: per què? Per què fer una llei que vostès mateixos ja han dit que no pensen fer servir? Per què fer una llei per invertir algú que no podrà ser investit? Per què desatendre un contundent i unànime del Consell de Garanties Estatutàries? És que no confien en els seus membres? Per què volen aprovar aquesta llei per lectura única?

Mirin que diu el Consell de Garanties Estatutàries literalment –ho cito–: «El mecanisme de lectura única s'hauria de restringir a supòsits d'ampli consens entre els grups parlamentaris o de regulacions d'escassa entitat que hagin de ser aprovats per raó de l'interès general.» Ahir mateix en aquest Ple vam tenir un exemple magnífic d'aquest supòsit amb motiu de la llei Romero, de la moratòria de l'exigència de la tercera llengua en els estudis universitaris. *(Remor de veus.)*

Més cites literals del dictamen del Consell de Garanties: «Prescindir del tràmit de ponència i el seu informe, de les compareixences prèvies a l'obertura del termini d'esmenes i el treball en comissió amb el corresponent dictamen va en detriment de l'exercici de l'acció dels parlamentaris, especialment els de la minoria.» El Consell de Garanties, com ja ho va fer els passats 6 i 7 de setembre, els adverteix que no trepitgin els drets de la minoria.

Segueix el dictamen del consell: «La lectura única no esdevé una opció gaire adequada en casos d'elevada sensibilitat social o política de la matèria en els quals es dona una evident manca de consens mínim entre les forces parlamentàries.» I vostès pretenen saltar-se això per canviar ni més ni menys que el procediment d'investidura del president de la Generalitat i la forma de prendre decisions del Govern.

Encara més cites literals: «Les lleis de desenvolupament bàsic, almenys en els seus elements més substantius, no poden ser aprovades ni reformades pel procediment legislatiu de lectura única.» Més cites: «La configuració singular de les lleis de desenvolupament bàsic esdevé contradictòria amb el caràcter excepcional, abreujat i simplificat del procediment parlamentari de lectura única.» Fins i tot..., i una altra cita, la darrera: «La tramitació parlamentària elegida és una incompatibilitat insalvable respecte de les prescripcions de l'Estatut i el mateix reglament del Parlament.»

L'anterior legislatura va descarrilar definitivament quan vostès van decidir desatendre els criteris del Consell de Garanties respecte de les lleis del referèndum i de transitorietat jurídica. Els ho demanem, els ho implorom, si volen: no caiguin novament en el mateix error. Després diran que l'Estat no els deixa, però el cert és que al nostre país no li convé. I ens ho diu el Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya, i no Madrid.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Iceta. Ara, pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn del senyor Xavier Domènech.

Xavier Domènech Sampere

De ben segur avui viurem un altre debat apassionat, però, sincerament, és un debat purament simbòlic. De fet, no és ni un debat d'astúcia, d'aquelles astúcies que ens van portar on ens han portat, perquè tots i totes, tots els que defensaran abundantament aquesta proposició i aquells que no, sabem perfectament que Puigdemont no és un candidat viable; no ho és, de ben segur, en els propers mesos. Per tant, en realitat, és un debat que és un debat pantalla, un debat miratge. El debat real que estem enfrontant tots i totes aquí és: o hi ha govern efectiu per sortir del 155 i recuperar les nostres institucions, o hi ha una justificació per anar a noves eleccions. Aquest és el debat real i de fons que estem afrontant aquí; no serà un debat real sobre una possible investidura a distància.

I en aquest debat viurem coses surrealistes. Avui hem vist com ara resulta que és..., el cas sobre si és lectura única o no seria el cas del Tribunal Constitucional contra el Consell de Garanties Estatutàries. Hem vist el portaveu de Junts per Catalunya defensar el Tribunal Constitucional contra el Consell de Garanties Estatutàries. El Consell de Garanties Estatutàries és un òrgan, efectivament, estatutari. Cal recordar que els seus dictàmens serien vinculants si la sentència del Tribunal Constitucional de 2010 contra l'Estatut, que va retallar l'Estatut, no hagués eliminat això. Per tant, aquest Parlament que reclama la seva sobirania independentment del Tribunal Constitucional el que va aprovar és que serien vinculants, aquests dictàmens. (*Aplaudiments.*)

I, en aquest sentit, aviam, el que vostès presenten, que saben que no és viable per una investidura, i, per tant, la urgència no està justificada, el que vostès presenten modifica una llei bàsica, efectivament, de l'Estatut, com s'ha dit; entra en contradicció amb el mateix Reglament del Parlament de Catalunya, i ho han acceptat, perquè han fet una esmena subsegüent en què diuen una cosa tan bèstia com que en la mateixa esmena ja estipulen que en els propers trenta dies ja modificarem el Reglament el Parlament de Catalunya. I això ja és una explicació de per què no pot ser en lectura única i per urgència, és a dir, perquè necessitem temps, en tot cas, per parlar de tot això.

És com coses que..., hi han debats que poden ser interessants. El tema de la possibilitat de que hi hagi un govern en el qual pugui haver-hi presencialitat i gent que hi participi de forma telemàtica, però, clar, dir que participar en un govern de forma telemàtica és per correu electrònic és *cutre*, perquè un correu és un correu; un correu no és una forma de debat parlamentari ni de constitució de govern.

Tot això ja indica que aquest debat podria ser molt interessant, molt ric, podríem adequar-nos al segle XXI, però que demana temps, temps que tenim. O sigui, no cal aprovar res ara immediatament per lectura única perquè vostès saben perfectament que, encara que ho aprovin per lectura única, com a molt els servirà com a mera propaganda per explicar l'inexplicable, que és per què anem a noves eleccions.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Domènech. És el torn, ara, del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, per la senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bé, en primer lloc, un breu esment a aquelles que parlen tant de les minories parlamentàries i dels drets dels diputats: ja els agradaria a moltes minories parlamentàries tenir el suport que vostès tenen dels òrgans judicials i institucionals de l'Estat.

Respecte a la lectura única, és perfectament legal i reglamentària. Ja se n'han esgrimit a bastament els arguments. Però és evident que fer servir aquesta tramitació per lectura única de forma abusiva, doncs, és una anomalia i una distorsió.

Tanmateix, nosaltres sempre ens posicionarem a favor d'aquelles proposicions de llei que intentin ampliar els drets civils i polítics de tota la ciutadania. I, per tant, ens posicionarem també a favor de la seva tramitació per lectura única.

El president

Gràcies, senyora Sirvent. Ara, pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn del senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats..., tenemos, para el debate sobre si esta proposición de ley presentada por el Grupo de Junts per Catalunya puede ser debatida o no en procedimiento de lectura única, como mínimo dos documentos jurídicos importantes que permiten valorar la oportunidad o no del debate a través del procedimiento de lectura única. Y me refiero, en primer lugar, al informe de los propios letrados del Parlament que elaboraron con fecha 5 de marzo, en el que ya exponían de una forma clara, nítida y rotunda que no podía ser tramitada, esta proposición de ley, a través del procedimiento de lectura única. Y tenemos también el informe, el dictamen del Consejo de Garantías Estatutarias, en el cual, también por unanimidad, y además con una pluralidad de representantes en dicho comité..., y básicamente porque dicen que la tramitación a través del procedimiento de lectura única va contra el Estatut de Catalunya y va contra el Reglamento del propio Parlament de Catalunya.

Me van a permitir la ironía, pero creo que, vistas y oídas las intervenciones hasta este momento, con todos los respetos, podríamos prescindir de todos los letrados del Parlament, podríamos prescindir del Consell de Garanties Estatutàries, y atenernos única y exclusivamente a lo que los señores Batet y Castellà nos digan, que seguro que ellos son mucho más duchos en leyes y en procedimientos que todos los letrados y que todo el Consell de Garanties Estatutàries.

La razón por la cual no puede ser esta ley, la modificación de esta ley tramitada por el procedimiento de lectura única, la entendemos incluso aquellos que venimos de la ingeniería, de profesión, y no tenemos nada que ver con las leyes, básicamente porque esta es una ley de desarrollo básico del Estatuto, que el propio Estatuto y que el propio Reglamento del Parlamento de Cataluña establecen un procedimiento específico para su modificación, e incluso un quórum específico para su aprobación. Por lo tanto, creo que es bastante de sentido común y bastante sencillo que no se puede aplicar el procedimiento que ustedes están defendiendo ahora en este momento a esta proposición de ley.

Permítanme simplemente, para terminar, coincidir plenamente con la expresión que ha utilizado una diputada del Grupo de Esquerra Republicana justo en el punto anterior al que estamos tratando ahora en este momento y que decía literalmente que las leyes son un instrumento al servicio de la gente.

Pues bien, espero que el Grupo de Esquerra Republicana vote también en contra de este procedimiento de lectura única, porque lo que están haciendo el Grupo de Junts per Catalunya es una ley al servicio de una única persona.

El president

Gràcies, senyor Rodríguez. Sí, senyor Carrizosa; per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Sí; para pedir la lectura, por favor, del primer y segundo párrafo de la primera conclusión del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries y de la segunda conclusión. Son párrafos muy breves. (*Veus de fons.*) Primer y segundo párrafo de la primera conclusión y segunda conclusión.

(*Pausa.*)

El president

Senyor Carrizosa, no tenim aquí el dictamen... (*Remor de veus. Pausa llarga.*) Molt bé. Doncs farem lectura d'aquest text. Ho farà el vicepresident segon, el senyor Espejo-Saavedra.

El vicepresident segon

Sí; gràcies, president. «Conclusions. Primera. La Proposició de llei de modificació de la Llei 13/2008, de la presidència de la Generalitat i del Govern, no compleix els requisits de naturalesa ni de simplicitat exigits per l'article 138 del Reglament del Parlament per poder ser tramitada i aprovada pel procediment legislatiu excepcional de lectura única. Així mateix, l'adopció d'aquesta via també vulneraria els articles 129 i 130 del Reglament del Parlament, perquè el procediment de lectura única no és apte per modificar aspectes substancials de les lleis de desenvolupament bàsic de l'Estatut.

»Segona. L'article primer de la proposició de llei, que afegeix un nou paràgraf a l'article 4.2 de la Llei 13/2008, relatiu al procediment d'investidura del president o presidenta de la Generalitat, regula una matèria que està reservada al Reglament del Parlament i, en conseqüència, vulnera els articles 58 i 67.2 de l'Estatut.»

Adoptades ambdues per unanimitat.

El president

Molt bé. Hem cridat a votació. Per tant, passàrem a la votació en relació amb la tramitació per lectura única d'aquesta proposició de llei. Saben perfectament que els vots a favor s'entenen favorables a la tramitació per lectura única i els vots en contra s'entenen justament en contra, els vots negatius s'entenen en contra de la tramitació per lectura única. Per tant, passarem a la votació.

Comença la votació.

La tramitació per lectura única d'aquesta proposició de llei queda aprovada per 70 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Seguim, per tant, amb la tramitació. I seguim ara amb el debat, que, d'acord amb l'article 138.3 del Reglament, s'ha de substanciar segons les normes establertes pels debats a la totalitat de les proposicions de llei.

Per tant, té la paraula en primer lloc el grup proponent d'aquesta iniciativa. Té la paraula el senyor Albert Batet, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, per un temps màxim de deu minuts.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable president del Parlament, diputats i diputades del Parlament de Catalunya, la Llei de la presidència no és una llei qualsevol, malgrat es modifiquin tan sols dos articles d'aquesta llei –ahir mateix se'n van modificar cinc, en una llei–; només se'n modifiquen dos: un que és per regular les situacions que impedeixen al candidat presentar oralment el seu programa davant el Ple, per qualsevol persona –pel president Puigdemont, pel Jordi Sànchez, pel Jordi Turull, per qualsevol persona–; segona, la possibilitat d'exercir el càrrec del Govern i els seus òrgans per mitjans telemàtics. Som al segle XXI i crec que ja va pertocant que l'Administració es vagi modernitzant.

I, malgrat aquests dos articles, no és una modificació qualsevol, pel que significa la presidència de la Generalitat de Catalunya, una institució amb llarga història a la nostra nació: cent trenta presidents; el primer president fou Berenguer de Cruïlles el 1359. Tenim un passat, tenim una història i tenim un futur.

Aquesta proposta de modificació, al nostre entendre perfectament ajustada a la legalitat, és una proposta que parla de sobirania, és una proposta que parla de democràcia, és una proposta que parla de garantir els drets d'aquest Parlament, de triar entre els seus diputats qui ha de ser el president. Fins i tot estic convençut que, si aquesta proposta s'hagués aprovat o s'hagués proposat l'any 2011 o l'any 2005, no

hi hagués hagut cap problema. Ara tot és un problema, ara tot es qüestiona. I justament creiem que es qüestiona perquè deixa molt clar un fet molt senzill, un fet molt simple, però d'una enorme transcendència: qui mana a Catalunya?, qui té el poder?, on rau la sobirania?

Per Junts per Catalunya, la sobirania emana del poble de Catalunya, ras i curt. Com diu l'article 21 de la Declaració universal dels drets humans, la voluntat del poble és el fonament de l'autoritat de l'estat –la voluntat del poble és el fonament de l'autoritat de l'estat. I aquesta voluntat ha d'expressar-se mitjançant eleccions. I el dia 21 de desembre a Catalunya hi van haver eleccions, amb uns resultats molt clars; unes eleccions, per cert, que van convocar vostès, el tripartit del 155, el Partit Popular, amb l'aval del Partit Socialista i de Ciutadans, votant-ho a favor al Senat. Vostès mateixos van convocar aquestes eleccions després de cessar el Govern legítim de Catalunya, després de suspendre l'autonomia d'aquest Parlament, després de repressió, i repressió que encara dura, amb candidats a l'exili i candidats a la presó. I, malgrat aquests condicionants, el dia 21 de desembre va guanyar la majoria republicana i va perdre el tripartit del 155. Vostès van perdre –van perdre–, el tripartit del 155 va perdre. I es va revalidar l'1 d'octubre. I es va derrotar electoralment la seva repressió per restituir un govern i per investir el president Puigdemont.

Però la realitat a Catalunya quina és? Que els derrotats no han acceptat el resultat de les eleccions i volen guanyar als tribunals el que no van guanyar a les urnes, fent possible per impedir-ho..., quan el que pertoca és investir a qui té els vots per ser investit. I quina és la realitat? Doncs bé, que des del 21 de desembre a aquest Parlament ja hi ha hagut quatre intents d'investidura. La primera, la del president Puigdemont. Ja saben que nosaltres estàvem disposats a aquella investidura el dia 30 de gener, però l'enginyeria jurídica aquell dia sí que va..., aquell cap de setmana sí que va existir, aquell dissabte, amb el Tribunal Constitucional contra els informes del Consejo de Estado, amb trucades de la Moncloa, amb trucades de la Sarsuela, pizzas incloses, etcètera. Això sí que va ser enginyeria jurídica: com intentaven evitar que el Parlament de Catalunya pogués investir la persona que tenia els vots per ser investit. O, per exemple, el president del nostre grup parlamentari, el senyor Jordi Sánchez, amb mesures cautelars de l'ONU incloses que no s'han tingut en compte. (*Remor de veus.*) Mesures cautelars de l'ONU, sí senyors. O el conseller Turull; segurament el fet més greu que s'ha pogut viure durant tots aquests anys de democràcia aquí al Parlament de Catalunya: que al mig d'un ple d'investidura del Parlament se'l posa a la presó justament per evitar la seva investidura. (*Persisteix la remor de veus.*) I, a més a més, un parlament que a la vegada pot aprovar resolucions que diuen que s'ha de recuperar el Govern legítim, que hi ha un compromís amb la restitució i que s'ha d'investir, que hi ha la confiança per investir amb una majoria sòlida el president Puigdemont. Quina contradicció, que es pot votar amb resolucions i no es pot votar amb una investidura!

Ara, amb aquesta modificació de la llei, donem encara més garanties i més seguretat –per això hem impulsat aquesta reforma–, perquè ningú no pugui dir que no és possible. I amb aquesta modificació deixem clar que a Catalunya el president de la Generalitat de Catalunya l'escullen els catalans a les urnes i a les eleccions. És una qüestió de sobirania: qui mana a Catalunya?, els catalans o el rei? Qui mana a Catalunya?, el vot a les urnes o els estaments judicials? Qui mana a Catalunya?, la voluntat popular i la majoria parlamentària o el senyor Mariano Rajoy i el tripartit del 155, que van perdre les eleccions del 21 de desembre? Qui mana a Catalunya?, la democràcia o la repressió?

És molt simple: és molt important en democràcia respectar el resultat electoral de les eleccions i ser fidels al que la gent van votar. Prova d'això és que el tripartit del 155 –els Socialistes, els Ciutadans i el Partit Popular– no ha intentat fer govern, perquè no poden, perquè no tenen la majoria. I, tanmateix, segons el que la Moncloa ens anunciava ja, en aquests mateixos moments, mentre estem parlant i debatent una

lleï al Parlament de Catalunya, en aquests mateixos moments ja estan preparant tots els recursos perquè el Parlament de Catalunya no pugui fer lleis.

Llavors, sàpiguen una cosa: no ens rendirem –no ens rendirem. No ens rendirem, perquè no ens rendirem a les presons, perquè no ens rendirem a l'exili, perquè no ens rendirem els grups parlamentaris aquí al Parlament de Catalunya, perquè no ens rendirem al Govern, perquè no ens rendirem a les eleccions. Perquè la majoria republicana del poble de Catalunya no es rendirà, perquè la majoria del poble de Catalunya contra la repressió no es rendirà, perquè no ens rendirem els ajuntaments ni la societat civil, perquè el president Puigdemont no es rendirà. Perquè la democràcia sempre guanya, perquè la república avança, i la repressió perdrà. *(Aplaudiments.)* Perquè això és un parlament, i un parlament ha de respectar les seves decisions i la voluntat majoritària de tots els catalans i les catalanes.

Acabo fent una nota dels lletrats del Parlament que m'han fet constar que s'han d'acceptar les correccions lingüístiques proposades pels serveis de la cambra, excepte les referides a l'article 2 i als apartats 3 i 4.

Respectin la democràcia, respectin el resultat de les eleccions, respectin la majoria de diputats del Parlament de Catalunya, i aleshores podrem parlar que hi pugui haver una investidura aquí al Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Batet. A continuació, per defensar les esmenes presentades al text de la proposta, té la paraula el senyor Santi Rodríguez, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de tant en tant trobem alguna coincidència amb diputats. Abans he citat Esquerra Republicana; ho tornaré a citar, perquè em sembla interessant. Ara també amb el..., fins i tot amb el senyor Batet, només –molt poquet, eh?– amb la seva primera expressió: «Aquesta no és una llei qualsevol.» Miri, estem absolutament d'acord, aquesta no és una llei qualsevol, tot i que vostès consideren que és una llei qualsevol, perquè la sotmeten al tràmit a què se sotmetria una llei qualsevol. No, aquesta és una llei de desenvolupament bàsic de l'Estatut, aquesta és una llei que efectivament regula una qüestió tan important com és la presidència de la Generalitat i que vostès potinegen per al seu propi interès partidista.

Efectivament, aquesta no és una llei qualsevol. Les lleis, efectivament, responen a l'interès general. Però aquesta llei que vostès porten avui aquí respon a un interès particular i respon a un interès partidista. Comparteixo plenament l'expressió, que he utilitzat amb anterioritat: «Les lleis són un instrument al servei de la gent.» Les lleis no poden ser un instrument ni al servei d'un partit polític ni al servei d'una persona, com és el cas que vostès estan, en aquest cas, utilitzant, al servei exclusivament –exclusivament– del senyor Puigdemont.

Les lleis... És una persona..., m'hi vull referir també, perquè evidentment és una persona que té drets, per descomptat; però, com tota persona i com tot ciutadà de Catalunya, també té obligacions –també té obligacions. I el que ens ocupa precisament és una qüestió d'obligacions. L'expresident Puigdemont va optar per no complir amb les seves obligacions. I ho ha fet en dos ocasions: la primera, com a president de la Generalitat, amb una profunda deslleialtat cap als ciutadans de Catalunya, *tots* els ciutadans de Catalunya; però la segona, eludint les seves responsabilitats i fugint de la justícia, que és on es troba ara. I vostès ens porten aquí una proposició de llei per facilitar que una persona que ha incomplert amb les seves obligacions, que es troba fora de Catalunya i fora d'Espanya per eludir l'acció de la justícia, modifiquem una llei perquè pugui ser escollida per vostès com a president de la Generalitat.

Nosaltres, evidentment, això no ho compartim. Òbviament, la proposició de llei que vostès posen a la consideració d'aquest Parlament el que pretén no només és donar servei a aquesta persona, per un costat, sinó, per un altre costat, també intentar eludir l'acció de la justícia i les mesures cautelars que el Tribunal Constitucional va posar amb relació a una hipotètica sessió d'investidura del candidat Puigdemont. I aquest és l'objectiu.

I, certament, nosaltres ja sabem que a vostès això de la Constitució, de l'Estatut, el mateix Reglament del Parlament, els és bastant indiferent, però m'han de permetre que els recordi algun dels posicionaments que en els darrers mesos, en les darreres setmanes, hi han hagut amb relació a aquesta possibilitat que vostès plantegen avui formalment aquí com una proposició de llei.

I la primera va venir el 15 de gener –ja sé que el criteri del senyor Batet segurament està per damunt de tot això que jo ara explicaré, però crec que és important–: el mateix 15 de gener els lletrats d'aquest Parlament ja van advertir de la impossibilitat de dur a terme una sessió d'investidura per mitjans telemàtics.

El 25 de gener, dos dictàmens del Consell d'Estat –ja sé que el criteri del senyor Batet també està per damunt dels criteris del Consell d'Estat– posen en evidència que no és possible dur a terme un debat d'investidura amb una persona que és absent.

El 27 de gener són les mesures cautelars del Tribunal Constitucional les que posen en evidència que no es pot dur a terme una investidura en absència del candidat.

El 30 de gener el mateix Tribunal Constitucional ratifica la decisió del 27 de gener.

El 5 de març torna a ser un informe dels lletrats que no només es posiciona sobre l'oposició a la tramitació en lectura única, sinó que a més a més diu dos coses amb relació a aquesta llei. Una primera: no es pot tramitar una investidura per mitjans telemàtics. I una segona: és una proposició de llei *instrumental*, que té per servei únicament i exclusivament donar resposta a una situació particular d'una persona.

Segueix el 26 d'abril un nou *auto* del Tribunal Constitucional...

El president

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Acabo ràpidament, senyor president. I el 26 d'abril acaba amb el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

Escolti'm, al marge de totes les consideracions jurídiques, jo crec que n'hi ha una que és fonamental: el sentit comú. No hi ha cap parlament de cap democràcia del món que s'hagi plantejat *mai* que el procés d'investidura d'un president hagi de ser per mitjans telemàtics.

Jo, si m'ho permeten, els demano que recuperin el sentit comú, que reconeixin que els diputats amb causes pendents amb la justícia no poden exercir càrrecs de govern. Tornin a la realitat –tornin a la realitat–, que els puc resumir d'una forma molt simple...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

...–acabo–: la república no existeix. Esquerra Republicana, en la seva ponència política, ja ho reconeix. Ara només falta que ho reconeixin des de Junts per Catalunya.

El president

Se li ha acabat el temps.

Santi Rodríguez i Serra

Aprofitin, que demà van a... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Gràcies, senyor Rodríguez. A continuació, per defensar les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, té la paraula, per un temps màxim de deu minuts, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, senyor president. No es pot fer una investidura sense presència del candidat a la presidència; no es pot governar Catalunya des de fora de Catalunya. Amb aquests arguments n'hi ha prou per explicar la nostra oposició a la reforma que se'ns proposa, són arguments de sentit comú. Però arguments jurídics no en falten; ja ens els proporcionaven els lletrats de la cambra fa setmanes, el 5 de març. N'hi ha prou, a més, amb llegir el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Jo he llegit molts dictàmens de l'antic Consell Consultiu, ara Consell de Garanties Estatutàries, i no en recordo cap ni un tan contundent com el que ha originat el seu projecte. Un dictamen unànim, d'una institució ben nostra, prèvia a l'article 155, sense cap ingerència de l'Estat, amb una composició inobjectable. Tots coneixem prou bé quins són els seus membres; gens sospitosos, doncs.

Sempre hem defensat que aquí fem les coses millor, que som més rigorosos. Recordin que fins i tot volíem –i el Tribunal Constitucional ho va impedir– que els dictàmens del Consell de Garanties fossin vinculants. En la pràctica, fer vinculants les decisions del Consell de Garanties només depèn de nosaltres, però vostès en aquest cas es sotmeten al criteri del Tribunal Constitucional.

I el Consell de Garanties Estatutàries ens diu coses ben rellevants. Cito literalment: «La llei no pot regular vàlidament matèries que estan protegides per la reserva de reglament parlamentari.» Diu més: «El caràcter oral i personal de la presentació, l'ordenació del debat subsegüent, amb les seves rèpliques i contrarèpliques, i el temps de què disposen els intervinents i la forma de votació final, formen, sens dubte, un procediment que només pot ser regulat pel Parlament mateix, a través del seu Reglament.»

I la proposta que se'ns sotmet a debat, per via de reforma de la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern, no és altra cosa que una reforma encoberta del Reglament del Parlament. És absolutament pueril i ridícul voler esmenar aquesta tara, aquesta tatra, a partir de la disposició addicional que ara ens proposen; com és ridícul pretendre equiparar la possibilitat de delegació, en cas d'absència, que només afecta l'expressió del vot i en cap cas les intervencions i actuacions durant la celebració del Ple o de les comissions. Fins al punt que el Consell de Garanties es veu obligat a recordar-los que –cito literalment– «és competència del Reglament del Parlament imposar el deure d'assistència a tots els diputats, i consegüentment, també al candidat o candidata a la presidència, que és precisament el protagonista de la sessió.» Diu més: «El caràcter oral i l'essència del debat parlamentari d'investidura exclou tota delegació o qualsevol altra forma de presentació del programa d'investidura, que l'establerta en l'article 149 del Reglament del Parlament.»

I el Consell de Garanties és taxatiu al respecte, quan diu: «El diputat o diputada, quan accepta la iniciativa del president per comparèixer davant del Ple com a candidat, ha d'estar en condicions de realitzar i completar amb plenitud el debat d'investidura, en el marc de les normes que regulen i ordenen l'activitat parlamentària, que, com sabem, és eminentment presencial.» I el dictamen és rotund, al text del nou paràgraf 4.2, ara 4.3: «És incompatible amb l'actual ordre constitucional i estatutari.» Més clar, impossible.

Si algú encara no ho ha entès, que és possible, el dictamen no estalvia explicacions quan diu: «El contingut del precepte desdibuixa el procediment d'investidura, ahora que vulnera les garanties dels diputats en l'exercici de la seva funció de representació política, i de manera especial la d'aquells que se situen fora dels marges de

la majoria, que és susceptible d'atorgar la seva confiança al candidat legítimament proposat.» I com no sempre s'ha fet cas al Consell de Garanties, aquest no s'ha estalviat alguna reiteració, com quan diu: «No resulta sobrer recordar que el sistema parlamentari es regeix amb caràcter general i prevalent per la regla de la majoria, però de manera simultània ha de donar compliment curós a les normes substantives i de procediment que garanteixen els drets de la minoria.» Vostès novament volen trepitjar els drets de la minoria, com els passats 6 i 7 de setembre. Ho fan avui i ho pretenen fer amb una sessió d'investidura.

La investidura telemàtica, que no està prevista al Reglament i que, per tant, no es podria preveure a través d'aquesta reforma legal, segons diu el Consell de Garanties, estaria limitada a situacions de malalties o determinades incapacitats que, de manera provisional, impossibilitessin el candidat o candidata a la presidència per l'acte d'acudir físicament al Parlament, durant el període de temps en què s'ha de produir el debat i la votació d'investidura. I diu: «En tot cas, aquesta opció només hauria de poder ser prevista per als casos que, com acabem d'indicar, malgrat respondre a l'esmentada limitació transitòria, siguin compatibles i no contradictoris des del mateix moment de ser acceptats i tramitats, amb la immediata i subsegüent capacitat del candidat», repeteixo, «amb la immediata i subsegüent capacitat del candidat, si finalment és escollit pel Ple, per prendre possessió i exercir amb plenitud el rellevant càrrec per al qual ha estat votat majoritàriament, segons els termes que estableix l'Estatut i la legislació aplicable.»

Tampoc estalvia arguments el Consell de Garanties sobre els mecanismes telemàtics en el procés de deliberació i presa de decisions al Govern. Diu: «Pel que fa a les reunions del Govern, l'article 10 de l'Estatut estableix que la seu permanent d'aquest òrgan és Barcelona, sense perjudici que es pugui reunir en altres llocs *de Catalunya*, d'acord amb el que estableix la llei. D'aquesta regla de territorialitat estricta, que, d'altra banda, és d'aplicació directa i consegüentment no cal que la llei reiteri, resulta que per a la seva vàlida constitució, als efectes de la celebració de sessions i deliberacions, així com de la presa d'acords, cal que les reunions tinguin lloc a Barcelona, tot i que ocasionalment es puguin dur a terme en altres llocs, si bé, sempre en el territori català. Repeteixo: sempre en el territori català.»

El Consell de Garanties recorda que això no significa, però, que sigui imaginable, ni constitucionalment ni estatutàriament admissible, que les sessions a distància del Govern desplacin el règim general de les sessions presencials en la seu permanent d'aquest, la ciutat de Barcelona, article 10 de l'Estatut. El dictamen, a més, és rotund respecte a un dels supòsits que, potser, són els que motiven aquest intent maldestre de reforma. Diu: «Volem tornar a recordar que aquesta participació remota se circumscriu a una assistència no presencial en l'àmbit territorial català.» De fet, el dictamen del Consell de Garanties ja no sap com dir-ho més, i al final diu: «L'exercici ordinari de les funcions del titular de la presidència requereix ineludiblement la seva presència a Catalunya.» I el mateix diu de la resta de membres del Govern. I a més, no deixa cap escletxa quan diu que els elements telemàtics han de servir, dins de Catalunya en tot cas i de forma excepcional.

Per tant, ni la investidura no presencial ni el Govern telemàtic, des de l'estranger, no són possibles. No són possibles a través de la reforma encoberta del Reglament que vostès pretenen. Tampoc seria legal modificar el Reglament, perquè aquests canvis subvertirien les previsions constitucionals i estatutàries, vulnerarien els drets dels diputats i pervertirien els mecanismes de control parlamentari.

I deixo el dictamen i torno a la política i al debat. Per què s'entesten en camins que no porten enlloc? I que vostès saben que no porten enlloc, i que fins i tot especulen públicament sobre altres candidats, que ja no sé si estem al pla D o a l'E, m'he perdut. Per què no intenten la investidura d'un president o d'una presidenta a través de la presentació d'un candidat o candidata viable? Perquè vostès tenen raó i ningú els ho posa en dubte, tenen tot el dret a governar perquè han guanyat unes eleccions.

Al que no tenen dret és a desvirtuar els nostres mecanismes parlamentaris i de govern, perquè això no hi ha majoria que ho permeti. Vostès mateixos demà se'n van a Berlin, i és lògic, perquè pensen que per prendre decisions importants no n'hi ha prou amb una videoconferència, i tenen raó. I, per tant, vostès podien haver fet una tasca pedagògica demostrant que això de la cosa telemàtica era possible, però sembla que no.

Pensin en el país, pensin en el conjunt de la ciutadania, pensin en com contribuïm entre tots a normalitzar el funcionament institucional del país, com servim millor l'interès general, i fins i tot, com podem contribuir de la forma més eficaç possible a tancar ferides, superar divisions i fins i tot fer més planer el difícil camí dels que esperen una resolució judicial.

Respectin la llei, respectin les formes, perquè sense respecte a la llei i a les formes no hi ha respecte a la democràcia. Des del 21 de gener podríem i havíem de tenir govern. Estem a 4 de maig. Jo els demano que no esgotin el termini que fineix el 22 de maig. Facin el que la immensa majoria de catalans, el que la immensa majoria de vostès mateixos saben que cal fer.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Iceta. És el torn ara, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, de la senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. No estamos en el debate de la Ley de presidencia, estamos en el debate de la ley Puigdemont. Una ley que tiene nombres y apellidos, una ley que es un traje a medida de un fugado de la justicia, que solo quiere derechos pero ninguna obligación. Una ley que lo que pretende es la impunidad, la impunidad de los políticos, la impunidad de poder saltarse todo el ordenamiento jurídico, que no les pase nada y, encima, poder acceder a cargos públicos sin cumplir las obligaciones que vienen reguladas en las leyes para serlo. Es una barbaridad, es una barbaridad desde el punto de vista jurídico, democrático, parlamentario. Es una auténtica aberración. Lo que pasa es que ya no nos sorprende nada, porque después de lo que hemos visto aquí hacerles a ustedes, pues ya esto, bueno, una barbaridad más –una barbaridad más.

La ley Puigdemont no nos sorprende después de lo que vimos el 6 y el 7 de septiembre, que fue una auténtica vergüenza, a la que ustedes tienen muchas ganas de volver y están volviendo hoy. Lo que pasa es que tienen menos diputados incluso que el 6 y el 7 de septiembre, hay menos diputados separatistas en el Parlamento que el 6 y el 7 de septiembre, o sea que siguen haciendo las mismas barbaridades cada vez con menos apoyo –cada vez con menos apoyo social. Y no voy a reiterarme en lo que hemos dicho ya, pero el informe del Consell de Garanties Estatutàries es demolidor, y por unanimidad –por unanimidad– incluso los que ustedes pusieron a dedo allí, dicen que esto es una auténtica aberración.

Lo hemos dicho antes, pero, señores y señoras del *procés*, la lectura única está para leyes que sean sencillas, simples. Leyes que tengan, o unanimidad o absoluto consenso, que el señor Batet hacía ayer referencia a la ley que se aprobó aquí. ¿Usted se fijó en la pantalla, señor Batet, cuando se votó? ¿Vio usted muchísimos botoncitos verdes y lucecitas verdes? ¿Vio alguna roja? ¿Vio alguna abstención? No, ¿verdad? ¿Por qué? Porque se votó por unanimidad. ¿Sabe usted la diferencia entre unanimidad y mayoría parlamentaria, que ni siquiera tiene una mayoría de votos detrás? ¿Sabe usted la diferencia entre una cosa y la otra? Pues es poder utilizar la lectura única o no poderla utilizar, entre otras cosas. Es así. (Aplaudiments.)

Esta ley es *de facto* un desarrollo básico del Estatuto de autonomía y, por tanto, no se puede hacer por lectura única. ¿Cómo se lo tienen que decir ya en el Consell

de Garantías Estatutarias? ¿Qué también son fachas allí? ¿Los han añadido ustedes a su lista de fachas, porque no les dan la razón? Fachas propios, además, que son los peores, ¿no? (*Rialles.*) Los *botiflers*, los que han nombrado ustedes, son fachas también. (*Aplaudiments.*)

Y, además, es un tema de sentido común, porque en el contenido de su propuesta –si se le puede llamar así, que es una ley Puigdemont– lo que están diciendo es que no hace falta venir aquí para que se haga una investidura de presidentes. Ustedes niegan el debate con la oposición e incluso no hace falta venir a Cataluña para gobernar Cataluña. Pero después, ustedes tienen la incongruencia de irse mañana todos a Berlín a hacer una reunión de grupo de Puigdemont, porque con eso no se juega, las reuniones de grupo tienen que ser presenciales, pero, hombre, gobernar puede ser por correo electrónico, por Skype, por WhatsApp. ¿Pueden ustedes dejar de hacer el ridículo, por favor? ¿Pueden dejar ustedes de hacer el ridículo? Es una auténtica ridiculez.

No, ustedes no se lo creen. Si es que, además, señor Batet, ¿alguien se ha creído al señor Batet cuando decía que esto iba a servir para que Puigdemont sea presidente? ¿De verdad usted se cree que hay algún catalán, alguno, independentista o no, todos respetables, que se haya creído que su intervención era convincente?, ¿que esto va a servir para que Puigdemont sea presidente? De verdad, ya lo hicieron el 6 y el 7, se han saltado todas las leyes. ¿La próxima ley que van a intentar ustedes saltarse es la ley de la gravedad, ya? Porque es que no les queda ya otra. Ya está bien. Si es que esto no les lleva a nada.

Además, no son ustedes ni siquiera originales, porque esto de hacer leyes deprisa y corriendo, saltándose todos los requisitos para una persona concreta, para darle impunidad, no es nuevo. Mire, el otro día hablaba con un amigo italiano que me decía: «Lo que están intentando hacer con la ley Puigdemont es lo mismo que hizo Berlusconi en Italia.» Y además es que he encontrado alguna prensa que reconozco que me ha hecho reír un poco, porque, como ustedes saben, esta ley de impunidad que aprobó Berlusconi y que quería garantizar su impunidad, fue declarada nula por el –supongo que para ustedes también, malvado– Tribunal Constitucional italiano, que es exactamente lo mismo que tenemos aquí, ¿no? Y en esta noticia dice: «En sus primeras declaraciones públicas, tras conocer el veredicto», el veredicto de la sentencia que decía que anulaban la ley de impunidad de Puigdemont, «el primer ministro Berlusconi ha asegurado que seguirá para adelante con o sin la norma, porque estas cosas a mí me importan un pepino.» No sé cómo se dice «pepino» en italiano, pero seguro que queda bien. «Es más», dice la noticia, «fiel a su estilo, el primer ministro ha afirmado que este tipo de sucesos le dan más energía para seguir adelante en su proyecto.» ¿Les suena –les suena?

Hay más –hay más. El socio de Berlusconi, que era el portavoz de la Liga Norte, amenazó con recurrir al pueblo si los jueces tumbaban la ley de Berlusconi. «Nosotros tenemos al pueblo con nosotros», dijo Bossi. «¿Quién querría retar la ira de los pueblos?» ¿Les suena? Igualito, calcadito. (*Aplaudiments.*)

Evidentemente, son diversos países; evidentemente, estamos en otro contexto; evidentemente, estoy convencida de que a nivel personal seguro que hay diferencias entre el señor Puigdemont y el señor Berlusconi, pero a nivel de la ley es exactamente lo mismo. ¿Y saben lo que pasó en Italia? Lo que va a pasar en otra democracia europea, que es España: que Berlusconi y el señor Puigdemont con sus leyes van a fracasar. Porque no se están enfrentando a Rajoy, se lo vuelvo a repetir, se están enfrentando a más de media Cataluña, a una democracia sólida de la Unión Europea y al sentido común. Y cuando uno se enfrenta a todo eso, al final pierde –al final pierde–; es que no le queda otra.

Y ustedes saben que esta ley no se aplicará. La traen aquí para que se la tumben. Solo hay que ver el tono de alegría –lo digo irónicamente– con el que usted ha defendido aquí esta ley, como diciendo: «Sí, sí; esto nos permitirá que Puigdemont sea

presidente.» Esta ley no se va aplicar en ningún sitio, excepto en la república imaginaria de Puigdemont. En la república imaginaria de Puigdemont quizás esta ley Puigdemont sea vigente, pero en la realidad democrática de los catalanes esta ley no va a ser vigente ni Puigdemont va a ser presidente. ¿Lo entienden o no lo entienden?

¿Podemos llegar a la conclusión de que no debemos seguir por el mismo camino? ¿Podemos llegar a la conclusión de que la república imaginaria de Puigdemont no existe? Porque en la república imaginaria de Puigdemont el señor Puigdemont ha ganado las elecciones; el señor Puigdemont es impune y tiene la capacidad de hacer lo que quiera. De hecho, recuerden la Ley de transitoriedad, lo que decían. La república imaginaria de Puigdemont elige a dedo a los jueces del Tribunal Supremo, que ni siquiera tienen que ser jueces, que pueden ser amiguillos suyos con la carrera de derecho.

En la república imaginaria de Puigdemont, él se está reuniendo con mandatarios europeos porque es el presidente de la república; firma como el presidente de la república catalana. En la realidad, el primero que fue a verle a la cárcel en Alemania fue un líder de la extrema derecha alemana, y sus socios en Bélgica eran los líderes de la ultraderecha nacionalista flamenca. Esa es la realidad democrática.

En la república imaginaria de Puigdemont, él está exiliado, es un perseguido político. Pues, bien, en la realidad democrática, incluso en la sentencia de Alemania –tanto que les gusta sacarla a ustedes porqué parece ahora la salvación–, en la sentencia que denegó la extradición del señor Puigdemont –fíjense, nosotros respetamos todas las sentencias–, se dice lo siguiente –escuchen, que quizás no la hayan leído nunca, ni escuchado–: «No puede afirmarse que el acusado» –es decir, Puigdemont–, «en caso de realizarse la extradición, como alega la defensa, se vería sometido a persecución política.» Es decir que el Reino de España pudiera condenar al acusado únicamente a causa de sus ideas políticas. Esto es la realidad democrática. Que Puigdemont se ha exiliado es la república imaginaria de Puigdemont. La diferencia es abismal.

En la república imaginaria de Puigdemont, el *procés* es un éxito, ha dado sus frutos; tienen ustedes una república. En la realidad democrática de los catalanes, el *procés* ha sido un fracaso desde todos los puntos de vista –desde todos los puntos de vista–: económico, institucional, democrático, parlamentario, social, desde todos.

Y se lo digo: ha sido un fracaso también incluso para las personas a las que ustedes han ilusionado durante años. Porque le digo: en esa república imaginaria de Puigdemont no vive nadie más que él, porque ni siquiera los ciudadanos que quieren –quieren– la independencia viven en esa república imaginaria. ¿No se dan ustedes cuenta que esto es un choque no solo contra los principios democráticos, sino contra la realidad? ¿Cuántos meses más tienen que pasar? ¿Cuántas leyes más nos van a traer aquí con el único objetivo de que se las tumben?

La gran pregunta, señor Batet, no es si el señor Puigdemont será presidente o no. Yo creo que no hay ningún catalán que tenga esa duda. La duda es: ¿vamos a elecciones o se van ustedes a poner de acuerdo y van a poner aquí un gobierno que cumpla las leyes. ¿Esto qué es, una ley...? (*Aplaudiments.*) ¿Esto qué es, una ley Puigdemont como un acto previo a tener que formar gobierno, o esto es una ley Puigdemont como un acto de precampaña?

El president

Senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

¿Nos lo pueden explicar?

El president

...se li ha acabat el temps.

Inés Arrimadas García

Y acabo, señor presidente. No alimenten esta farsa más, señor Batet, por favor. Tarde o temprano, ustedes y nosotros vamos a tener que dialogar, vamos a tener que pactar cosas, vamos a tener que llegar a acuerdos sobre sanidad, sobre educación, sobre infraestructuras, sobre listas de espera, sobre la calidad del aire. Tenemos que llegar a tantos acuerdos y a tantos consensos que solo le pido, por favor, que dejen de vivir en esa república imaginaria de Puigdemont, donde no viven ni siquiera los catalanes; los catalanes independentistas tampoco viven allí.

Y, por último, asuman su responsabilidad parlamentaria. Hay una ley injusta que les da a ustedes una mayoría parlamentaria sin tener mayoría de votos en la calle. Nosotros, como demócratas, respetamos las leyes que no nos gustan; también esta.

El president

Senyora Arrimadas!

Inés Arrimadas García

Pero solo le pido..., lo más grave no es que algunos de ustedes se hayan fugado de la justicia, lo más grave es que de momento todos ustedes siguen fugados de la realidad.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

El president

Ara, per posicionar-se, per un torn en contra de les esmenes, té la paraula el senyor Albert Batet, per un temps màxim de cinc minuts. Senyor Batet.

Albert Batet i Canadell

Des d'aquí mateix, president, per reiterar unes afirmacions que veig que no es comparteixen o que no s'han entès o no s'han explicat de forma correcta. No és una modificació de llei per una persona concreta; de fet, podria servir per moltes persones. I persones que també, doncs..., a part del president Puigdemont, que no hauria d'haver estat mai cessat –i que almenys per nosaltres no ho està, cessat. I, per tant, és una llei que podria utilitzar-se també per Jordi Sánchez, pel senyor conseller Turull i per altres persones que puguin tindre impediments de fer oralment la defensa de la seva investidura aquí al Ple del Parlament.

El senyor Iceta diu: «No es pot governar Catalunya des de fora de Catalunya.» Doncs, Déu n'hi do, pel PSC, per haver aprovat el 155 i deixar que la Generalitat de Catalunya la presideixi el senyor Mariano Rajoy! (*Aplaudiments.*) Déu n'hi do per governar Catalunya des de Madrid! Es veu que això sí que és possible. No es pot governar, però des de Madrid sí que es pot governar, amb l'aval del Partit Socialista. Li demano rigor, senyor Iceta.

També diu que això..., no hi poden haver..., presencials. Escolti'm, l'any 2012, als Estats Units, un alcalde va prendre possessió per Skype. Crec que en l'era moderna de les tecnologies de la comunicació i de les polítiques digitals, l'Administració pública a Catalunya és bo que es vagi adaptant.

I, finalment, senyora Arrimadas, crec que amb el seu discurs ha demostrat de forma fefaent que no ha acceptat la seva derrota de les eleccions del dia 21 de desembre, que no accepta que hi ha una majoria, aquí, republicana, al Parlament de Catalunya, que té els vots suficients per investir el president Puigdemont o el candidat que cregui oportú. I crec que del seu discurs es denota aquesta derrota electoral. (*Remor de veus.*) Si no, escolti'm, proposi la seva investidura. Però no té la majoria; no té la majoria de diputats i diputades. Nosaltres ho hem intentat quatre vegades –quatre vegades–, i amb persones que podien ser-hi, com el senyor Turull...

El president

Si us plau, respectin els torns de paraula, si us plau.

Albert Batet i Canadell

...que va començar un ple i no se'l va deixar acabar perquè a mig ple se'l va posar a la presó.

I, finalment, el seu discurs de victimisme i derrotista del procés, que a vostès electoralment tan bé els ha anat... Jo només li diria que avui el procés econòmicament..., doncs bé, Catalunya té la millor dada d'atur del mes d'abril des de l'any 2010; senyal que el procés també, doncs, deu ajudar que hi hagi menys atur a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Batet. Ara és el torn de la resta de grups parlamentaris. Per posicionar el Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el senyor Antoni Castellà.

Antoni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, per què estem avui debatent aquesta Proposició de modificació de la Llei de presidència? Ho fem per debatre normalment si al segle XXI és possible fer una investidura no presencial? Ho fem per veure quins elements tecnològics són possibles per realitzar reunions del consell executiu virtuals des d'ubicacions físiques diferents? Estem debatent si en ple marc del que anomenem «la revolució del coneixement», on Catalunya té un paper protagonista, on es desenvolupa el 5G, la intel·ligència artificial o la imatge virtual..., analitzar en aquest marc si és possible participar d'una reunió a distància o bé si l'impediment físic per assistir a un debat d'investidura pot tenir una solució tècnica? Tenir aquest debat té una resposta òbvia: és sí, clar que sí; és possible i amb totes les garanties, només faltaria. I, de fet, votem electrònicament i signem electrònicament i fem esmenes a través del telèfon.

Doncs això és el que pretén aquesta modificació i per això hi donem suport. De fet, hauria de tenir la unanimitat de la cambra, si aquest fos el debat de fons. Però siguem clars, senyors i senyores diputades: aquest no és el debat de fons. Aquest no és un debat d'instruments tecnològics al servei de la democràcia, no. Aquest no és el debat sobre si es pot fer aquesta llei amb lectura única o no; tampoc és aquest el debat. El debat de fons és si el sistema institucional espanyol i una part d'aquesta cambra accepta o no el resultat d'unes eleccions democràtiques. Aquesta és la qüestió de fons.

És possible que aquesta modificació legislativa no serveixi per invertir a ningú. No tinc cap complex a dir-ho. I fins i tot podríem haver valorat tramitar-la amb un tràmit ordinari, si el debat fos sobre l'e-democràcia. Però aquest no és el debat.

Aquesta proposició de llei serveix per denunciar i posar en evidència que alguns no accepten el resultat electoral i que busquen vetar els candidats que legítimament presenta la majoria d'aquest Parlament. Aquesta proposició de llei posa en evidència que vivim un moment d'involució democràtica. Estem debatent en un parlament intervingut; en un estat, el del règim del 78, un règim que no és plenament democràtic.

Per què hem arribat fins aquí? Hem arribat fins aquí perquè una majoria d'aquesta cambra i l'Estat espanyol no varen acceptar el resultat de les eleccions del 27 de setembre del 2015, amb un mandat molt clar, i que va ser concretat amb el referèndum de l'1 d'octubre. L'1 d'octubre va ser un exemple de democràcia transversal, d'exercici de democràcia en estat pur, que el règim del 78 va respondre amb una violència brutal. Aquell dia l'Estat espanyol va perdre la raó d'ésser en territori català. Aquell dia l'Estat va apallissar els seus ciutadans, dones, homes, nens i avis. I la determinació de les persones aquell dia va derrotar la violència d'un estat tirànic.

L'1 d'octubre l'Estat espanyol va fer fallida en territori català. L'1 d'octubre Catalunya es va autodeterminar i va donar un mandat clar que avui considerem totalment vigent. I això alguns no ho perdonen, i van començar l'«a por ellos», exercit per tots els poders de l'Estat i concretat en el cop d'estat del 155.

Però el cop d'estat del 155 necessitava un aval democràtic, necessitava la tintura de les urnes. I van convocar unes eleccions. I com que les necessitaven guanyar van fer trampes, i van exercir la censura del dret d'expressió, la intervenció dels mitjans de comunicació, la prohibició de propaganda, l'atac a l'economia catalana, la mentida institucional, l'exili de candidats i la presó de molts dels candidats, i la presó d'un dels caps de llista i l'exili de l'altre cap de llista. L'únic objectiu era consolidar i justificar el cop del 155 via urnes. I, malgrat totes les trampes, finalment els ha sortit malament. I les forces lleials a la república han tingut una majoria clara, perquè la majoria del poble de Catalunya té una tradició de valors democràtics i de voluntat de ser que alguns ni entenen ni accepten.

I no s'ha acceptat el resultat de les eleccions del 21 de desembre. Per això debatem aquesta reforma de llei, perquè a l'Estat i a una part d'aquesta cambra no els agraden els candidats que legítimament planteja una majoria republicana. No els agraden. Per això estem debatent això. I en aquest sentit han engegat una campanya de repressió brutal, per intentar guanyar per la força el que no es va guanyar per les urnes.

El procés d'autodeterminació de Catalunya ha tingut i ha servit també com a prova del cotó de veure que el règim del 78 no és democràtic. No hi pot haver democràcia en un estat que es persegueix el 80 per cent dels alcaldes per la seva ideologia democràtica, però a la vegada es permet l'exercici de la corrupció política institucionalitzada com un mal menor.

És un règim, el del 78, que persegueix associacions democràtiques com Òmnium Cultural i com l'ANC però a la vegada finança amb diner públic la Fundació Francisco Franco, una fundació dedicada a l'exaltació del dictador, d'un assassí, i no passa res; el règim que persegueix a ciutadans per la seva ideologia, per exhibir el color groc, per reunir-se i tocar música, per portar un xiulet o un nas de pallasso, però condecora els policies que van exercir la violència brutalment contra aquests mateixos ciutadans. Un règim, el del 78, on les manifestacions independentistes durant set anys, i massives, han estat reivindicatives amb pau i sense ni un sol incident, ni un; i, en el mateix règim, cada vegada que hi ha una manifestació unionista sempre acaba amb incidents violents, on hi participen elements feixistes, que aixequen el braç davant de policies nacionals i aquests somriuen i després acaben la jornada apallissant ciutadans innocents. I no passa res.

És aquest un règim on les violacions són abusos, on els cantautors els condemnen a presó, però les amenaces de mort de neonazis a periodistes són titllades de «*manera de expresarse*». És un règim que vol criminalitzar el model d'escola catalana, perquè aquest és el model d'èxit de l'element essencial de la cohesió del nostre país. És un règim amb mil imputats per corrupció política que campen lliurement pels carrers. Però persones justes i innocents, representants electes, companys seus d'escolà, sense judici, estan a la presó: són presos polítics, són ostatsges del règim del 78.

Ahir vaig sentir com una diputada deia que, en nom de la seva ideologia, ells no anaven posant llaços taronges per les ciutats. Més enllà que és legítim –oh i tant!, es poden posar els llaços que facin falta en termes ideològics–, els voldria dir que aquest llaç, aquest llaç groc, aquest llaç no és ni representa una ideologia política, no representa ni «independència, sí» ni «independència, no», no representa ni esquerres ni dretes. Aquest llaç el que representa és caritat, és humanitat, és solidaritat amb els que pateixen una injustícia brutal. (*Aplaudiments.*) Això és el que representa aquest llaç i el seguirem portant. En definitiva, un règim on la majoria parlamentària que ha guanyat no pot presentar i designar el candidat que lliurement vulgui. Això és el que estem debatent en aquesta modificació legislativa.

Com he dit al principi, és possible que aquesta llei o aquesta modificació de llei no serveixi per a invertir a ningú, perquè se la carreguin, com s'han carregat tot el que no els agrada, utilitzant els aparells de l'Estat.

Però tinguin clar una cosa, el poble de Catalunya, durant dècades, ha sobreviscut a la repressió dels diferents règims monàrquics, a la repressió de les «dictablandes» i de les dictadures. Vàrem superar el franquisme i superarem el règim del 78, perquè el mandat popular de l'1 d'octubre i ratificat el 21 de desembre ens obliga i, per més que l'Estat exerceixi la violència política, judicial i física, la voluntat democràtica i en pau de la majoria transversal del poble de Catalunya és imbatible.

Els agradi o no els agradi, la república de Catalunya serà una realitat.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Castellà. És el torn, ara, per part del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, del senyor Xavier Domènech.

Xavier Domènech Sampere

Ja hi ha hagut... –bon dia, diputats, diputades, president del Parlament de Catalunya–, ja hi ha hagut molts arguments jurídics sobre la inviabilitat de les modificacions que es presenten i n'hi han molts més.

És a dir, la presidència ha de ser presencial per molts motius, no només en la investidura, sinó, posteriorment a la mateixa investidura, per explicar, per exemple, com diu l'article 23 de la Llei de presidència, l'estructura de Govern o per a un cosa tan important i tan poc delegable, que recull l'article 41, que és la possibilitat de presentar una qüestió de confiança. Però és que és més, fins i tot, per la possibilitat que vostès facin un govern no amb el tema telemàtic, sinó un govern que estigui fora de Catalunya, l'article 10 de l'Estatut deixa claríssim que la seu del Govern de Catalunya i de la Generalitat de Catalunya rau a Catalunya i a Barcelona.

Per tant, és que, fins i tot, les esmenes, sense ni Tribunal Constitucional *mediante*, generaria unes contradiccions amb l'ordenament jurídic que el farien inviable. Però no seguiré per aquí, entre altres coses perquè el senyor Antoni Castellà, que m'ha precedit en la paraula, ja m'ho ha deixat molt clar, ha dit: «Això no servirà per a res.» A mi m'agradaria fer coses que servissin per a alguna cosa.

És més, crec que, tal com està Catalunya en aquests moments, s'haurien de fer coses que servissin per a sortir de la situació on estem i no coses que, com s'ha dit, no serviran per a res. No és una discussió, ho ha dit ell mateix, sobre els mitjans telemàtics del segle XXI, que seria molt interessant, i ha dit ell mateix que això podria ser no per urgència, sinó amb un debat extens, sinó, senzillament, si no serveix per a res, per què ho fan? Per què fan tantes coses que no serveixen per a res? Algun dia ho hauran d'explicar. Per què fan tantes coses que no serveixen per a res?

El debat de fons, aquí, és un altre, és un debat polític. Certament. Això els ho reconec. Catalunya ha viscut situacions en què la Generalitat de Catalunya, el Parlament de Catalunya ha estat a l'exili, ha viscut aquestes situacions en la història, les han viscut els presidents Companys, Irla i Tarradellas, que han compartit aquesta dissort col·lectiva, amb més de 70.000 catalans i catalanes i més de 400.000 espanyols i espanyoles exiliats. Però aquesta no és la situació actual. Aquest Parlament està aquí. El 21 de desembre els catalans van votar, van votar un parlament, que està aquí, estem aquí tots i totes, i és aquest Parlament el que té la responsabilitat de recuperar... (*Veus de fons.*) Tots i totes no, teniu tota la raó. Demano disculpes. La responsabilitat de recuperar la Generalitat de Catalunya i les nostres institucions mitjançant la formació d'un govern. Aquesta és la nostra responsabilitat i aquesta està aquí, a Catalunya, s'ha de fer des de Catalunya i des d'aquest Parlament. És aquí i no en cap altre lloc on es decideix el nostre destí i hem de fer les propostes per avançar aquí i no en cap altre lloc.

El senyor Batet jo crec que ho ha deixat molt clar. La pregunta fonamental, aquí, és «qui mana?». Vostè la va respondre: Puigdemont o el que digui Puigdemont. Aquesta és la resposta... Crec que té poc a veure amb la sobirania del Parlament de

Catalunya, perquè Catalunya no és presidencialista. El que es va triar el dia 21 de desembre va ser un parlament, els representants del poble de Catalunya; no es va triar un president. És aquest Parlament qui ha de triar el president; no un candidat a la presidència qui ha de decidir la sort o dissort d'aquest Parlament i dels nostres futurs col·lectius. La responsabilitat és col·lectiva, de tots els que estem aquí presents, no d'una sola persona, sinó seria un sistema presidencialista, però no ho és en aquests moments.

Perquè vostès diuen... –i el senyor Eduard Pujol, que ara no està aquí a la cambra, ho va dir–: vostès s'han guanyat el dret a gestionar el temps, el temps del poble de Catalunya. Vostès s'han guanyat aquest dret, amb quants diputats i diputades? Trenta-quatre. No són seixanta-vuit, no són setanta-dos, no són 135; amb trenta-quatre diputats i diputades vostès consideren que tenen el dret de gestionar el temps del poble de Catalunya. No la responsabilitat, sinó el dret de gestionar aquest temps que passa, que passa i no sortim del 155, i que passa per al conjunt del poble de Catalunya, amb totes les urgències que hem vist en el Ple de la renda garantida que té, en aquests moments, el poble de Catalunya.

I la pregunta fonamental, si vostès s'arroguen aquest dret, el dret de gestionar el temps, ho repeteixo, amb trenta-quatre diputats i diputades... –no s'equivoquin, trenta-quatre, eh?–, si vostès creuen... –i crec que, a més a més, en el seu grup ni tots estan absolutament d'acord amb el que està passant–, gestionar el temps per fer què? Perquè, pel que avui ens ha dit el senyor Antoni Castellà, avui, per fer res. Gestionar el temps per a fer exactament què?

Aquí no ho sabrem avui. Ho sabrem dissabte? Hauria estat, potser, millor fer aquest debat després de dissabte? Em temo que tampoc. Jo crec que dissabte vostès tampoc diran re. Sortiran i diran que tenen el dret a gestionar el temps i diran que el Tribunal Constitucional i que etcètera. Sap per què? Perquè, en realitat, de tots els drames i tragèdies que estem vivint aquí, que són moltes, n'hi ha una que no se'n pot escapar, que és que vostès no saben per què han de gestionar el temps. Juraria..., prometria, perdoneu, que cap diputat o diputada d'aquesta cambra, ni els que conformen aquesta majoria que considera que ha de gestionar el temps, ho sap. Vostès no ho saben; no ho sap el senyor Batet; no ho sap el senyor Pujol, o potser sí, però ens ho podria dir; no sé si ho sap la senyora Elsa Artadi... Vostès saben si presentaran una candidatura per a fer una investidura efectiva o si anem a eleccions? És dramàtic que vostès, representants del poble de Catalunya, no sàpiguen això.

Qui ho sap? Podríem dir que ho sap Puigdemont, però igual tampoc no ho sap ell, perquè ja hem viscut situacions on tot canvia perquè hi ha un tuit, i al poble de Catalunya es decideix el seu destí d'un moment a l'altre. Ja hem viscut massa vegades aquestes situacions. I ho diré amb tots els respectes d'una persona que està vivint una situació injusta: «A vegades és forçós i necessari que un home se sacrifiqui per tot un poble. Mai és just i necessari que un poble se sacrifiqui per un sol home. Recorda això sempre, Sepharad –recorda això sempre, Sepharad.»

No tenen credibilitat. Han fet trenta propostes, quaranta... I la realitat és que no la tenen perquè vostès, quan surten als mitjans, tampoc no saben cap a on van –no saben cap a on van. I no poden, des de trenta-quatre diputats i diputades, esperar a Puigdemont o al que digui Puigdemont. Perquè això no és el que va votar el poble de Catalunya el 21 de desembre. No va votar un candidat a la presidència, va votar un Parlament de Catalunya, que és el que ha de recuperar, aquí, la Generalitat i ha d'avançar. I «avançar» significa afirmar la sobirania d'aquest Parlament, triant un govern i un president o presidenta que recuperi la Generalitat; assumir que fa falta exercir la responsabilitat de cada un i de cada una dels diputats d'aquesta cambra en aquesta cambra. Cadascú de vostè, representant del poble de Catalunya. La responsabilitat és de cada un de nosaltres –de cada un de nosaltres. Hem d'esperar que vagin a Berlín perquè els ho expliquin?

En aquest sentit, avançar és assumir que els lideratges per a recuperar-nos d'on estem s'hauran d'exercir també des d'ara i des d'aquí, des d'aquest país i des d'aquest Parlament. Avançar és formar un govern –formar un govern– des de la humilitat. Crec que fa falta molta humilitat en aquest país: menys èpica i més humilitat. De saber que el camí serà llarg, de no anunciar que tot s'arregla en un moment, amb una solució, amb una investidura, perquè tots i totes sabem que no és així. Avançar és aportar claredat on hi ha foscor. Parlen constantment d'un president, no parlen d'un país; parlen molt de partits, no parlen de país.

Quins són els grans objectius per tirar endavant? Nosaltres hem fet una proposta i és claríssima: sortir del 155 i recuperar les nostres institucions; lluitar contra la judicialització injusta que estan patint molts dirigents polítics i socials d'aquest país: pla de xoc social; treballar per acabar amb la judicialització de la política i posar les bases per a construir, efectivament, un nou país.

Avançar és fer-ho des de l'honestedat de dir les veritats que no s'han dit en una campanya electoral i que no s'estan dient en aquests moments, i per això vivim debats que no serveixen per a res.

En el cementiri de les promeses incomplertes no pot quedar enterrat el nostre autogovern, perquè són els nostres drets col·lectius. Des dels blocs, i em sap greu, poden, vostès, guanyar unes eleccions. Han perdut el país, i ens hem de preparar per saber que la partida actual es guanyarà... –avançar també és això–, es guanyarà tant a Catalunya com a Espanya, no amb la reiteració de la divisió i de la debilitat, sinó amb les nostres forteses, que es construeixen des de la transversalitat.

Avançar és fer un govern per a la gent –per a la gent–, tota aquella gent que porta anys de lluites als carrers. Tota aquella gent no es mereix això, no es mereix debats que no serveixen per a res. Prou de simbolismes! Prou de simbolismes només per a justificar decisions que ni vostès mateixos saben quines són. Perquè no ho saben, no saben què diran dissabte, no saben què diran la setmana vinent; de fet, no ho sap, probablement, ni aquell que vostès han decidit que ho decideix no només per als trenta-quatre diputats i diputades, sinó que ho decideix per a tot el Parlament i per a tot el poble de Catalunya. Trenta-quatre diputats. Una persona decidint per a tot el poble, en un sistema no presidencialista. Avançar no és això, això és retrocedir democràticament. Avançar és fer un govern de la democràcia i de la dignitat de tothom en les millors condicions possibles, amb la major força possible, amb els majors consensos possibles.

Espero que facin govern. Sincerament, tal com estan anant, no crec que facin un bon govern. Ara, que no expliquin després que tot se soluciona amb unes noves eleccions, perquè això ho han explicat massa vegades.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Domènech. És el torn, ara, per part del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, per a la senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bé. Nosaltres intervindrem de forma molt breu per a posicionar-nos respecte a aquesta proposició de llei. La votarem a favor, igual que votarem a favor totes aquelles iniciatives legislatives que busquin ampliar els drets civils i polítics.

Però quan ni amb la modificació d'aquesta Llei de presidència, ni amb els pocs instruments dels que disposa aquesta cambra, que està absolutament buida de sobirania, puguem fer valer la voluntat majoritària d'aquest Parlament, aquest Parlament ha de prendre les decisions i exercir la seva iniciativa política, ha d'exercir la seva iniciativa política, sense veure's condicionat en cap cas per les ingerències de l'Estat i del seu marc jurídicopolític. Esperem que sigui així, perquè nosaltres no hem vin-

gut a aquest Parlament a marejar o a generar confusió respecte a debats reglamentaris o legalistes, hem vingut a aquest Parlament precisament a fer política.

Senyor Domènech, vostè ha parlat d'emergència social; ha parlat també de que la gent del carrer no es mereix debats que no serveixen per a res. Fa massa temps que aquesta cambra fa debats que no serveixen absolutament per a res. Fa massa temps que aquesta cambra està absolutament intervinguda, però no intervinguda pel 155, intervinguda des de ja fa molt de temps; intervinguda per l'article 135, intervinguda per les resolucions del Tribunal Constitucional, intervinguda per tots els poders de l'Estat, pels poders institucionals, mediàtics, judicials. Ja fa molt de temps que aquesta cambra no té iniciativa política, que és un simple ens, un simple espai de descentralització únicament administrativa, de gestió administrativa. Aquí no es pot fer iniciativa política.

Fa pocs dies que va quedar suspesa la Llei sobre la universalització de l'assistència sanitària; prèviament, la Llei d'igualtat entre homes i dones; també la Llei sobre el canvi climàtic. I així podríem fer una llista molt llarga, com la Llei d'emergència habitacional. I, per tant, dins d'aquest Parlament, sembla ser que no tenim capacitat de prendre decisions, que les decisions es prenen des d'un altre espai, es prenen des de l'Estat espanyol.

I el que volem nosaltres és ser sobirans. I el senyor Batet ja ho ha dit, aquesta proposició de llei defensa la sobirania, i per això nosaltres la defensem.

Fent un govern d'obediència autonòmica no anirem enlloc; l'únic que farem és sotmetre la iniciativa política d'aquest Parlament a l'acció repressiva, i, per tant, no podrem avançar en cap sentit.

I jo els pregunto: com volem encarar aquesta legislatura? Com volen encarar, vostès, aquesta legislatura? La volen encarar amb un govern d'obediència autonòmica, humiliant-nos i acomplexant-nos com a poble, o la volen encarar amb la finalitat de fer valer la voluntat popular?

Nosaltres, la CUP - Crida Constituent, us instem a fer efectius els acords que vàrem aprovar conjuntament, i els vàrem aprovar ja el 2015, amb la declaració del 9 de novembre, en la que vam acordar que el Parlament de Catalunya no se supeditaria a les decisions de les institucions de l'Estat espanyol, i, en particular, a les del Tribunal Constitucional. Una declaració que inclús instava el Govern de la Generalitat a complir exclusivament les normes o els mandats emanats d'aquesta cambra, legítima i democràtica, a fi de blindar els drets fonamentals que puguin resultar afectats per les decisions de les institucions de l'Estat espanyol. Aquí, a la CUP, ens hi trobaran sempre.

I, a més a més, estem disposades a assumir totes les responsabilitats que calgui: a entrar a la Mesa –ja els ho hem dit–, al que faci falta. Això sí, per resseguir els límits de l'autonomia, mitjançant modificacions legislatives i finalment acabar fent el que ens dicta l'Estat espanyol, a nosaltres no ens hi trobaran, busquin altres aliats.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Sirvent.

Acabat el debat, procedirem a la votació.

Cridarem a votació.

(Eva Granados Galiano demana per parlar.) Sí, senyora Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. Per demanar votació separada de l'esmena 2, del Partit Popular. Gràcies.

El president

D'acord. En tot cas, els faig avinent que primer, tal com vam acordar la Mesa, votaríem l'esmena presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, atès que és una esmena de retirada de la proposició de llei, eh?

(Pausa llarga.)

Com els deia, votarem, primer, l'esmena presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, que proposa la retirada de la proposició de llei, i després votarem la resta d'esmenes.

Per tant, passariem a la votació de l'esmena presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 56 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

A continuació, passem a la votació de les esmenes presentades pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, començant per l'esmena número 2, que és la que havia sol·licitat el Grup Parlamentari Socialistes que es votés separatament.

Comença la votació d'aquesta esmena número 2.

Aquesta esmena queda rebutjada per 56 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

I passariem ara a votar les esmenes 1 i 3, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 4 vots a favor, 94 en contra i 36 abstencions.

Passem ara a la votació de les esmenes presentades pel Grup de Junts per Catalunya, que són les esmenes fetes al text original.

Comença la votació de les esmenes presentades pel Grup de Junts per Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes s'han aprovat per 70 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, presentades pel Grup Parlamentari Socialistes - Units per Avançar.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden rebutjades per 64 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

I a continuació votariem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, però en aquest cas subsegüents al dictamen. Serien les esmenes de l'1 a 3.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden aprovades per 70 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

(Veus de fons.) Sí, passem a votar la resta del text.

Comença la votació.

La resta del text queda aprovat per 70 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Finalment, i atès que es tracta d'una llei de desplegament bàsic de l'Estatut, correspon, d'acord amb el que estableixen els articles 62.2, 67.5 i 68.3 de l'Estatut d'autonomia i l'article 130 del Reglament, sotmetre la proposició de llei a una votació final sobre el conjunt del text, que requereix, per a la seva aprovació, el vot favorable de la majoria absoluta del Ple del Parlament.

Per tant, passariem a la votació del conjunt del text.

Comença la votació.

El conjunt del text, per tant, queda aprovat per 70 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Per tant, aquesta proposició de llei ha estat aprovada amb la incorporació d'aquelles esmenes que s'han votat a favor.

S'aixeca aquí la sessió, però no marxin, que saben que ara convoquem un nou ple, en aquest cas, per a l'elecció dels senadors de designació autonòmica.

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia.

Sessió 8

La sessió s'obre a un quart de dues del migdia. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Ferran Domínguez García.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Procediment per a elegir els senadors que han de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00001/12). Grups parlamentaris. Designació.

El president

Comencem tot seguit, per tant, aquesta sessió plenària específica, que és...

Procediment per a elegir els senadors que han de representar la Generalitat al Senat

280-00001/12

...que té un únic punt de l'ordre del dia, que és el procediment per a elegir els senadors que han de representar la Generalitat al Senat.

De conformitat amb la Llei 6/2010, que regula el procediment de designació dels senadors que representa la Generalitat al Senat, i un cop presentades les candidatures per a la designació de senadors i havent dictaminat favorablement la Comissió de l'Estatut dels Diputats, i d'acord amb l'article 4.5 de l'esmentada llei, proposo a la cambra els noms dels candidats a ésser designats senadors i senadores en representació de la Generalitat.

Prego al secretari tercer, el senyor Joan García, que llegeixi els noms dels candidats que van ser presentats conjuntament pels grups parlamentaris.

El secretari tercer

Candidats a senadors proposats pels grups parlamentaris. Grup Parlamentari de Ciutadans: Francesc Xavier Alegre Buxeda, Lorena Roldán Suárez. Grup Parlamentari de Junts per Catalunya: Josep Lluís Cleries i González, Marta Pascal i Capdevila. Grup Parlamentari Republicà: Mirella Cortès i Gès, Bernat Picornell i Grenzner. Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar: José Montilla Aguilera. Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem: Sara Vilà i Galán.

El president

Gràcies, secretari tercer. Passem ara a la votació.

Abans de passar a la votació, em permeto recordar les delegacions de vot, en aquest cas els diputats Oriol Junqueras, Raül Romeva i Antoni Comín, que han delegat el seu vot en el senyor Sergi Sabrià, president del Grup Parlamentari Republicà. I els diputats Jordi Sánchez, Josep Rull, Jordi Turull, Carles Puigdemont i Maria Isabel Ferrer, que han delegat el seu vot en la senyora Elsa Artadi, portaveu del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

D'acord amb l'article... (*Carles Riera Albert demana per parlar.*) Perdó. Sí, senyor Riera?

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Li demano la paraula per dues observacions. Una, crec que el secretari ha comès un error al fer referència a l'acta, atès que no és una decisió presa per acord de tots els grups parlamentaris, tenint en compte que el nostre grup es va abstenir, com farà ara, atès que, com vostès saben, ens oposem a la participació a les institucions de l'Estat. I més en l'escenari actual, en què no entenem aquesta decisió, atès que, per una banda, parlar de república i, per una altra, voler encara ocupar es-

cons a les institucions de l'Estat espanyol, ens sembla una incoherència i una incongruència absoluta. *(Remor de veus.)*

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Riera. Fet aquest aclariment... *(Remor de veus.)* Si us plau. D'acord, deia, amb l'article 5.2 de la Llei 6/2010 i de l'article 101.3 del Reglament d'aquest Parlament, la votació serà electrònica i secreta.

Els recordo que per votar han de prémer, en primer lloc, el botó de presència, com sempre, i després el botó en concret. Per garantir el secret de la votació, com saben, no quedarà il·luminada el llum corresponent amb el vot emès.

Per tant, prego als serveis de la cambra que adoptin les mesures tècniques que garanteixen el secret de la votació.

(Pausa llarga.)

Passarem ara a la votació. Abans, fer-los notar que, per preservar també el secret de vot d'aquells diputats que tenen el seu vot delegat als respectius grups, aquells que tenen el vot delegat ja ens han fet avinent el seu vot, que sumarem als resultats finals.

Per tant, comença la votació.

La proposta d'elecció de senadors que han de representar la Generalitat al Senat queda aprovada per 130 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Per tant, i a tenor d'aquests resultats, queden designats senadors i senadores que representen la Generalitat al Senat els candidats esmentats anteriorment; és a dir, el senyor Francesc Xavier Alegre Buxeda, el senyor Josep Lluís Cleries i González, la senyora Mirella Cortès i Gès, el molt honorable senyor José Montilla i Aguilera, la senyora Marta Pascal i Capdevila, el senyor Bernat Picornell i Grenzner, la senyora Lorena Roldán Suárez i la senyora Sara Vilà i Galán.

Moltes gràcies a tots. Enhorabona als senadors que ens acompanyen.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i sis minuts.